
J. D.
SECRETUL SPÂNZURĂTOAREI
COLECTIA
DISCUL
ROSU

ROMANELE POLITISTE

J. D. CARR

SECRETUL SPÂNZURĂTORII

VERSIUNE ROMÂNEASCĂ
DE
MIRCEA V[illegible]

EDITURA „EXPRESS“
BUCUREȘTI, I
STR. BREZOIANU No. 8, TEL. 4.29.91

SECRETUL SPÂNZURĂTORII

de J. D. CARR

CAP. I

UMBRA LAȚULUI...

In fața noastră, printre ceștile de ceaiu, se ridica, chiar în mijlocul mesei, miniatura perfectă a unei spânzurători. Nu era mai înaltă de câteva schioape, și fusese fasonată dintr'un lemn vopsit în negru. Avea 13 scări minuscule care duceau la platforma pe care se găsea un chepeng prins în câteva mici balamale, printre care era trecut un fir. Iar de sus, atârna o sfoară terminată printr'un laț...

Il am și acuma în fața ochilor proiectat pe fața de masă albă, în mijlocul ceștilor și a farfuriilor pline de sandvic'uri, în lumina galbenă a unei înserări. Prin fereastra în fața căreia eram așezați, vedeam luminile depe Pall-Mall, luptându-se să străpungă opacitatea ceței. Sgomotul străzii intra pe fereastră în valuri. In oglinda de pe peretele vecin se reflectau fețele lui Bencol'n și a lui sir John Landervorne, în timp ce examinau sinistra jucărie;

erau doi vânători de oameni care prezentau un contrast perfect.

Faţa lui sir John era palidă şi austeră, cu o frunte înaltă, încoronată de un păr argintiu, subţire. Sprincenele-i negre şi mici subliniau cu o privire întunecată, ascunsă de o pereche de ochelari cu ramă de aur. In timp ce contempla spânzurătoarea în miniatură, pleoapele i se sbăteau neliniştite, iar el îşi mângâia cu o mişcare inconştientă, mustaţa şi scurta lui barbă cenuşie. Aşezat în faţa lui, Bencolin îl studia prin fumul ţigării. Sir John Lundervorne fusese pe vremuri comisar-adjunct al poliţiei metropolitane.

Francezul din faţa lui avea înfăţişarea unui demon; sprincenele arcuite în sus, părul negru, abundent, căzând pe tâmple. Câteva mici riduri porneau dela rădăcina nărilor, traversau mustăţile şi gura care ascundea mereu o intenţie de surâs şi se termina în ţăcălia-i ca smoala. Avea pometi proeminenţi şi privirea de nepătruns. Figura lui era, în acelaş timp, radioasă, morăcănoasă, capricioasă şi crudă ; câteva inele de preţ îi împodobeau mâinile-i subţiri şi nervoase.

Aşa arăta Henri Bencolin, şeful poliţiei pariziene, omul cel mai temut din Europa.

Scena aceasta se petrecea în salonul Clubului Brimstone din Londra, în ziua de şase Noembrie, ora 5 şi jumătate după masă. Cu descoperirea miniaturei intrăm direct în celebra afacere criminală a „Spânzurătorii pierdute" din „Strada pierdută", şi iată şi circumstanţele în care s'a petrecut celebra afacere :

Bencolin şi cu mine veneam dela Paris pentru a asista la premiera „Măştii de argint" dela teatrul Haymarket. Sper că cititorii îşi vor aminti de piesa aceasta, scrisă de Edouard Vautrelle, care contribuise la limpezirea afacerii Saligny, în Aprilie trecut. Reţinusem camerele la Brimstone Club unde locuia Sir John, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Bencolin. Geniul său organizator făcuse minuni la Scotland Yard, pe timpul în care fusese adjunctul comisarului de poliţie Ronald Devisham, înainte de războiu. Il cunoscusem dela Paris, căci îl vizita dese ori pe Bencolin. Părea mereu preocupat de câte-o problemă complicată. Bencolin pretindea că nu se consolase încă de moartea băiatului lui, survenită în timpul războiului. Se retrăsese din poliţie prin 1919 şi de atuncea trăise foarte retras în Hamshire până acum un an, când se instalase din nou la Londra

In dimineaţa asta venise să ne primească în gara Victoria ; fusese primul om pe care-l zărisem în gara învăluită în ceaţă. Ne primi cu o bucurie sgomotoasă, dar nici unul dintre noi nu se simţia bine. Ne resimţeam încă de furtuna pe care o întâmpinasem pe mare şi de frigul neobişnuit depe vapor. Imediat ce furăm instalaţi la Brimstone, începurăm să vorbim şi, natural, conversaţia alunecă spre probleme de criminalistică.

Ceaiul fusese servit într'un salon sobru şi mobilat cu mult gust. Sir John Landervorne, aşezat în faţa lui Bencolin, vorbea cu un ton şovăelnic.

— Ştii ce m'a surprins întotdeauna, Bencolin ?

Pitorescul crimelor comise pe Continent. Am studiat arhivele voastre... unele dintre ele sunt de-adreptul uluitoare. Şi ce imaginaţie diabolică !

Işi potrivi ochelarii şi se uită fix în fundul ceştii.

— ...Asta se datoreşte fără îndoială spiritului latin. Oamenii ucid şi cu ajutorul scorpionilor, cu laţuri împletite din păr de femeie, paturi ţintuite...

Bencolin părăsi fereastra, de unde admirase până atunci ceaţa mereu mai deasă şi mai pătrunzătoare.

— Ce înţelegi d-ta prin spiritul latin ? — întrebă.

— Un fel de... impresionabilitate... Poporul francez, de exemplu e foarte uşuratic, în general.

Bencolin se uită la foc şi surâse enigmatic.

— Impresionabilitate, — repetă el. — Când spui asta te gândeşti probabil la un francez desperat care, într'un moment de nebunie, pune mâna pe-un pumnal şi-şi loveşte amanta... Asta, sir John e sentimentalism care se întâlneşte şi la Anglo-saxonii visători ; şi ei sunt în stare să-şi ucidă amanta şi-apoi să suspine pentru o floare veştedă pe care ea a uitat-o într'o carte. Anglo-Saxonul dumitale e simplu şi iubeşte mai mult melodia directă. O pasiune oarbă, dorinţa de-a ucide ; omoară fără prea multe fasoane. Procedeul ăsta revoltă sufletul unui latin.

Sir John se mulţumi să răspundă printr'un simplu „hm" cam îndoelnic.

— Un latin, — continuă Bencolin, — iubeşte drumurile întortocheate. N'ar intra niciodată în casa dumitale pe uşa din faţă, dacă ar şti că există şi-o intrare secretă. Latinul e rece, dur şi şiret.

Dacă ucide, ucide logic și cu mare grijă. Sângele lui rece se relevă în punerea în scenă a crimei. Emoția adevărată și spontană rămâne întotdeauna incoherentă. Un om cu adevărat îndrăgostit, nu poate spune iubitei decât lucruri fără sens; numai impasibilul vostru Don-Juan scrie iubitei lucruri frumoase și poetice.

Se întrerupse.

— Natural că nu încerc să fac o distincție arbitrară și simplistă între un englez și un francez. Vreau să-ți descriu numai două categorii deosebite de oameni, indiferent de naționalitatea lor. Iți mărturisesc însă că ultima categorie mă interesează mai mult...

— Am observat mai de mult tendința asta la d-ta! — răspunse sec sir John.

— ...căci ea produce supra-criminalul.

Bencolin își închise ochii pe jumătate.

— Una dintre crimele cele mai stranii pe care le-am cunoscut...

Urmă după un lung răstimp de tăcere;

— Acum câțiva ani, poliția din Paris a găsit în Bois, în zori, corpul unui om îmbrăcat în hainele de aur și sandalele unui nobil egiptean de acuma patru mii de ani. Fusese ucis cu un glonte tras în cap. Da, era un caz ciudat... Consecința imediată a acestui fapt fu, că un englez se spânzură imediat, în celula lui din închisoarea Santé; își confecționase un lat din fâșii rupte din cearceafurile sale.

Obrajii palizi ai lui sir John se colorară imediat.

— Ai putea să-mi spui ce te-a făcut să te gândeşti tocmai la crima asta?

— Te-a impresionat? Cunoşti poate amănuntele procesului?

— Mă gândeam la ceva asemănător. O afacere cu totul deosebită, dar unde şi acolo e vorba de-o spânzurătoare.

Incepu să lovească nervos braţele fotoliului, iar ochii îi deveniră de-odată neliniştiţi.

— Anume la ce?

— O poveste care nu prea promite dela început — replică sir John. Am impresia că Dailings a cam băut seara asta... E unul din prietenii mei mai tineri. A fost amestecat într'o aventură, în timpul căreia s'a rătăcit prin ceaţă şi se jură că a văzut, lângă o casă, umbra unei spânzurători de care atârna un laţ. Declară că spectrul lui Jack Ketch, ştii cred, celebrul călău, urca scările pentru a potrivi laţul. E vorba de-o poveste cu stafii... Dumnezeule! Dar ce-i?

Bencolin, care se uita la uşă se întoarse brusc.

— Iartă-mă prietene — spuse el, — dar acuma o clipă mi s'a părut şi mie că zăresc o stafie în cadrul uşii...

Sir John se uită şi el la fereastră.

— Incorigibil poet! Dar ce-ai vrut să spui cu asta?

— Că am văzut umbra unui om ieşind pe uşă, în hall.

Şi cu capul, arătă camera întunecoasă în fundul căreia era uşa care ducea în hallul plin de lumină. Dar nu se vedea absolut nimeni. In liniştea ce urmă puturăm auzi lemnele din cămin troznind. Bencolin se ridicase şi asculta cu atenţie.

— Am avut la început impresia că vrea să intre aci, dar văzându-ne, s'a răzgândit Era un om pe care l-am cunoscut mai de mult; un egiptean pe care-l chema Nezam El Moulk. Il cunoşti poate şi d-ta ?

— Nu, cred că nu Dar stai un pic... Da, da, mi se pare că am auzit vorbindu-se de el, are un apartament tot în clubul acesta, cred. Dar dece mă întrebi dacă-l cunosc ?

Bencolin se aşeză din nou, dând din umeri.

— Din simplă curiozitate ! — răspunse.

Se uită apoi la foc. Sir John îl privi plin de curiozitate, dar nu spuse nimic. Mă întrebă pe mine nu ştiu ce lucru fără importanţă când Bencolin reluă :

— Ştii prietene, că povestea asta cu stafiile mă interesează foarte mult ? Umbra unei spânzurători ! Cine a văzut asta ?

— Dallings, un băiat care s'a împrietenit cu fiul meu în timpul războiului. Cred că ne vom întâlni cu el la teatru chiar în seara asta.

— Povesteşte-mi aventura lui.

Deşi mai mult fără voie, sir John spuse :

— E vorba de-o femeie misterioară care l-a luat la ea. Dar n'am dat prea mare atenţie acestor lu-

cruri; cred că băuse cam mult eri seară. Rezultatul a fost că s'a trezit fără maşină.

— Unde?

— Iată întrebarea! Nu ştie. Femeia a dat adresa pe şoptite, aşa că el n'a auzit nimic. Probabil că tot ea a plătit şofeurul, căruia i-a poruncit să plece imediat. Dallings îi ajută să coboare, îi spuse bună-seara, şi, de-odată, nu mai văzu nici taxi, nici femeie. Ceaţa era extrem de deasă, aşa că nu putea vedea nici la doi paşi. Dallings pretinde c'a mers câtva timp pe bâjbâite, ţinându-se de ziduri, fără să ştie unde. Era trecut de unu noaptea. Nu s'a întâlnit cu nimeni, n'a văzut nici-un felinar măcar. La un moment dat se lovi de-un zid de cărămizi. Apoi îşi pierdu complect raţiunea. In timp ce stătea sprijinit de zidul de cărămizi, zări în faţa lui un imens spaţiu luminat, în mijlocul căruia se ridica o spânzurătoare enormă de care atârna un leţ. Asta e versiunea lui Dallings, nu uita te rog. Apoi pretinde c'a văzut pe cineva urcând scările şi că silueta aceea agita braţele în aer...

Povestitorul se opri cu surâsul pe buze.

— Şi pe urmă? — întrebă Bencolin.

— Nimic. Dispăru totul. Dallings gândi că totul fusese doar efectul unui joc de lumină, aşa că nu încercă să deslege misterul. Porni din nou la drum, până ce întâlni un felinar. Găsi şi un taxi. In momentul acela era în Ryder Street, foarte aproape de Piccadilly. Dumnezeu ştie unde fusese însă.

Sir John îşi turnă ceaiu din nou şi adăogă:

— Dacă te interesează aşa de mult povestea,

întreabă-l direct pe Dallings. Ţi-o va povesti cu mare lux de amănunte. Ţin să-ţi atrag atenţia c'a fost foarte impresionat de femeia aceea, care era franţuzoaică.

Bencolin care tocmai voia să-şi aprindă o ţigară, se opri şi se uită fix la sir John.

— Franţuzoaică! Am impresia că ceaţa asta mă va înebuni! Să vorbim acuma de altceva. De ceaţă de exemplu...

Se întoarse din nou spre fereastră.

— Nu ţi se pare fascinant?

— Nu, — răspunse sir John.

— Prietene, — spuse Bencolin, — eşti un adevărat tonic, un duş. Şi-mi faci bine... Există totuşi un fel de fascinaţie a ceţei, după cum există o fascinaţie a grotelor, a oraşelor de sub apă... Chiar şi lucrurile cele mai comune devin mai atrăgătoare imediat ce sunt învăluite de ceva... Tocmai asta l-a înspăimântat pe prietenul dumitale Dallings în noaptea aceea. Să vezi o spânzurătoare lângă o închisoare, e cel mai banal lucru din lume, Dar s'o vezi chiar sub fereastra ta, în toiul nopţii...

Sir John îl întrerupse;

— Eu văd una chiar în salonul acesta.

Tăcerea căzu grea. Ochii lui sir John erau fixaţi pe un scaun nu departe de masa noastră. Se ridică încet şi se duse în direcţia aceea. In felul acesta fu descoperită spânzurătoarea în miniatură. Sir John o puse pe masă, printre ceştile de ceaiu; tăcerea nu fu întreruptă. Jucăria era de un rea-

lism înspăimântător; mai trebuia doar o păpușă care să urce scările.

Bencolin examină obiectul cu o curiozitate crescândă, gândindu-se cum de nu aflase până atunci că Englejii aveau acest bizar obiceiu de a pune în saloanele cluburilor lor acest fel de podoabe...

Sir John exclamă :

— Ce glumă stupidă !

Și se uită la Bencolin. Polițistul continua să examineze miniatura. Atinse un mic fir de fier care era în legătură cu trapa și aceasta căzu.

Sir John sună pe majordom.

— Pearson, — spuse — n'ai putea să-mi spui cine e autorul acestei glume ?

— V'a supărat ceva, sir ?

— Cine a pus obiectul acesta odios pe scaunul din salon ?

Pearson își luă un aer lamentabil.

— Sunt dezolat, d-le.

— Ia-l de aici ..

— Un moment — spuse Bencolin, cu fruntea plină de crețuri. Voiu lua eu obiectul acesta, Pearson, dacă-mi va permite sir John, bineînțeles.

Și privi din nou spânzurătoarea cu atenție. Pearson făcu câțiva pași spre ușă apoi se opri.

— Oh ! — spuse — mi se pare că știu cui îi aparține acest obiect. Da, sir. Cred că e al egipteanului acela, d-l El Moulk.

— A, e a d-lui El Moulk, — repetă gânditor Bencolin. Colecționează obiecte de felul acesta sau le confecționează chiar el ?

— N'aşi putea preciza d-le. Îmi amintesc numai că d-l El Moulk a primit în dimineaţa asta o cutie prin poştă... Eram chiar în camera asta, luam cenuşa din sobă, şi l-am văzut deschizând cutia. Era tocmai de mărimea obiectului acestuia. Avea un aer foarte speriat când desfăcea pachetul. Apoi a rămas câtva timp încremenit... Apoi, mi-a spus: „Pearson, ia obiectul acesta şi-l pune pe foc". Era aşa de tulburat, încât m'am temut să nu fie cumva suferind. Dar îşi reveni repede, luă spânzurătoarea şi o puse pe scaunul acesta. Aruncă hârtia şi cutia în foc şi ieşi repede. Asta e tot ce ştiu, d-le.

— Şi dece n'ai ars obiectul?

— Voiam să-l ard, dar eram preocupat cu scoaterea cenuşii, aşa că l-am pus pentru moment...

— Ah, da. Nu ştii, însă, dacă egipteanul a mai venit în salon?

— Sunt aproape sigur că nu, d-le. L-am văzut plecând imediat şi nu a revenit decât acum câteva secunde. Puteţi întreba şi pe portar...

— Bine, Pearson, mulţumesc.

După ce acesta ieşi, sir John întrebă:

— Care e scopul întrebărilor acestora? Fiindcă la urma urmei asta nu te interesează câtuşi de puţin.

Bencolin nu răspunse. Rămase nemişcat, cu capul în mâini, uitându-se fix la jucăria aceea înfiorătoare. Ceasul dela Westminster bătea chiar în momentul acela ora şase.

CAP. II

COANA DUPA CADAVRU

Brimstone Club e una dintre cele mai curioase instituţii de felul acesta din Londra; şi în acelaş timp una dintre cele mai rău famate. E situat între Pall Mall şi St. James Street. E un imobil format din patru etaje, clădit din granit de culoare închisă; a fost fondat în 1798 de către sir George Falconer, şi e unul dintre cele mai vechi cluburi. In timpul Regenţei devenise un adevărat tripou, unde aveau loc cele mai neauzite orgii. Starea aceasta de lucruri atinse punctul culminant către 1880, când Kitty Darkins se aruncă pe o fereastră dela etajul al doilea şi lordul Rayle îşi sbură creerii în aceeaşi cameră, fără nici un motiv aparent. Lumea luă aceasta drept exces de romantism. Dar nici unul dintre prietenii lui Rayle nu-l imitară. Sinuciderea Kittyei fu considerată însă ca o profanare a localului. Şi de atunci Brimstone nu mai trece drept un local al oamenilor care ţin la onoarea lor. Cele mai ciudate svonuri circulă despre această casă. S'a vorbit până şi de existenţa unui apartament secret, în care-şi ascundea Rayle aventurile, apartament al cărui secret a murit odată cu el. Toate svonurile acestea erau foarte atrăgătoare, dar complect false.

Şi deşi clubul şi-a recâştigat în cele din urmă pacea, nu e decât o pace dubioasă. Oamenii cei mai bizari din lume sunt admişi în clubul acesta. Nu importă pe nimeni nici naţionalitatea lor, nici

categoria socială din care fac parte. Nu trebuesc aleşi prin votul nimănui. Se cere doar plătirea unei anumite cotizaţii lunare, extrem de ridicată, şi asta ţine loc de orice formalitate. E un fel de club al vagabonzilor bogaţi.

E administrat ca un hotel şi e aproape gol. Trec pe aci tot felul de oameni; în general dezaxaţi, expatriaţi şi oameni care nu mai au prea mult de aşteptat dela viaţă. Şi de cele mai multe ori nu mai revin nici odată; rare ori stau mai mult de trei-patru zile.

Asta explică probabil atmosfera de melancolie care domneşte veşnic la clubul Brimstone. Tristeţea masivă a luxului, covoarele groase, luminile scăzute ferestrele mereu acoperite de catifeaua întunecată a perdelelor, formează o ciudată ambianţă care te îndeamnă parcă la nebunie sau sinucidere. Dacă spânzurătoarea în miniatură trebuia să se găsească într'un club din Londra, apoi clubul acela nu putea fi decât Brimstone.

Asta fu primul gând care-mi veni în minte după ce ne săturasem de contemplat sinistra jucărie. Bencolin, foarte prost dispus, se plimba prin salon. Furăm de-adreptul uşuraţi când sir John ne sugeră ideea să ne urcăm şi să ne îmbrăcăm pentru seară. Bencolin puse spânzurătoarea într'un fel de scrin de lângă cămin.

Părăsirăm salonul puţin după ora şase. Apartamentul lui sir John era la parter, în spatele clădirii; Bencolin stătea la etajul al doilea, iar eu la al patrulea.

Il lăsai pe Bencolin la al doilea şi-mi continuai drumul singur. Eram într'o foarte curioasă stare de spirit, încât numai sgomotul ascensorului care cobora mă făcu să percep din nou realitatea. La etajul al patrulea nu fusese instalată încă lumina electrică. Coridarul era larg, luminat la distanţe destul de mari de becuri cu gaz. Domnea o linişte perfectă ; era frig, încât îmi puteam vedea răsuflarea. Ocupam apartamentul 21, care comunica cu singurul grup de camere al etajului, cu excepţia unui uriaş apartament din fundul coridorului. Remarcasem dour trecerea boltită care ducea la acest apartament. Eram aşa de absorbit de afacerea asta lugubră, încât trecui fără să-mi dau seama de uşa apartamentului meu, continuându-mi drumul către coridorul boltit.

La un moment dat mă lovii de cineva. Auzii o exclamaţie speriată :

— Cine e acolo ?

In întuneric, şi eu şi cel de care mă lovisem încercam să ne vedem. Individul mă dădu la o parte şi ajunseserăm amândoi în partea luminată a coridorului.

Era un om mic şi subţire, îmbrăcat într'un halat de mătase. Avea un ten închis, nasul puţin coroiat şi un păr întunecat, care-i cădea dezordonat pe frunte. Mă lovi mai cu seamă strania expresie a ochilor lui ; erau de-o fixitate nemai întâlnită, de un galben înspăimântător, ca ochii unei păpuşi de ceară. Ochii unui om intoxicat.

Când începu să vorbească tresării ; nu-mi închipuiam că buzele acelea se pot mişca.

— D-ta ai pus obiectul acesta detestabil pe biroul meu ? întrebă.

Şi-şi desfăcu brusc pumnul, care ţinea o minusculă păpuşă de lemn. Avea pe cap un fel de bonetă, iar gâtul îi era sucit.

Privii păpuşa câtva timp ; iar omul din faţa mea, Nezam El Moulk, căci el era, răsufla neliniştit. In căuşul palmei lui negricioase, obiectul acela de lemn avea o semnificaţie monstruoasă. Murmurai nu ştiu ce :

— Nu, sunt dezolat... Camera mea e la etajul acesta. Am venit până aici din greşeală...

Căuşul palmei brune se închise.

— A intrat cineva străin în camera mea, spuse. Se întrerupse brusc, puse păpuşa în buzunar, se întoarse şi dispăru sub bolta întunecată.

Intrai imediat la mine ; în sobă ardea un foc vesel şi Thomas, prototipul valeţilor de cameră, îmi prepara tocmai smokingul. In faţa acestor confortabile realităţi, îmi venea să cred că povestea cu egipteanul şi cu spânzurătoarea erau simplă imaginaţie. Şi totuşi...

Coborîi la ora şapte şi eram gata să mă izbesc pe sală de Nezam El Moulk în persoană, care trecea chiar în momentul acela prin faţa camerii mele. Observai numai decât că suferise o adevărată metamorfoză. Işi reluase masca lui de nepăsătoare veselie şi, îmbrăcat într'un elegant palton, cu o pălărie înaltă pe cap, avea aerul că desfide universul întreg.

Apăsă cu capătul bastonului butonul ascensorului.

Observai atunci că purta nişte mănuşi de-o albeaţă imaculată. Surâse şi începu să fredoneze un şlagăr la modă.

Se întoarse deodată spre mine şi spuse:

— Spune-mi... sper că-mi vei ierta ieşirea de adineaori, nu? A fost o glumă, ai înţeles cred...

— Bine înţeles. A fost de altfel greşeala mea.

— Hm, nu, — protestă el ridicând mâna — nu trebue să spui asta. Şi sper că n'ai povestit nimănui, nu?

In ochii lui se mai aprinse pentru o clipă teama pe care i-o citisem cu puţin mai înainte. In timpul coborîrii se examină cu mulţumire în oglinda ascensorului, îşi îndreptă nodul cravatei sale albe, apoi începu din nou să fredoneze. Jos, se opri să îşi aprindă o ţigară, în timp ce eu intram în salon, unde, negăsind nici pe Bencolin nici pe sir John, mă aşezai lângă fereastră.

Ceaţa se mai împrăştiase, aşa că putui observa o limuzină Minerva, de culoare verde, care stopă în faţa peronului. Il văzui pe El Moulk coborând scările şi un gigantic şofeur negru îi deschise portiera. Apoi, o clipă mai târziu, becul roşu dela spatele maşinii se pierdu în ceaţă.

Aşteptai mai bine de o jumătate de oră până la venirea lui Bencolin şi a lui sir John. Nu mai vorbirăm despre evenimentele din cursul după amiezii, aşa că nu avui timp să povestesc aventura mea cu El Moulk. După ce luarăm un cocktail la bar, sir John, care avea oroare de mulţime, ne propuse să luăm masa la club; eu sugerai un restaurant depe Pall

Mall, de lângă teatrul Haymarket. Bencolin însă propuse un restaurant depe Oxford Street, Frascati, care gemea de lume pestriță și veselă. Dopurile de șampanie săreau la intervale foarte scurte, iar orchestra răspândea valuri de armonie. Sir John clipea des, ca un om neobișnuit cu astfel de locuri. Vinul îi împurpurase obrajii lui palizi și privirea i se aprinsese. La cafea începu să ne povestească o serie de istorioare care părea că-l amuză peste măsură, dar pe care nici unul din noi nu le gustă...

Când ne urcarăm în taxi pentru a merge la teatru, uitasem aproape cu desăvârșire de groaznica și miniaturala spânzurătoare. Numai când cortina se ridică peste teribila piesă a lui Vautrelle, îmi reveni în minte și jucăria aceia monstruoasă.

Ieșii după primul act cu un fel de ușurare și aprinsei în grabă o țigară. Nu aveam locurile apropiate, căci sala era arhiplină. In foyer îl întâlnii pe sir John care prezenta lui Bencolin pe cineva. Și văzându-mă, adăogă :

— Ah, iată și pe d-l Marle. D-l Dallings, d-l Marle.

Un bărbat înalt și molatec îmi strânse mâna timid. Ochii lui fixau un punct foarte îndepărtat. Mormăi o formulă de politețe, surâse impersonal și apoi începu să-și privească cu mare atenție un[illegible] Atmosfera nu era prea cordială. La un moment dat cineva spuse:

— Îți place piesa, d-le Dallings ?

— Oh, — ieși acesta din reverie — nu știu

încă, abea am venit,am cam întârziat... d-tale îți place ?

Urmă un nou răstimp de tăcere ; cineva propuse să bem ceva. Incetul cu încetul ghiața se rupse și la sfârșitul actului al doilea devenisem buni prieteni.

Apoi sir John îl întrebă :

— Oh ? à propos, George, îți mai amintești de povestea aceea inexistentă pe care mi-ai povestit-o ? Pretinzi c'ai văzut umbra unei spânzurători sau așa ceva, nu ?

— Era chiar o spânzurătoare — răspunse Dallings încruntându-se.

Bencolin îl dăscălise pobabil cum se cuvine pe sir John, care punea întrebările fără să dea prea mare importanță subiectului. Făcu așa fel încât tânărul promise că ne va povesti și nouă ciudata aventură.

— D-le Dallings, nu cunoști cumva un om pe care-l cheamă El Moulk ? — întrebă cu neglijență Bencolin.

Dallings se alarmă imediat. Trecându-și mâna prin părul lui negru și des, exclamă :

— Dece ? Am auzit vorbindu-se de el.

Incepu să se uite cu îndoială la Bencolin. In momentul acesta se dădu semnalul pentru actul al doilea. Eram foarte intrigat; Bencolin surâdea.

La ieșire, publicul, foarte impresionat, vorbea cu animație ; Dallings ne ajunse din urmă și ieșirăm împreună; ne fu imposibil să găsim un taxi

liber. Pornirăm spre Piccadilly Circus, dar fără succes.

— Să mergem pe jos — propuse sir John Ceaţa nu-i chiar aşa de deasă, încât vom nimeri.

In momentul acela eram la colţul străzii Jermyn. Erau foarte puţini trecători, ceeace fu o binefacere pentru mine care mergeam cu gândurile în altă parte. Agentul de circulaţie făcu semnul de oprire pentru vehicole şi prietenii mei începură să traverseze. Mă pregăteam să-i urmez când auzii vag pe sir John strigând din ceaţă :

— Atenţie !

Nu avui decât timpul să fac un pas înapoi când, deşi circulaţia era oprită, o maşină, fără să ţină seamă de şuerul agentului, trecu ca un meteor prin faţa mea. Auzii pe agentul care striga şi marea limuzină verde dispăru.

Rămăsei încremenit de spaimă. Căci, deşi maşina trecuse cu o viteză fantastică, avusesem timp destul să zăresc faţa şofeurului.

Conducătorul acestei maşini era mort !

Viziunea asta îmi rămase înfiptă pe retină. Era un negru voinic, în librea, cu figura cenuşie, cu capul plecat spre dreapta, cu ochii mari deschişi, cu buzele spânzurate: Gâtul îi era spintecat dela o ureche la alta !... Şi totuşi maşina continua să meargă. Era automobilul lui El Moulk. Imi dădui seama că pălăria mi-o luase vântul şi că eu eram în mijlocul străzii, înjurând ca un birjar...

Bencolin venise lângă mine şi văzuse totul. Opri repede un taxi în care ne împinse pe toţi.

— Sus, — urlă el Trebuie să ne dai ajutor, sir John... Suntem dela Scotland Yard, — urlă apoi șofeurului. Urmărește limuzina verde din fața noastră.

Căzusem peste sir John Dallings rămăsese mut.

Și goana începu.

— Nu pot merge mai repede — strigă șofeurul lui Bencolin.

Lovirăm în trecere un automobil sport și-i sparserăm câteva geamuri... dar nu pierdeam din ochi limuzina verde. Abea în momentul acela îmi dădui seama de tot iraționalul situației. Goneam după un cadavru prin plină Londră... Alergam după un om mort. Dallings și sir John începură să vorbească, dar Bencolin le impuse tăcere cu un gest violent.

— Nu mai văd nimic! — strigă cu disperare șofeurul. Dar iată că întoarce pe Pall Mall...

Ne învălui un val de ceață. Mașina coti spre dreapta și intrarăm pe Pall Mall. Strada era aproape pustie, așa că puturăm urmări în voie limuzina verde. Traversarăm Piața Waterloo într'o viteză nebună. Cadavrul conducea fără să țină seama de viteză; gonea la maximum Ceasul dela Westminster bătu miezul nopții și sunetul lui acoperi la un moment dat întreaga agitație a Londrei. In dreptul Clubului Carlton mașina verde își mări viteza!

Apoi o micșoră. Bencolin își frângea mâinile. Brusc, mașina condusă de cadavru viră la dreapta. Sir John spuse atunci cu un glas straniu:

— Se oprește la Brimstone!

Minerva stopă încetișor în fața peronului. Mortul

revenise la locul de unde plecase. Zării maşina foarte bine, sub lumina becului puternic din faţa Clubului. Sărirăm imediat jos. Cu un pas majestuos portarul hotelului coborî scările peronului...

Deschise portiera limuzinii şi aşteptă. Dar nu coborâ nimeni.

Urmă un teribil minut de tăcere. Portarul se uită în maşină, surprins, apoi începu să spuie nu ştiu ce şofeurului, când Bencolin i-o luă înainte...

...Portarul scoase un strigăt de groază şi sări ca ars înapoi. La lumina farurilor zării profilul ascuţit al lui Bencolin aplecat peste scaunul şofeurului; deschise portiera... o massă enormă căzu pe trotuar cu un sgomot surd. Mă uitam mereu la Bencolin; rămăsese imobil, cu ochii fixaţi la massa aceea neînsufleţită; apoi figura lui luă o mască diabolică.

CAP. III

RUINATION STREET

Mă uitai la tovarăşii mei. Sir John, mut de mirare, întindea cu un gest ţeapăn un bilet de bancă şofeurului, care, încremenit şi el de neaşteptatul spectacol, nu-i da nici-o atenţie.

Dallings, foarte palid, se uita în jur, speriat. Apoi alergarăm cu toţii lângă cadavru.

Negrul cel voinic căzuse cu faţa în jos. Locul din faţa volanului era plin de sânge; o şuviţă sub-

fire se mai scurgea încă pe jos. Dallings, care pusese din nebăgare de seamă mâna pe portieră, se dădu repede înapoi și începu să-și frece mâinile ca și cum ar fi vrut să scape de ceva lipicios...

Auzirăm glasul dur al lui Bencolin:

— Unde e biroul de poliție cel mai apropiat, sir John?

— In Vine Street.

— Bine. Portar, du-te repede și telefonează. Incearcă să vorbești direct cu inspectorul de circumscripție. Să trimită imediat pe cineva.

— E mort, nu? — întrebă liniștit sir John.

— Da, și cam de mult — spuse Bencolin atingând cadavrul cu capătul bastonului său. Apoi îngenunchie lângă cadavru.

Dallings strigă de-odată:

— Și totuși omul acesta conducea!

Bencolin se ridică, Se uită în interiorul mașinii, apoi dădu din cap.

— Da, așa s'ar crede. Totul e în ordine; dar nu vreau să mă ating încă de nimic. In mașină nu mai e nimeni.

— Așteaptă — spuse sir John portarului. Vreau să mă duc să vorbesc chiar eu la poliție.

Apoi îi explică lui Bencolin:

— Inspectorul principal e Talbot, pe care-l cunosc foarte bine, căci a fost sub ordinele mele. Va veni imediat. A cui e mașina asta?

— A lui Nezam El Moulk. Ajutați-mă să-l duc înăuntru pe nenorocitul acesta; altfel se strânge prea multă lume. D-ta portar, ia-l de umeri, iar

c' la — spuse făcând semn omului dela taxi — i-al de picioare. Nu vă fie teamă... şi fiţi cu băgare de seamă. E greu.

Sinistra procesiune sui scările peronului şi dispăru în hall. Intră şi Dallings; nu mai rămăsese decât Bencolin şi cu mine. Câtva timp tăcurăm.

— Bencolin — întrebai eu la un moment dat, — unde-i El Moulk?

— In maşină în nici-un caz. Dar dece mă întrebi?

Ii povestii atunci ambele mele întâlniri cu egipteanul; ca şi plecarea lui cu maşina aceasta la ora şapte. El mă ascultă fără să spună nimic. Işi vârî din nou capul în maşină, găsi butonul electric şi aprinse lumina. Văzurăm imediat pe scaunul din fund un baston de abanos şi o pereche de mănuşi albe; lângă ele o cutie cu următorul en-tête; Wills, Florar, 8, Cakspur Street, London, W. I. Altceva nimic.

— Uită-te la portiere — îmi spuse Bencolin.

— Geamurile sunt deosebit de groase...

— Contra gloanţelor — spuse el. Judecând după grosimea bastonului, am impresia că e un baston-sabie. Omul ăsta luase toate precauţiile pentru a nu fi atacat.

Stinse lumina, apoi spuse pe şoptite:

— Dar i-au făcut-o, Jeff. L-au prins.

— Cine?

Examină din nou scaunul din faţă.

— Ce spaţiu mic! Nenorocitul ăsta de şofeur trebuie să fi suferit de dureri de stomac; cu picioarele

lui aşa de lung! Infine, poliţia trebuie să facă primul examen. Să intrăm!

— Bencolin — spusei — când maşina asta a trecut prin faţa mea, am observat foarte bine ce era înăuntru. Şi te pot asigura că nu era absolut nimeni lângă şofeur. Crezi că un mort...

— Prostii, Jeff! Bineînţeles că era cineva alături care conducea. S'a dat jos imediat ce a oprit şi s'a putut furişa neobservat din cauza ceţei.

— Da, dar ţi-am spus doar...

— Bine, fie cum vrei. Dar acuma să intrăm.

Inspăimântat, şofeurul taxiului cobora scările peronului, înjurând printre dinţi. Bencolin îi dădu o piesă şi-l rugă să păzească limuzina. Il lăsarăm fixând maşina verde, ca şi cum s'ar fi temut să nu înceapă din nou să meargă fără conducător.

Portarul ne întâmpină în hall, ştergându şi fruntea cu o batistă şi ne conduse către o încăpere din spatele ascensorului.

— L-am pus în vechea sală de biliard, — explică. Nu mai serveşte de mult la nimic.

Ne introduse într'o uriaşă cameră îngheţată, care mirosea a praf. Masa de biliard din mijloc era luminată de două becuri puternice. Cadavrul era aşezat în mijlocul mesei; îl învelise cu o husă, de sub care ieşeau picioarele enorme ale negrului. Dallings stătea lângă masă, cu pălăria pe ceafă şi se uita ca hipnotizat la cadavru. Tresări când auzi deschizându-se uşa şi spuse imediat, arătând spre cadavru:

— Are gâtul tăiat! Uitaţi-vă. Are gâtul tăiat!

Pearson ştergea picăturile de sânge care căzuseră pe marmoră. Mă înfiorai din nou când Dallings îmi arătă pata roşie depe masa verde, care se mărea mereu...

Sir John veni la el, cu un aer nedumerit.

— Ai vorbit cu Vine Street? — întrebă Bencolin.

— Da, şi chiar cu Talbot. Dar, e ce- foarte ciudat...

— Ce vrei să spui?

Sir John îşi muşca buzele.

— Ceva... în legătură cu Talbot... nu l-am văzut niciodată aşa de tulburat. A spus că vine numai decât, apoi mi-a pus câteva întrebări extrem de ciudate. M'a întrebat dacă nu ştiu unde vine strada Ruination?

Bencolin se întoarse repede.

— Ei bine, unde e strada asta?

— Asta mă întreb și eu, unde-i? Unde-i Ruination Street? pentruce să mă întrebe asta tocmai pe mine? Sper... că n'a înebunit... Când eram în activitate credeam că cunosc toate străzile din Londra, dar n'am auzit niciodată vorbindu-se de strada asta....

Incepu să se uite fix la Bencolin. Poliţistul murmură:

— Absurd!

Apoi se întoarse către cadavru.

Când ridică husa Daltings se dădu repede la o parte; încercă să-şi aprindă o ţigară, dar cutia îi scăpă din mână şi conţinutul ei se răspândi pe jos.

Ochii bietului negru, ca două bule albe, priveau într'o parte şi străluceau în mod ciudat sub lumina puternică a becurilor. Tăetura dela gât nu mai sângera. Fusese ucis c'o lamă foarte ascuţită, ca un briciu, ca şi cum cineva ar fi încercat să-i scoată inelul din deget. Livreaua verde era pătată de sânge şi chiar în dreptul inimii era o gaură, făcută de-un obiect care-i fusese înfipt în piept. Dând husa cu totul la o parte, Bencolin scosese o exclamaţie :

— Ce e ? — înrebă sir John.

— I-au fost smulşi toţi butonii dela tunică şi, priveşte !

Şi arătă tresa depe umărul negrului, care atârna desprinsă dela locul ei.

— Ce gust pentru un asasin ! Probabil că tresa asta avea câteva galoane aurite, care-au fost tăiate !

Apoi examină şi restul :

— Mor de nerăbdare să văd ce are în buzunar, dar trebue să aşteptăm poliţia.

Când Pearson anunţă pe inspectorul Talbot, Bencolin se strecură în umbră. Nu-i vedeam decât silueta subţire şi capătul de foc al ţigării.

Inspectorul Talbot nu era prea impresionant; mic, cu o faţă patrată, nasul turtit şi cu obiceiul displăcut de-a scrâşni mereu din dinţi. Dar ochii lui păreau că au facultatea de-a absorbi într'o clipă tot ce vedeau.

Când îşi scoase fulgarinul, observai că era îmbrăcat cu multă îngrijire. Nu păru surprins deloc, salută pe sir John, aruncă un ochi distrat grupului

nostru, apoi își scoase carnetul. Când sir John termină de povestit totul, el se mulțumi să dea din cap în semn de aprobare.

— Perfect, sir John.

Se gândi, scrâșni din dinți, apoi spuse :

— Toată afacereea asta e într'adevăr foarte bizară.

Tăcu un moment, apoi reluă :

— Da, foarte bizară. Să vedem acuma ce are asupra lui.

— Așteaptă un moment, Talbot, — spuse sir John. Ce voiai să spui cu Ruination Street ?

— Ah, — murmură Talbot. Asta e partea cea mai ciudată a afacerii acesteia, sir John. Dacă am înțeles bine, mașina asta aparține unui egiptean, un oarecare El Moulk. Și se pare că El Moulk a fost în mașină asta. Am examinat-o și am văzut bastonul și mănușile puse pe scaunul din spate.

— L am văzut chiar eu părăsind clubul în mașina asta, spusei.

Talbot notă iarăși în carnetul lui, apoi se întoarse spre mine :

— La ce oră ?

— Pe la șapte și cinci.

— Bine, acuma...

— Ei bine ? — îl întrerupse sir John, curios.

— Am primit la Vine Street un telefon în seara asta. Era un tip care ținea să-mi vorbească personal. N'am auzit decât atâta : „Nezam El Moulk a fost spânzurat la spânzurătoarea din Ruination Street".

Urmă câteva clipe de tăcere. In locul unde stătea Bencolin, văzui capătul ţigării lui făcând un salt în aer, apoi rămase nemişcată.

— Legătura a fost întreruptă imediat, urmă Talbot. N'am putut descoperi de unde fusesem chemat. Am crezut mai întâi că o vorba de o glumă, dar mi-am amintit numele străzii şi mă întreb şi acum unde e. Nimeni din post nu cunoştea strada asta. In momentul acela ai telefonat d-ta ca să-mi spui că maşina lui El Moulk mergea în goană nebună cu şofeurul mort; şi asta m'a intrigat la culme.

Suspină, scrâşni din nou, apoi spuse:

— Cred că niciunul dintre d-tră, d-lor, nu ştie unde se găseşte Ruination Street?

Ochii lui opaci, fixaţi asupra mea mă zăpăciră. Dădui din cap în semn de negaţie. Alţii făcură la fel.

— Hm! — spuse Talbot. — Eram sigur.

Şi fără să mai spun nimic, se plecă peste cadavru. Scrise de nou în carnet.

— Câţiva silingi, numai.

— Un furt? — întrebă sir John.

— Nu cred... portofoliul e gol. Nici-o hârtie. Un port-ţigaret...

— Dumnezeule! — exclamă sir John luând obiectul în mână. — Port-ţigaretul acesta e de platină. Ce lux pentru un şofeur?

Ţigara lui Bencolin începu să se agite din nou. Dar poliţistul rămase mai departe în umbră. Cu aerul cel mai natural din lume, Talbot nota:

— De platină, ai dreptate. Mulţumesc, sir John.

Şi e plin de ţigări. O trusă de chei. Cotorul unui bilet de cinema, un plan al Londrei. Un pachet cu bomboane de mentă. Asta-i tot.

Talbot închise carnetul.

— D-lor, — continuă inspectorul. — Trebuie să vă repun..că nu trebuia să vă atingeţi de cadavru. Trebuia lăsat la volan. Acuma mi-e imposibil să iau informaţii din moment.., ce...

Sir John îl întrerupse sec:

— Ştiam şi noi ce aveam de făcut, Talbot. Il cunoşti din întâmplare pe domnul?

Bencolin ieşea tocmai din umbră.

Talbot scrâşni iarăşi. Se arătă peste măsură de surprins. Schiţă un surâs şi întinse mâna lui Bencolin.

— Scuzaţi-mă d-le, sunt sigur că nu vă mai amintiţi de mine, dar mie mi-e imposibl să vă uit. Eram sergent la postul din Vine Street când ne-aţi ajutat pentru afacerea din Grovane... Dar asta nu înseamnă că trebuia să luaţi cadavrul din maşină.

— Sunt într'adevăr vinovat, d-le inspector, — mărturisi Bencolin. — Dar cred că asta n'are mare importanţă. Specialiştii pentru amprentele digitale sunt aic?

— Da. De-acuma pot pleca, căci intră în scenă medicul. Voiu interoga servitorii în timp ce medicul îşi va face examenul şi v'aşi ruga să mă aşteptaţi în salon... Ce glumă sinistră ar fi dacă l-am vedea pe d. El Moulk intrând pe uşa asta teafăr! Pe curând d-lor!

Bencolin îl urmări cu privirea; avea în ochi o expresie bizară.

— Inspectorul crede în existența străzii Ruination. In după amiaza asta, sir John, m'a întrerupt tocmai pe când vorbeam despre posibilitățile ceței. Talbot știe, sau or cum, presupune că...

Sir John care-și pilea unghiile ridică brusc capul — ...a dispărut o stradă din Londra.

— Ce dracu tot spui acolo?

— Ei bine! Unde e Ruination Street? Lucrul mă intrigă. Nu e poate nimic extraordinar când dispare un individ. S'ar putea chiar ca un nebun să telefoneze că omul acesta a fost spânzurat... Dar să presupui că a dispărut o stradă întreagă, o stradă din Londra... Ai auzit de ceva mai de necrezut? Dragă prietene, viziunea acestui El Moulk înghițit de o stradă pierdută e cea mai extraordinară fantezie care se poate închipui. Un criminal nu poate dispune mai bine de victima sa decât spânzurând-o în fața cerului, într'o stradă de negăsit!

Sir John făcu un gest de nerăbdare.

— Ascultă Bencolin, fii serios și pune frâu imaginației dumitale. Știi așa de bine să încurci lucrurile! Talbot nu-ți va mărturisi niciodată, dar eu știu că te considera ca un fel de zeu, îl cunosc doar, și dacă te-ar auzi vorbind în felul ăsta îți va adopta imediat ideile. Și atunci...

Fără să știe, atinsese unul din punctele sensibile ale lui Bencolin.

Acesta începu să râdă cu poftă; râsul îi deveni rece și eu îmi dădui seama că e mânios.

— Atunci, dragă prietene, crezi că metoda mea de lucru nu poate decât să încurce lucrurile?

— Dacă numești asta metodă de lucru, cu siguranță.

— Ah, da ! — spuse Bencolin din ce în ce mai glacial.

Vocea începuse să-i tremure.

— Am mai discutat problema asta de mai multe ori... Nu cunosc toate amănuntele întâmplării acesteia, dar pun rămășag pe un dineu pentru noi trei că voiu putea spune numele asasinului de acum în 48 de ore.

Vocea i se sparse și lovi cu pumnul în masa de biliard.

—Ah, metodele voastre care nu duc la nimica! Mie nu-mi plac oamenii care scot totul numai prin muncă ! Acceptați rămășagul !

Sir John rămăsese nemișcat.

— Fii serios, Bencolin!

— N'am fost niciodată mai serios ca acuma.

— Iți pot aminti că legile noastre cer și probe? Noi, nu admitem metodele dumitale. Știu că vouă vă place inducția. Voi porniți dela o seamă de presupuneri pe care le luați ca exacte și apoi vă siliți să aduceți probe pentru a le întări. Lucrul acesta e plin de spirit și convine de minune legilor voastre, dar metoda asta nu poate aduce decât necazuri în plus unui detectiv englez. In țara noastră se cere unui detectiv alte calități; studiu, răbdare și perseverență...

Bencolin îi indică boxa portarului cu capul. Omul răspunse în fugă:

— Vrei să spui, calitățile care se cer în general dresorilor de purici, — făcu Bencolin.

Sir John răspunse cu răceală:

— Dece să ne certăm? Accept rămășagul... Dacă te legi să-mi dai și probe, bine înțeles.

— Da, — primi Bencolin.

Fața îi devenise urâtă și obosită.

— Bine, — spuse sir John, — suntem atunci înțeleși. Ne cunoaștem de prea mult timp pentru a ne certa pentru atâta lucru. Să mergem în salon, cred că un pahar de whisky...

— O idee minunată, — spuse o voce din umbră. Era Dallings de care uitasem cu desăvârșire. Stătuse lângă fereastră; dar când auzi propunerea lui sir John se sculă imediat.

Bencolin deschise ușa. Aruncă o ultimă privire în urmă. Ochii albi ai bietului negru păreau că-mi spun noapte bună.

Trecând pe lângă boxa portarului, îl auzirăm pe Talbot care interoga personalul de serviciu. Hallul avea un aspect lugubru, cu ușile lui deschise. dând în camera goală. Când ajunserăm lângă salon, auzirăm sgomotul ascensorului. Ușa se deschise și din ascensor ieși o lungă siluetă subțire.

Era un om extrem de slab, cu umerii curbați, într'un halat de casă. Avea mersul lung, era chel, iar ochii de un albastru deschis erau înconjurați de cearcăne mari. Ne privi câtva timp, tulburat, apoi întrebă:

— Nu-mi puteți spune unde e detectivul?

Bencolin îi indică boxa portarului cu capul. Omul răspunse în fugă:

— Mulțumesc!

Bencolin păru foarte surprins de apariția aceasta. Inspectă cu o privire circulară hallul, dar nu-l zări decât pe Pearson și pe gardianul care păzea ușa.

— Ciudat! — murmură el. — Cine e tipul?

Sir John dădu din cap.

— Nu știu. Dar sunt sigur că l-am mai văzut. Să-l întreb pe...

Dar cuvintele i se opriră în gât. Ajunsesem în ușa salonului și rămaserăm încremeniți. Sir John se întoarse spre noi cu un glas plângăreț:

— Ascultă, Bencolin, trebuie să înceteze asta!

Salonul nu era luminat decât de flăcările focului, care proiectau un reflex mișcător pe ziduri și pe sculpturile în lemn ale tavanului. Pe peretele din față tremura o umbră gigantică: profilul unei spânzurători!

De scândura traversală atârna silueta unui om care se balansa de capătul unei sfori, cu gâtul sucit.

CAP IV.

FEMEIA DELA „ALADDIN

— Nu te alarma — spuse Bencolin, — e spânzurătoarea în miniatură.

Și arătă o masă din centrul camerii.

— Vedeţi? Cineva a scos spânzurătoarea din scrin şi a pus-o pe masă. Lumina focului...

Sir John întoarse butonul electric şi o lumină binefăcătoare inundă salonul.

— E agăţată o păpuşă, priviţi, — spuse el, — un om de lemn.

Aveam din nou în faţa noastră jucăria oribilă pe care o contemplasem în după amiaza aceea; dar avea în plus şi un omuleţ de lemn, prins în laţ; semăna foarte bine cu păpuşa pe care o văzusem în mâinile lui El Moulk. Îi repetai povestea şi lui sir John.

— Probabil că e un nebun în casa asta, — fu de părere.

— Ai dreptate asupra ambelor afirmaţii. E într'adevăr un nebun, dacă nu cumva mă înşeală inducţiile mele pe care le fac. Şi nebunul acesta locueşte chiar în clubul acesta; nu e nici o îndoială în privinţa asta.

— Ai născocit vre-o teorie?

— Da, dar nu sunt încă sigur. Acest El Moulk e urmărit de cineva care-l torturează cu o subtilitate diabolică. Probabil mă.. dar puţin importă. Să-l chemăm mai bine pe Pearson.

Dar acesta nu ne putu fi de nici un folos. Ne spuse că nu intrase în salon dela ora şapte şi jumătate, că fusese toată seara în loja portarului dar că supraveghease de acolo uşa salonului, aşa că ne putea asigura că nu intrase nimeni; cel puţin între orele şapte şi jumătate şi miezul nopţii. Nu-şi părăsise postul de observaţie decât în momentul în

care fu adus cadavrul şofeurului negru, aşa că nu putea răspunde de ce se petrecuse după aceea.

— A fost multă lume la club în seara asta? — întrebă Bencolin.

— Nu, d-le. Numai colonelul Mardale. A intrat în bar, apoi în salon şi a ieşit aproape imediat.

— Cine e colonelul acesta?

— Un om foarte bine, — căută să ne convingă sir John. — Şaptezeci de ani, surd ca o oală şi gutos în ultimul grad. Il cunosc bine. Să nu mai vorbim de el.

— Asta înseamnă că păpuşa a fost pusă aici după miezul nopţii, în timpul zăpăcelii aceleia... Ascultă Pearson, cine locueşte în club în momentul acesta afară de personalul de serviciu, bine înţeles?

— D-stră trei, d. El Moulk, valetul său, un francez numit Joyet şi secretarul său, d. Graffin. Apoi d-rul Pilgrim, ceeace fac în total şapte persoane d-le.

Bencolin se aşează în fotoliu şi începu să-şi mângâie părul.

— Cine era d. acela înalt care s'a coborît din ascensor exact în momentul în care treceam şi noi prin hall ?

— D. Graffin, secretarul d-lui El Moulk, d-le !

— A ieşit în seara asta?

— Dacă a ieşit din club? Nu, d-le. N'a ieşit de loc astăzi. I-am trimis mâncarea în apartament.

— Valetul e aici?

— Nu, d-le. Mi se pare că a căpătat concediu şi a plecat în Franţa.

— Dar d-rul?

— D-rul Pilgrim? E un domn foarte liniştit, d-le. A ieşit pela ora nouă. Nu l-am văzut revenind.

— Foarte bine. Mulţumesc, Pearson.

Bencolin rămase nemişcat în fotoliul său de piele.

— Cunoşti pe vre-unul dintre aceştia? — întrebă el într'un târziu.

Sir John, care contempla încă spânzurătoarea, se întoarse.

— Pe cine? pe cei din club? Il cunosc puţin pe Pilgrim!

— Doctorul?

— Da, cred că e medic, dar nu profesează. E un mare amator de antichităţi. A scris o serie de lucruri foarte interesante asupra Londrei de demult... Un băiat interesant.

— Situaţia e deci următoarea: am o teorie poate că e cea justă, dar nu sunt încă sigur. Şi sunt convins că aventura în care a fost angrenat d. Dallings seara trecută, e în legătură cu afacerea asta...

Dallings care stătea pe un scaun în faţa lui Bencolin, deschise ochii mari.

— ...şi i-aşi fi foarte recunoscător dacă ne-ar povesti tot ce i s'a întâmplat.

— Dar ceeace am povestit e totul...

— Da, da, înţeleg foarte bine. Dar, spune-mi. Mi s'a povestit că ai întâlnit o femeie misterioasă, o franţuzoaică... Nu era cumva o femeie înaltă, cu părul roşu închis? Cu ochi cafenii, foarte depărtaţi unul de altul?

Dallings tresări:

— De unde știi?

— O cunosc de foarte mult timp. Și sunt sigur că a refuzat să-și spună numele, nu? Eram sigur ! O cheamă Colette Laverne.

— O cunoști pe femeia aceasta? — strigă sir John.

— Puțin. Celebra, seducătoarea, rafinata Colette! Eram sigur că o voiu mai întâlni...

— Celebră? — făcu Dallings.

Părea foarte jenat.

— Și aventura dumitale?

Dallings ezită.

— Crezi că e necesar să vorbesc?

— Poliției, nu, bineînțeles; și nici nouă, dacă delicatețea dumitale de om de lume te împiedecă să dai amănunte asupra... cuceririi dumitale.

— Cucerire ? — repetă tulburat Dallings. — Oh.., și păru și mai jenat.

— Povestește totul, nu-ți fie frică, — îl îmbărbătă Bencolin.

— Am jucat un rol complet idiot, — gemu tânărul. — Și nu văd încă ce drept ai d-ta...

Își trase cu desperare nodul dela cravată.

— Foarte bine ! Vă voiu povesti atunci totul. A trecut de atunci aproape o săptămână. Mă pregăteam să mă duc la teatru cu o prietenă, dar ea n'a mai putut veni, așa că m'am dus singur. Mâncasem bine și băusem puțin cam mult, așa că eram foarte bine dispus. Era o piesă polițistă... de altfel excelentă. Stăteam în fotoliul meu, în grădină și voiam tocmai să-mi aprind o țigară...

Se uită la Bencolin care-l încurajă cu privirea.

— Se stinseseră tocmai luminile. Cineva aprinse chiar sub nasul meu o brichetă... pentru ţigara mea, înţelegeţi. Şi asta îmi făcu o frică imensă. La lumina brichetei văzui şi faţa celui care-mi da să aprind; până atunci nu observasem că mai era cineva cu mine în lojă. Cred că era chiar egipteanul acesta, El Moulk. Il cunoscusem mi se pare la lady Ponsonby... L-am auzit apoi vorbind rău despre cluburile de noapte. Şi îmi recomandă unul, care, mă asigură el, era numai pentru cunoscători, şi-mi dădu şi o carte de vizită, spunându-mi că mă puteam duce eu în locul lui. In seara aceea, căci el era foarte ocupat... O întâlnire destul de banală, după cum vedeţi. La clubul acela o întâlnii pe femeia cu părul roşu. Un club foarte bizar de altfel, cu grădini artificiale, orchestre ascunse... Se cheamă „La Aladdin"... şi ea stătea la o masă retrasă, singură, cu un voal strălucitor pe umeri. Nu-mi amintesc nici cum ne-am cunoscut măcar. Cred că ea mi-a vorbit mai întâi.

Probabil că povestirea aceasta păru lui Bencolin de-o naivitate excesivă, căci ascultă vizibil amuzat. Dallings ne privi cu un aer rugător, apoi continuă:

— Da, ea mi-a vorbit mai întâi. Apoi m'am trezit aşezat în faţa ei, cu o sticlă de şampanie în faţă. Refuză să-mi spună cum o cheamă. Am întrebat mai târziu un chelner, dar nici el nu ştia mai mult ca mine; am aflat însă că era cunoscută sub numele de „femeia cu brăţări"; avea într'adevăr o

sumedenie de brățări împodobite cu pietre albastre. Una dintre ele : se deschisese chiar; am prevenit-o, dar ea a început să râdă. Râdea foarte mult. Era așa de veselă! Cred că i se auzea râsul în toată sala. Și ce păr avea! Era încântătoare. Nici nu-mi mai aduc aminte ce i-am spus. Știți... voiam să joc un rol mare... înțelegeți ce vreau să spun. Când se sting luminile în cluburile acestea de noapte, pe fotoliile lor largi și moi...

Gesticula mereu.

— Luasem obiceiul să ne întâlnim acolo în toate serile. Intr'o seară... trebuie să mărturisesc că eram cam amețit, băusem cam mult... eram îndrăgostit ca un nebun Am vrut s'o conduc acasă la ea. Am chemat un taxi. Ea dădu șofeurului adresa, dar vorbi așa de încet, încât nu auzi nimic. Când am coborît, era o ceață deasă, așa că nu mi-am dat seama unde sunt; atunci ea a dispărut, fără să-mi lase măcar un cuvânt. Și eu am rătăcit prin ceață, până am văzut umbra aceea de spânzurătoare...

Dallings se ridică. Era foarte animat.

In mașină îmi spusese la un moment dat : „Te voiu întâlni din nou joi seara, tot la clubul acesta".

Joi e chiar astăzi. De asta am întârziat la teatru. Dar ea n'a venit.

Se apropie de fereastră, cu mâinile în buzunare; începu să admire ceața. Apoi adăugă, cu amărăciune :

— Asta-i tot. Dacă vă poate fi de folos...

— Mulțumesc d-le Dallings. Și acuma, dacă nu te supără, aș vrea să-ți mai pun câteva întrebări...

— Da, dar cu condiția să-mi explici toată povestea asta; care-i adevărul; vreau să știu care-i adevărul... Cine e femeia asta și ce vrea..

— Iți pot răspunde cu multă ușurință la prima întrebare... Femeia asta e prietena intimă a lui Nezam El Moulk, sau, în orice caz, a fost. Ințelegi?

— Chiar foarte bine.

— Cât despre cealaltă întrebare... E mult mai dificilă. Ai spus mi se pare că n'a vrut să-și spună numele?

— Exact.

— Am presupus... că e căsătorită — mormăi nemulțumit Dallings.

— Și n'a explicat și dece refuză?

— Nu te-a întrebat nimic?

— Nu... nu înțeleg ce vrei să spui cu asta.

— N'a vrut să afle amănunte asupra trecutului dumitale?

— Da, sigur că da; m'a întrebat cu insistență chiar, dacă am făcut războiul. I-am răspuns că da. Atunci a vrut să știe dacă n'am cunoscut un băiat.... nici nu mai știu cum îl chema. Oricum însă, eu nu auzisem nici-odată vorbindu-se de el. Ea a pretins că tânărul acela i-a vorbit de mine

Scopul acestui interogatoriu îmi scăpă cu totul, dar Bencolin părea foarte satisfăcut.

— O ultimă întrebare, d-le Dallings; cât timp crezi c'a trecut în noaptea aceea faimoasă în care te-ai rătăcit în ceață, din momentul în care te-a părăsit, în acela în care te-ai pomenit în Ryder Street?

— Ei bine! N'am rătăcit prea mult. Nu mai mult de zece minute, în orice caz, deşi mie mi s'au părut ore întregi.

— Atunci.... — începu Bencolin, dar se opri pentru a se uita la omul care tocmai intra în salon.

Era acelaş individ deşirat şi chel, pe care-l văzusem coborându-se din ascensor. Ochii lui orbi de bufniţă clipoceau des.

— Scuzaţi, — spuse el cu glas plin de demnitate. — Mi se pare că d-stră l-aţi descoperit — şi cu arătătorul indică direcţia sălii de biliard, — nu-i aşa?

La semnul afirmativ al lui Bencolin, păru foarte satisfăcut. Inaintă cu un pas majestos, dar cam nesigur.

— Mă numesc Graffin, — spuse el. — Locotenentul Graffin. E de altfel un titlu de curtoasie care mi se mai dă încă, căci am părăsit de mult cadrele armatei, — explică el vag. — Sunt actualmente secretarul d-lui El Moulk.

Se lăsă să cadă într'un fotoliu şi continuă:

— Ce nesiguranţă! sper însă că nu i s'a întâmplat nimic rău lui El Moulk... Aşi da nu ştiu cât să ştiu că totul n'a fost decât o glumă. Ha—ha! ha—ha—ha! Eu eram singurul lui prieten, înţelegeţi atunci!

Ne privi cu un aer desperat, gata să izbucnească în plâns. Din el se răspândea o vagă aromă: era aproape beat.

— Ah, — spuse Bencolin, — sunt încântat că te cunosc, d-le locotenent.

— Mulțumesc, — strigă Graffin. — Da, locotenent din corpul de aviație al Majestății Sale.

— Da? — făcu surprins Daltings. — Și eu fac parte din corpul acesta, dar din ce...

— Oh, eu am fost însă mult mai înaintea d-tale, tinere, — îl întrerupse Graffin. — Cu mult înaintea dumitale. Să fiu spânzurat dacă mint...

— Cuvântul acesta „ Spânzurat", ne aduce tocmai la subiectul nostru. — spuse Bencolin. — Sir John Landervorne, e un vechiu polițist. Și facem un fel de anchetă oficioasă asupra morții șofeurului și cred că, dacă ați voi, ne-ați putea ajuta foarte mult.

Graffin se înclină adânc.

—Ași fi foarte fericit, d-le. Inspectorul din hall interoghează în momentul acesta personalul de serviciu. Și n'am nici un chef să fiu și eu pus cot la cot cu ei. Așì încerca... Da, în privința asta suntem complect de acord.

După o pauză adăugă:

— ...corpul de aviație al Majestății Sale!

— De cât timp ești în serviciul lui El Moulk?

Graffin șovăi. Pe figura lui trecu o umbră de șiretenie.

— De aproape șase ani. L-am întâlnit la Cairo. Călătorea foarte mult. Am stat apoi câtva timp în America.

— De când locuiți la Londra?

— De nouă luni; am venit aici prin Martie.

— Ești secretarul lui particular?

— Da.

— Atunci eşti la curent cu afacerile d-lui El Moulk, nu?

Graffin începu să râdă, ca şi cum s'ar fi gândit să joace cuiva o farsă.

— Atunci, — urmă poliţistul, — nu ştii dacă avea duşmani?

— Duşmani! Oh, domnul meu, duşmani există numai în literatură! Nimeni n'are duşmani!

Bencolin se plecă peste el şi-i spuse brusc:

— Atunci negi că d. El Moulk e de câtva timp victima unei persecuţii sistematice din partea unui individ care e hotărît să-l ucidă?

— Ce absurditate!

Graffin se uita cu ochi mari la poliţist.

— Foarte bine! Atunci te pot întreba unde ai petrecut ziua, d-le Graffin?

— In apartamentul nostru, de sus. Sunt suferind... — Puse o mână la stomac şi făcu o strâmbătură.

— N'ai ieşit deloc?

— Deloc.

— Unde erai în după amiaza asta pe la ora şase?

— In camera cea mare şi cântam. Am instalat un fel de birou în camera asta.

Bencolin se ridică. Se apropie de masa din mijloc, desfăcu păpuşa din laţul spânzurătorii şi-i i-o prezentă lui Graffin.

— Erai atunci acolo când a fost pusă păpuşa asta pe biroul lui El Moulk?

Graffin sughiță și se uită la păpușă. Apoi dădu la o parte mâna lui Bencolin, mânios:

— Ia asta din fața mea. Ia-o... Ințelege!

Se sbătea în fotoliul lui larg ca un pește aruncat la mal și strigă:

— Mi-ai spus doar că erai acolo?

— Da, — răspunse calm Graffin. — In fața lui Dumnezeu care vede toate, mărturisesc că eram acolo. Stăteam cu spatele spre birou, ușile erau închise toate și n'a intrat absolut nimeni în cameră. Când Nezam a intrat în cameră, mi-a arătat imediat biroul .M'am întors. Cinci minute mai înainte nu era nimic pe birou. Dar când m'am întors, am văzut obiectul acesta...

Graffin își frământa mâinile cu violență.

— Și n'a intrat în cameră, nimeni, pot să jur. Nimeni, absolut nimeni !

CAP. V.

D-L JACK KETCH.

Graffin se uită la noi, ca și cum ar fi vrut să ne citească în suflet. Văzând că nu spune nimeni nimic, vorbi :

— Puteți să mă credeți sau nu, dar ăsta e adevărul.

Omul acesta mințea oare? Fantastica lui povestire putea fi adevărată, dar atitudnea lui demonstra o șiretenie voită. Indignarea lui fusese așa de nea-

ştepiată, aşa de teatrală, încât începurăm să ne îndoim cu toţii de buna lui credinţă.

Aruncai o privire circulară. Sir John îşi mângâia barba. Dallings se uita cu atenţie la Graffin, cu ţigara uitată între degete. Numai Bencolin nu părea tulburat deloc.

— Şi... nu se mai găsea nimeni în cameră? — întrebă el.

— Nimeni. Dacă ar fi intrat cineva, aşi fi observat imediat.

— Bine, bine. Pentru moment n'avem nevoie să aprofundăm chestiunea aceasta. Oricum ar fi fost adusă, păpuşa a fost găsită pe birou. Spune-mi anume, domnule locotenent, d. El Moulk avea obiceiul să se ducă dese ori în localurile de noapte?

Probabil că întrebarea asta fusese cu totul neaşteptată, încât Graffin rămase la început mut de uimire.

— Ce idee, scumpe domn! — murmură el. — Sunteţi complect eronat. Am intrat o singură dată împreună într'un local de acesta, unde se cânta tocmai un şlagăr la modă şi Nezam a ieşit imediat, furios: „Nu mai pun niciodată piciorul într'un local de noapte. Cum pot asculta oamenii inepţiile acestea?"

— Bine! — conveni Bencolin. — Dar ieşea des?

— Nu, ci foarte rar. Era ocupat cu studiile sale.

— Ce fel de studii?

Graffin începu să se scarpine în cap, murmură câteva fraze de neînţeles, apoi spuse tare, cu un aer aproape înfricoşat:

— Vrăjitorii... Aşa cum vă spun. Iată ce studia! Veţi vedea când veţi vizita apartamentul lui. Un fel de cult al diavolului, şi crede...

— In seara asta unde se ducea? — îl întrerupse Bencolin...

— Asta nu pot să ştiu, d-le. Mi se pare că se dusese să ia masa cu o femeie.

— Da? cu d-ra Laverne?

— O cunoaşteţi? Da, cu ea...

— Ne-aţi spus un lucru foarte interesant, d-le locotenent; spunea că eşti singurul lui prieten. Ce înţelegi prin asta?

Graffin, care studia cu mult interes desenul covorului, păru că se trezeşte din somn:

— Am spus eu asta? N'am avut totuşi intenţia...

— Atunci?

— Atunci, cu atât mai rău! Căci e adevărat!

Pe figura lui se lăsă un val de amărăciune.

— ...Singurul lui prieten! Ce caraghios! Dar m'am săturat de întrebările dum.tale. Şi dacă vrei să şti mai multe, atunci află că El Moulk era o epavă ca şi mine, o biată epavă...

Strănută şi arătă cu degetul în direcţia lui Bencolin.

— ...Eh.., vă părăsesc. Nu mă poţi împiedica nici chiar d-ta!

Se ridică, nesigur, şi începu să meargă şovăind. Când văzu că nimeni dintre noi n'avea intenţia să-l urmeze, începu să alerge.

— Ce crezi de asta? — întrebă Bencolin.

— Omul acesta trebuie supravegheat, — răs-

punse sir John. — După părerea mea, nu trebuie să avem prea multă încredere în el. E un om foarte josnic... Ei bine, Palbot?

Inspectorul intră chiar în momentul acela, întunecat, cu creionul după ureche.

— N'am aflat mare lucru, — mărturisi el. — Doctorul crede că e mort de aproape patru ore, sau chiar de mai mult timp. Am adunat câteva informații...

Și ne citi o parte din informațiile culese. După cum știam și noi, aflarăm că El Moulk venise în Martie trecut și închiriase apartamentul de sus; plătea foarte bine, așa că-și putea permite orice capriciu. In afară de Graffin, mai avea în serviciul lui un valet francez, pe Joyet și un șofeur american, pe negrul Richard Smail. Graffin și cu Joyet se culcau în apartament, despre negru nu știa nimeni nimic. Automobilul era garat aproape de club. El Moulk aranjase în așa fel, încât nici-unul dintre oamenii de serviciu ai clubului nu intrau în apartamentul lui. Lua masa câte odată în oraș, câte odată în restaurantul clubului, dar de obiceiu i se trimitea masa sus, sub supravegherea lui Joyet. Portarul spuse că d. El Moulk era un om foarte liniștit. Dacă primea scrisori? Nici-o scrisoare, câteva invitații, dar foarte multe pachete, de acelaș format, învelite în hârtie de culoare închisă, lipită cu ceară albastră; portarul observase că în ceară era gravată întotdeauna inițiala K; erau trimise din Londra și purtau ștampila aceluiaș oficiu poștal. Nu-l vizitase absolut nimeni.

Talbot închise carnetul.

— Am telefonat la garaj, — adăugă, — şi mi s'a răspuns că şofeurul a plecat de acolo pe la ora şapte fără un sfert. Iar florăria dela care a cumpărat El Moulk orchideeIe e închisă, aşa că n'am putut afla nimic. Mâine dimineaţă...

În momentul acesta Pearson intră în salon şi spuse:

— D. Marle e chemat la telefon.

Telefonul ! Mă uitai repede la ceas; era ora unu şi jumătate ! Dar după evenimentele din cursul zilei nu mi se păru deloc curios că sunt chemat la telefon la o oră atât de nepotrivită. Mă grăbii spre cabină şi ridicai receptorul :

— Jeff, — spuse cineva şi tresării, căci vocea aceea învie tot trecutul meu.

— Sharon !

Sharon Grey ! Era chiar ea. I-am recunoscut imediat timbrul. Mă gândisem dealtfel la ea toată ziua... Încă un fenomen de tele[illegible] ! N'o mai revăzusem pe Sharon din acel m[illegible]orilie, când a fost făcută ancheta asupra [illegible] Saligny...

— Eşti tu ? — întrebă ea nesigură.

—Da, da... Ce mai faci ! — spusei eu, încercând să-mi pun oaredare ordine în idei.

— Foarte bine...

Am aflat apoi că tatăl său plecase în unul din lungile lui călătorii şi că ea prefera să părăsească domeniul lor din province ; era prin Londra

doar în trecere, căci avea de gând să se ducă pe Coasta de Azur.

Casa lor din Londra, pe care o întrebuințau de altfel destul de rar, fuseesee închisă tot anul, așa că Sharon se văzuse obligată să închirieze un apartament mobilat.

Și ascultând-o, îi revăzui ochii ei de chihlimbar, strălucirea de aur a părului. Dulcea și calina Sharon care știa de altfel să bea și să înjure ca un marinar... așa de tandră și așa de violentă. Mi-am amintit de serile acelea dela Paris...

— Ascultă Jeff, poți veni imediat la mine? Mi se întâmplă o serie întreagă de lucruri foarte curioase.

...După terminarea procesului Saligny, am petrecut o săptămână de neuitat într'o mică vilă depe malul Senei, până când ne-a descoperit tatăl ei și atunci am fost obligați să ne despărțim; omul acesta aspru a luat-o apoi cu el, ținând-o câtva timp sechestrată, așa cum mi-a dat să înțeleg mai târziu, prin scrisori.

— Mi-e foarte frică. Se pare că și prietenul tău Bencolin e la Londra și-i spuneam tocmai Colettei... în fine poți veni?

— Sigur. Îmi iau pălăria și vin. Dar ce s'a întâmplat?

— Nu-ți pot spune la telefon. Iată adresa mea:...

Și-mi spuse un număr depe Mount Street.

Abea după ce pusei receptorul la loc îmi dădui seama că Sharon pronunțase numele Colettei. Era chiar numele pe care-l dăduse Bencolin femeii cu

care se întâlnise Dallings, amanta lui El Moulk. Stranie coincidență, deşi... Dar nu, era de necrezut ca prietena mea Sharon să fie amestecată într'o asemenea facere.

Incercai să alung gândurile acestea negre, dar fu în zadar. Când îl zării pe Bencolin ieşind din salon, îi povestii totul.

— Ți-am mai spus doar, o cheamă Colette Laverne, — îmi repetă el. Dar poate că şi-a schimbat între timp numele.

— Unde locuieşte ?

— Aşteaptă, — şi luă cartea de telefon. El Moulk a fost întotdeauna darnic cu amantele sale...

Intorcea paginile nervos.

— Ce-ți spuneam ? Iată : 122, Mount Street, Mayfair 1776 !

— Sharon, — remarcai eu, — locuieşte la un număr alăturat.

— Atunci fugi. Şi ascultă... Asta poate să nu aibă nici-o importanță, după cum poate avea o foarte mare importanță. El Moulk a plecat la ea în seara asta, în faimoasa limuzină verde. Dar, a ajuns acolo oare ? Trebuie să descoperim numaidecât misterul acesta. Dar păstrează asta pentru tine. Talbot nu trebuie să ştie... încă.

— Văd că-ți păstrezi cu mare grijă micile informații.

— Am făcut un rămăşag şi am intenția să-l câştig. Acuma fugi. Nu vorbi decât în caz extrem. Contez pe tine...

El Moulk, Dallings, femeia dela clubul de noapte,

Sharon, eram amestecaţi cu toţii în această stranie afacere...

Intrai în salon să-mi iau pălăria şi haina. Talbot părea foarte tulburat.

— Ce ai Talbot? — întrebă sir John.

Ochii inspectorului se întoarseră către el.

— Am spus mai adineaori că El Moulk nu primea vizite niciodată.

— Exact.

— Dar e primit totuşi una în după amiaza asta. A venit cineva să-l caute. Nu ştiu ce să mai cred... Pe la ora două s'a prezentat cineva în cabina telefonistului; dar, cum nu era lumină în hall, acesta n'a putut vedea faţa vizitatorului, căci era în dosul tabloului telefonic. I-a văzut însă mâinile; nişte mâini lungi şi albe. „D-l El Moulk e acasă?" a întrebat necunoscutul. Telefonistul i-a răspuns că d-l El Moulk eşise. Celălalt ezită un moment apoi spuse: „Atunci, iată cartea mea de vizită. Şi spuneţi-i vă rog că voiu veni în curând să-l caut din nou".

Talbot făcu o pauză.

— Şi-i dădu cartea de vizită. Telefonistul, care era pentru moment ocupat, nu s'a uitat la ea; a pus-o de-oparte pentru a fi dată lui El Moulk. Apoi şi-a părăsit postul puţin după aceea, şi a uitat-o complect. Iat-o...

Inspectorul scoase din buzunarul vestei un mic carton dreptunghiular, îl puse pe masă şi se uită cu atenţie la noi.

Sir John se întoarse repede, cu un aer înspăimântat, nenatural însă. Auzii pe Bencolin spunând ceva.

Dar inima mea se strânse, căci îmi reveni în minte cuvintele necunoscutului; Ş: spuneţi-i vă rog că voiu veni în curând să-l caut din nou".

Pe cartea de vizită era gravat numele acesta: Jack Ketch.

CAP. VI

SERBAREA EGIPTEANULUI

Ceaţa se mai rărise. Bătea un vânt rece ca ghiaţa. Sării într'un taxi şi mă instalai confortabil într'un colţ...

Jack Ketch, călăul, îşi lăsase cartea de vizită. Nebunia continua! Apoi gândurile mele se îndreptară cu toatele spre Sharon, spre trecut, spre părul ei, spre braţele ei, şi o amărăciune nedefinită puse stăpânire pe mine. Observai, nu fără surpriză, că-mi devenise necesară. Taxiul traversa Berkeley Square...

După ce tatonai câtva timp în întuneric, găsii uşa dela intrare; veni să-mi deschidă chiar prietena mea şi mi se păru şi mai mică ca altădată. Lumina din hall cădea direct pe umerii ei goi, pe părul ei de aur. Surâdea stins şi ochii ei mă învăluiră ca nişte ape; trecutul tot era acum în faţa mea...

Dar bucuria mea se prefăcu în mânie când observai în umbră silueta unui bărbat. Un rival, desigur! Iată cum trebuia să aibă loc prima noastră întâlnire! Ea îmi întinse mâna. I-o luai şi mă simţii mai înseninat.

— Jeff, — spuse. — Iată pe d-rul Pilgrim. D-rul Pilgrim, d-l Marle.

Răsuflai uşurat. Era un om înalt, puţin adus din spate, masiv. Imi plăcu imediat; se desprindea din întreaga lui persoană un aer de franchețe care mă învioră. Avea vre-o 50 de ani, dar nici un singur păr alb nu-i albea încă tâmplele; iar surâsul îl întinerea cu încă 20 de ani.

— Bună ziua, d-le doctor. Nu cumva sunteţi doctorul Pilgrim care locuieşte la Brimstone club ?

Mă privi mirat.

— Da, d-le Marle, chiar el în persoană. E drept că am citit nu ştiu când că detectivii sunt în stare să facă deducţii înspăimântătoare, dar nu credeam nimic.

Surâse şi Sharon, din spatele lui, îmi făcea semne disperate. Sharon avea curiosul obiceiu să-mi atribuie aptitudini pe care nu mi le-ar fi bănuit nici prietenii mei cei mai intimi. De data asta povestise desigur doctorului că sunt unul dintre cei mai mari experţi de criminalogie din Europa.

— Oh ! — protestai eu jenat.

— Cum de m'aţi recunoscut ; din cauza picăturii de noroiu de pe manşeta pantalonului, sau după nasturele care-mi lipseşte ?

— Oh, e mult mai simplu, d-le; locuiesc şi eu la Brimstone Club şi am auzit vorbindu-se de d-tră.

Pe faţă îi apăru o expresie ironică.

— Oh ! Sunt mult mai liniştit aşa. E o senzaţie foarte neplăcută să te ştii spionat...

Se întoarse către Sharon şi-şi ridică pălăria.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință, miss Grey ; prietena d-tră e încă înfricoșată, dar un pahar bun de cognac și-și revine. Pentru orice eventualitate, voiu mai trece mâine dimineață. Se poate duce acasă în seara asta, bine înțeles... Și acuma, permiteți-mi să mă retrag.

— Iți sunt recunoscătoare, doctore — spuse Sharon — și nici nu știu ce m'aș f. făcut fără d-ta.

Imi luai un aer teribil de detectiv.

— Aș putea ști și eu ce s'a întâmplat ?

Pilgrim deveni grav.

— E vorba despre o anumită miss Laverne, care locuiește alături. Tot ce știu e că mergeam tocmai pe Mount Street, acuma vre-o jumătate de oră; veneam dela un bridge care se prelungise. Cum treceam prin fața casei de alături, văzui ușa deschizându-se și o femeie strigând. Apoi femeia căzu jos. Mi s'a părut la început că i-e foarte rău; m'am apropiat, dar era numai leșinată. Miss Grey își petrecuse seara cu ea așa că va putea să vă dea informații mult mai ample. Am transportat-o apoi aici și și-a revenit imediat. Asta-i tot.

Iși puse pălăria. In colțul gurii îi apăruse un surâs subțire.

— Bună seara miss Grey, bună seara d-le Marle. Sper că mă veți pune la curent dacă aflați ceva... Locuiesc la Brimstone, cum știți...

Ușa se închise.

Mă uitai la Sharon.

— Să mergem s'o vedem.

— Bine, vino cu mine...

Când ajunserăm sus, Sharon se opri şi mă privi cu aerul unui copil speriat.

— Aşi vrea să-ţi povestesc cum s'a întâmplat...

— Dar cum de-o cunoşti pe femeia asta ?

— Oh ! Am întâlnit-o la nişte prieteni. Ţi-am telefonat şi în seara asta la Club şi mi s'a răspuns că eşti la teatru. Colette a zărit lumină la mine şi m'a rugat să mă duc să stau la ea câtva timp, căci se simte cam neliniştită. Vezi dar... şi apoi, oh ! Dumnezeule ! Nu ştiu cum s'a întâmplat, dar sunt mereu amestecată în afaceri de astea dubioase !

— Nu locuieşti singură aici ?

— Ce întrebare ! Cu cine ai vrea să locuiesc ?

Sharon, revenindu-şi complect, deschise uşa dormitorului.

— Ce mult ai lipsit ! — o întâmpină o voce le-

— Incetul cu încetul, piesele mozaicului încep să se aşeze la locul lor. Singurul punct slab din planul complicat al lui Jack Ketch e Graffin... Chiar Graffin în persoană.

Talbot sări depe scaun.

— Ce vrei să spui cu asta?... Nu încerca să amesteci cărţile, d-le. In camera lui El Moulk îşi fac apariţia unele obiecte şi d. Graffin e prezent. Dar el jură că n'a văzut nimic; e idiot! Am hotărît doar că Jack Ketch e un pensionar al clubului acestuia. Dacă am reuşi să-i respingem alibi-ul şi să probăm că a părăsit clubul în timpul serii...

— Şi dacă am proba asta, d-le inspector? Unde am ajunge? Asta ne duce mereu la început; suntem într'un cerc vițios. Singura întrebare care se pune e următoarea: unde e Ruination Street?

Talbot se lăsă greu pe scaun, cu capul între mâni.

— Nu există nici-o stradă cu numele acesta, — spuse el. Nici una! Şi cu toate asta e unicul lucru...

Continuă să mediteze asupra acestui subiect, când portarul veni să ne anunţe că Joyet, valetul lui El Moulk vnise tocmai dela Paris şi că voia să ne vadă mai repede.

CAP. LX.

„CRIMA CONSIDERATĂ CA ARTA"

— Introdu-l în hall şi spune-i să aştepte, — murmură Talbot.

Apoi se uită la noi cu un aer feroce şi ne spuse:

— Mă voiu ocupa şi de aici înainte de afacerea asta, dar țin să vă spun d lor, că nu mă simt în elementul meu. In materie de escroci şi de asasini mă pricep de minune. dar aici nu mai e vorba de o crimă, ci.., de un adevărat coşmar... Nici nu știu de ce să mă agăț. Să ne înțelegem: un om normal ar putea spune pe drept cuvânt că Ruination Street nu i decât o poveste. Dar, pe de altă parte, Jack Ketch execută tot ce promite. Şi ne a anunțat de asemeni că există o Ruination Street. Şi eu nu văd de ce n'aş crede în existența străzii acesteia.

Ne privi sfidător.

— Şi treebue să descoperim strada aceasta. E singura noastră speranță. Am însărcinat o armată întreagă de detectivi s'o caute. Dar ei au ajuns la concluzia că nu există în momentul de față nici o stradă cu numele acesta în Londra. M'am gândit atunci că poate a existat o stradă cu numele acesta în trecut. Cu schimbările din ultima vreme n'ar fi de mirare. Dar poate că strada asta a existat acum cinci, cincisprezece sau cincizeci de ani...

— Sau acuma cinci sute de ani, — observă sir John, — în cazul în care a existat vre odată. Ți ar trebui pentru asta un regiment întreg de anticari, Talbot. Şi toate astea pentru un nume auzit la telefon.

— Foarte bine, sir John, foarte bine! Dar gândeşte te şi d ta... Am făcut până acum tot ce am putut şi n'am ajuns la nici un rezultat; e timpul să încercăm altă metodă. Jack Ketch n'a trăit la sa-

colul al XVIII lea? Şi nu e normal să indice o stradă cu numele ei de atunci?

— Jack Ketch a trăit în sec. al XVII lea, — precizǎ sir John. Călăul dela Tyrburn şi a luat pseudonimul acesta după numele unui oarecare Richard Jacquet, proprietarul micului castel dela Tyburn, din 1678.

— Cu atât mai bine atunci, — întări Talbot. Mesajul telefonic spunea clar „Spânzurat în Ruination Street." Ori, dacă am cerceta vechile străzi pe care se ridicau odinioară spânzurătorile, vom găsi că chiar şi Tyburn era situat pe aici pe aproape pe la începutul străzii Edgware, nu?

— Dracu să te ia! — spuse cu veselie sir John. Cred că nu ţi închipui c'a fost spânzurat chiar de Arcul Marble!

— Nu-mi închipui nimic, sir John. Şi apoi spânzurătoarea pe care a văzut-o d. Dallings! Nu-ţi închipui doar nici d-ta că Londra ar fi plină de oameni care se amuză cu asemenea lucruri la ora unu din noapte; probabil că d-l Dallings a văzut într'adevăr umbra aceea. Şi fiindcă o conducea pe Colette Laverne acasă la ea cred că n'a văzut asta prea departe de Mount Street; a fost, în orice caz, cam în direcţia aceea. Cu atât mai mult cu cât El Moulk, în momentul în care a fost răpit se îndrepta tot în direcţia aceea.

Talbot tăcu cu braţele încrucişate. Il supraveghiasem tot timpul pe Bencolin şi sunt sigur că surâdea amuzat.

— Bravo, d-le inspector! — murmură el. Mă tem însă că ți scapă un mic amănunt. Dar dacă ai ști despre ce e vorba, atunci te ai încurca cu totul.

Sir John se uita cu atenție la Talbot. Era peste măsură de amuzat.

— Te felicit Talbot, — spuse el ironic. Bencolin are în d-ta un excelent discipol. Iar inspectorul general Mason va fi grozav de mulțumit. toată Londra va vorbi peste câteva zile de nemaipomenita dumitale metodă!

— E singura noastră șansă, sir John! Și, à propos, de vechea Londră! Mi s'a spus că d-rul Pilgrim care locuește chiar aici, e o adevărată autoritate în privința asta. Pot să i cer ajutorul?

— Bună idee, — spuse Bencolin. Sunt foarte curios să-l cunosc pe individul ăsta, mai ales după cele povestite de Jeff. D-ta ce știi despre el, sir John?

— Despre Pilgrim? nu mare lucru. Exact ce v'am povestit despre el seara trecută. Cred că a călătorit mult și a scris acum câțiva ani o carte care a avut oarecare faimă. O carte care se chiamă „Detectivul istoriei".

— Detectivul istoriei?

— Da. A reluat studierea câtorva crime celebre, niște fapte istorice care nu fuseseră nici-odată clarificate; și le-a reconstituit, bazându-se pe documente, exact ca într'un raport polițienesc modern. Câteva din povestirile acestea sunt foarte pasionante... A ajuns câte odată să ne convingă de vinovăția unor oameni morți de sute de ani. Din cauza

asta a fost gata să fie exclus dintr'o societate istorică.

— Să mergem și să vorbim mai bine cu valetul lui El Moulk.

Il găsirăm pe Joyet încălzindu-se în fața sobei din salon. Era un om scurt, voinic, cu fața rotundă. Avea niște ochi bulbucați, albaștri, ca niște bule de loton, mereu mirați.

— Ah, d-lor, — spuse cu un glas care-i venea direct din fundul stomacului, — e teribil! Am venit tocmai dela Paris....

Făcu un gest disperat.

— Nu vorbesc prea bine eng...

— Vorbește atunci franțuzește — ... spuse Bencolin.

Valetul surâse fericit.

— Mulțumesc, d-le. Am primit eri o telegramă care mă rechema...

— Ce spune? — întrebă Talbot.

— Nu i-ai trimis d-ta o telegramă prin care-i spuneai să se reîntoarcă imediat?

Talbot se uită cu mult desgust la valet și făcu semn că da. In ochii albaștri ai lui Joyet apăru o flacără de ostilitate.

— Am luat adresa lui dela Graffin, — explică inspectorul.

— Bine, Joyet! ești la curent cu cele întâmplate?

— Am citit în ziare. Atunci e adevărat? Mă temeam eu de mult de asta!

— Știi ceva?

— Oh, da, d-le...

Bencolin traducea mereu pentru Talbot. Valetul acesta știa ceva și secretarul lui El Moulk ignora totul ! Curios !

Bencolin îi făcu semn să stea.

— Trebuie să fi aflat și d-tră că de câteva luni d-l El Moulk era victima unei continue persecuții; la intervale neregulate primea câte-un pachet prin poștă; uneori apărea chiar în apartament câte-un obiect dintr'acestea.

— Ce înțelegi d-ta prin „apartament"?

— Ce se înțelege în mod obișnuit, d-le; individul acela avea obrăznicia să intre și să lase obiectele acelea infame pe masă. In timpul când nu eram noi acasă, bine înțeles. Nu-mi dau seama cum de putea pătrunde, căci ușile și ferestrele erau bine încuiate.

— Servitorii clubului n'au văzut nici-odată pe nimeni?

— Englejii ăștia! Ce vreți? Nu...

Joyet făcu un gest de suveran dispreț.

— Locotenentul Graffin era la curent?

— Acela ! totdeauna beat ! Sigur că știa și el? dar râdea. Eu însă îi promisesem stăpânului vă voi descoperi cine tot intră în casă și-i voi suci gâtul.

Incepu să-și agite brațele furios.

— Iți iubeai stăpânul?

— Da, foarte mult chiar. Era mereu cu capul în lună și avea un caracter cam dificil? Dar eram bine plătit, bine hrănit...

— Și nu ai idee cine îl persecuta așa?

— Nu, d-le.

— Ce prieteni avea d. El Moulk aici la Londra?

— Oh, n'avea nici un prieten. Teatrul, concertele, studiile, şi ce studii! îi ocupau timpul aproape în întregime. Se ducea câteodată s'o vadă şi pe miss Laverne. Da, e şi natural de altfel l-am văzut de câteva ori stând de vorbă cu d-rul Pilgrim şi, deşi eu nu ştiu nimic de persoana care-l amenința, el ştia foarte bine. Cred că aflase chiar în ultimul timp.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Iată! Era aşa de preocupat, încât nu mai putea dormi. L-am văzut de mai multe ori stând toată noaptea în camera cea mare, în mijlocul lucrurilor acelora bizare; tremura şi nici nu putea dormi nici citi. In timpul acela d. Graffin bea sau cânta la piano. De altfel îşi bătea tot timpul joc de bietul stăpân. Am citit în ziare că d. El Moulk a dispărut. La dracu! Dacă trebuia să dispară cineva, atunci acela trebuia să fie d. Graffin. L-am văzut pe stăpân şi asta de mai multe ori, abea abţinându-se să nu-i sară în gât. Avea un temperament foarte iute. Dar nu l-a atins totuşi niciodată. Chiar cu puţin mai înainte de-a pleca am vorbit cu domnul care era foarte vesel în ziua aceea. „O veste pentru d-ta Joyet, — îmi spuse. — Dacă lucrurile merg bine, îl voiu avea în curând în mână pe Jack Ketch. Vreau să-l surprind asupra faptului". „Eu l-am întrebat: „Cum asta d-le?" Şi el mi-a răspuns: „Am găsit chiar aici la Club pe cineva care îmi va fi de mare ajutor". Asta e tot ce ştiu.

Bencolin aprobă cu un aer absent.

— Da, — spuse el, — Nu putea fi decât aşa. Nu ştii cumva, la cine făcea aluzie?

— Oh, nu d-le.

— Spune-mi atunci; ai văzut vre-odată pachetele acelea sigilate cu ceară albastră?

— Oh, sigur, aproape pe toate!

— Şi ce conţineau?

— Permiteţi-mi să mă gândesc puţin... Ah, da! In primul rând erau două foarte frumoase pistoale de duel, făcute din cristal. Pe urmă un vas dintr'acelea în care se pune cenuşa după incinerare...

— Nici un îndrăgostit desamăgit nu şi-a ales darurile cu mai multă grijă ca Jack Ketch. Să auzim acuma ceva despre obiectele găsite în apartament, Joyet...

— Le găseam întotdeauna în acelaş loc, d-le, în mijlocul casei din sala cea mare.

Bencolin se ridică deodată, ca şi cum ar fi fost proiectat de un resort.

— Intotdeauna în acelaş loc? Eşti sigur Joyet? Niciodată în altă parte?

— Nu, d-le. Am găsit odată o bucată de sfoară, cărţi...

Bencolin se uită spre sir John:

— Ai înţeles, nu-i aşa? Foarte sugestiv! Spânzurătoarea în miniatură a fost trimisă prin poştă, dar păpuşa de lemn a fost pusă direct pe masă... Foarte interesant. Să vizităm atunci apartamentul lui El Moulk!

Sir John era extrem de tăcut şi de rece; Talbot morocănos, iar Bencolin gânditor. Luarăm ascen-

sorul; la urcare l-am zărit pe d. Pilgrim care cobora pe scară; se întoarse şi se uită la noi cu un aer amuzat.

— Bună ziua, sir John... bună ziua d-le Marle. Voiam să-ţi fac tocmai o vizită şi să-ţi spun cum am vizitat bolnava azi dimineaţă. S'a refăcut complet. Tot te mai ocupi cu deducţiile?

Făcui prezentările şi Talbot îl atacă imediat.

— Sper că nu vrei să ieşi, d-le doctor? Avem de îndeplinit o misiune, dar după asta aşi vrea să stăm puţin de vorbă...

Pilgrim îl studia pe Talbot cu coada ochiului.

— Cu plăcere, d-le inspector. Obligaţiile mele profesionale nu sunt prea presante. Vă aştept în hall.

Pornirăm sub bolta întunecoasă; Bencolin se opri, ridică o perdea şi începu să admire palatul St. James. Incepuse să bată vântul.

Se întoarse brusc şi inimile noastre se opriră....

— Dumnezeule! dar ce este asta? — strigă Talbot.

Din fundul coridorului străbătea până la noi un strigăt de groază; strigătul unui copil parcă. Venea din apartamentul lui El Moulk. Strigătul se înoi, apoi urmă un sgomot infernal, cauzat de căderea unui obiect de metal.

Eram aproape hipnotizaţi. Uşa însă se deschise şi o siluetă micuţă trecu prin faţa noastră ca o săgeată. Era la capătul sforţărilor... Avea ochii mari deschişi, îngroziţi; ne zări. Alergă repede la sir John şi murmură câteva fraze neinteligibile.

Surpriza odată trecută, îmi revenii; bizara figură nu era o arătare cum fusesem dispus să cred cu câteva clipe mai înainte, ci pur şi simplu Teddy, care tremura tot şi urla: „L-am văzut. Dumnezeule, l-am văzut!" şi arăta cu mâna spre coridorul boltit.

Teddy era una dintre acele oribile curiozităţi ale naturii. Fusese născut în timpul războiului şi se oprise la un moment dat din creştere; avea un trup de copil şi o mentalitate asemănătoare, dar faţa îi era îmbătrânită şi părul lui roşu, mereu în dezordine, mirosea tot timpul a briantină. Il văzusem de mai multe ori prin club, unde i se dăduse de altfel şi un colţişor pentru dormit; făcea pentru asta curse şi căra cutiile de cărbuni.

Sir John era una dintre rarele persoane care se arătase binevoitor cu el.

— Ce s'a întâmplat, Teddy?...

Il apucă de umeri şi-l sgudui bine.

— Teddy nu vrea să spună nimic, — mormăi piticul. — Mă dusesem să aprind focul ca de obiceiu...

— Şi ai văzut ceva acolo?

— Eu? Nu ştiu. Nu sunt sigur...

Bietul idiot era complet îngrozit.

— Credeam că nu intră nimeni în apartamentul lui El Moulk, — observă Talbot.

— Nimeni, nimeni afară de mine, — începu să urle Teddy. — D. El Moulk nu-mi dă nici o atenţie, Teddy nu-l supără cu nimic. Mi-a dat odată un ban de aur.., da, da, e adevărat.

— Bine, bine, — începu sir John. — Dar ce-ai văzut? Te-a speriat cineva?

Apoi ne explică; „Cei dela bucătărie se distrează cu el și-l sperie povestindu-i fel de fel de lucruri despre stafii".

Teddy strângea mâneca lui sir John cu disperare. Nu reușirăm însă să scoatem nimic dela el, deși îi făcurăm fel de fel de promisiuni. Se liniști însă repede și ieși cântând unul din cântecele acelea obscene pe care il învățaseră în băiatie de joc oamenii dela bucătărie.

Bencolin nu făcu nici o observație, ci se mulțumi doar să întrebe:

— Apartamentul nu e încuiat tot timpul atunci?

— Când domnul locuia aici, era încuiat întotdeauna. Dar domnul nu-l lua în seamă pe bietul Teddy. Acum însă când comandă d. Graffin, lucrurile văd că s'au schimbat... Pe aici d-lor.

Trecu înaintea noastră și dădu la o parte perdeaua care închidea coridorul; în fund, o ușă masivă gotică, era întredeschisă. Intrarăm într'o cameră enormă, boltită și foarte grotesc împodobită. De plafon atârnau patru lămpi de aramă, dar camera nu era luminată decât cu ajutorul unei lămpi cu gaz, cu un abajur verde, în mijlocul mesei celei mari...

Ne oprirăm în prag și contemplarăm mult timp curioasa decorație.

La stânga era un uriaș cămin de marmoră neagră în care ardea un foc vesel. Pe cămin erau câteva vase egiptene. Iar de-asupra un panou vast,

destul de bine conservat, care reprezenta judecata sufletului.

De amândouă părțile căminului era rafturi mari de cărți, limitate amândouă de câte o ușă. In peretele din față se deschideau trei mari ferestre, acoperite cu perdele grele; între ele erau câteva mobile aurite. La dreapta abea se distingea un piano cu coadă și alte rafturi de cărți care urcau până în tavan. Intr'un colț se mai zărea un sarcofag pictat.

Avansarăm tăcuți pe covorul moale, care acoperea dalele de mormoră neagră și albă.

Era o atmosferă de opresiune ciudată. Un miros vag de flori veștede, de praf și de pergamente plutea în larga încăpere.

Semăna cu un locaș al morții. Talbot călcă într'o cutie de cărbune lăsată în mijlocul covorului, așa că iscă un sgomot care ne făcu să tresărim, speriați. Ne apropiarăm de masa pe care ardea lampa verde. Și pe masă era o sumedenie de cărți și de hârtii așa că nu observarăm imediat ce era și dincolo de acest morman.

Talbot se așeză într'un scaun aurit, cu carnetul pe genunchi. Sir John rămase în picioare, uitându-se curios la Bencolin care măsura camera în lung și'n lat.

— Unde duce ușa asta, Joyet? — întrebă el, oprindu-se în dreptul ușii din stânga căminului.

— In dormitorul d-lui; se trece însă mai întâi printr'un mic coridor; mai sunt încă trei uși în

coridorul acesta, care duc la camerile ocupate de domnul Graffin și de mine.

— Și cealaltă? — o arătă pe cea din dreapta.

— La o scară exterioară, cuprinsă în imobilul acesta, natural, care coboară până jos; jos are altă ușă și o alee specială care o deservește.

— O scară de serviciu?

— Oh, nu. Scara de serviciu e mult mai departe, către bucătării. E un fel de scară particulară, dar domnul n'a întrebuințat-o niciodată. Vă puteți convinge de altfel și d-stră, căci nici nu e luminată.

— Da, dar ar putea intra cineva pe aici, fără să fie văzut de nimeni din imobil, cineva care să lase o amintire din partea lui Jack Ketch, nu?

— Nu, d-le, domnul Moulk s'a gândit și el la asta. Gangul e veșnic încuiat. De altfel, cine ar vrea să pătrundă aici în felul acesta ar trebui să aibă și cheia dela poarta aleii. Domnul a pus chei de siguranță peste tot și le păstrează chiar el.

— In cazul în care le are la el veșnic... — se îndoi Bencolin. — In fine... ași vrea să vizitez și dormitoarele; fii bun și mi le arată, Joyet. Vii și d-ta, domnule inspector?

Talbot se precipită imediat. Sir John rămase tot lângă masă, imobil, încruntat. Incepusem să mă simt rău... era o atmosferă de cavou...

Privirile mi se plimbau necontenit prin cameră; mă oprii asupra siluetei pianului, asupra reflexelor roșietice ale sarcofagului. Figura pictată pe sarcofag semăna foarte bine cu El Moulk; mă uitai mai bine și-mi dădui seama că nu e numai o ilu-

ție. De-asupra sarcofagului erau agățate câteva relicve; mănușa pe care o purta faraonul când se plimba în carul său triumfal, o cuirasă aurită, un topor de războiu, o lance, un pumnal și o praștie.

La un moment dat sir John mă întrebă:

— Cine fumează aici?

Avea privirea ațintită pe masa din mijloc; în momentul acela vedem și partea mesei mascată până atunci de mormanul de cărți și hârtii.

— Nimeni, — răspunsei.

Sir John arătă cu degetul spre partea aceea, înfuriat că încă nu observase nimic. Văzui atunci o carte deschisă, scaunul dat la o parte, ca și cum cineva ar fi părăsit lectura în fugă. Lângă carte, o scrumieră de bronz; pe scrumiera aceasta ardea o țigară, pe jumătate neconsumată.

Mă apropiai încet. Nici un sgomot. Nici cel mai mic foșnet în cavoul acela! Era o țigară Abdulla, iar cartea un exemplar din „Crima considerată ca artă", de Ch. de Quincey.

Sir John, lăsă să-i cadă brațul la loc și se îndepărtă de masă.

CAP. X.

PRINȚUL DIAMANTELOR

Rămăsei mult timp în fața acelui sugestiv volum. Cenușa țigării care continua să ardă, cădea pe platoul de bronz. Mă uitai în direcția scării exterioare.

— Am fost nebun — strigai, — că nu am examinat ușa asta...

— Da? Crezi? Nu știu încă nimic, — răspunse sir John.

Ușa era exact în starea în care mi-o închipuisem: nu era încuiată iar cheia era în afară nu înăuntru cum s'ar fi așteptat oricine. Ușa se deschidea într'un coridor îngust, plin de praf și neaerisit. O balustradă bizară însoțea scările în drumul lor sinuos; pereții erau de un galben murdar. Cum eram la ultimul coridor, observai în deapta o scară simplă care mergea până la acoperiș, în care se vedea o trapă. La stânga mea era o fereastră.

Când mă întorsei, îl găsi pe Bencolin care se întorcea tocmai din dormitor. Stătea în pragul ușii și se uita în întunecimea coridorului; Talbot se uita și el, peste umărul acestuia.

— Am observat asta cum am intrat în cameră, Jeff — mă asigură el. — Nu-ți face atâta sânge rău pentru moment, căci am impresia că n'ai să descoperi nimic.

— Nu te-ai uitat totuși pe masă. A fost cineva aici, și asta nu de mult. Ce-ai descoperit în celelalte camere?

— Nimic, — răspunse Talbot. — Totul e în ordine; am găsit însă mumia pe care trebuie s'o fi conținut sarcofagul; era chiar lângă patul lui El Moulk.

Bencolin examină sugativa pe care era cartea lui Ch. de Quincey. Luă cartea în mână, o examină apoi o aruncă.

— Beh! — spuse el. — Simplă punere în scenă. Nu-i nici măcar tăiată. De altfel nici nu-i mare lucru de cartea asta! Jack Ketch n'ar găsi nimic interesant. Dar iată...

Unul dintre sertarele mesei era întredeschis și ochiul lui expert zări numaidecât un obiect lucios. Își învălui mâna cu o batistă și deschise sertarul.

Pe o batistă de mătase roșie, văzurăm un revolver lunguieț cu patul de fildeș, câțiva butoni de cristal, niște trese aurite și un ceas de metal argintat.

— Criminalul, — anunță sinistru Bencolin, — și-a adus prada.

Talbot se uită la el.

— Dar... obiectele acestea... aparțin negrului..: șofeurului! — murmură el, frecându-și mâinile cu un aer desperat.

Bencolin ridică un colț al batistei roșii, care era murdară de un fel de praf negricios și descoperi o fotografie. Era chiar fotografia lui Smail, negrul mort, în mănuși de box. Într'un colț, o mână neîndemânatecă scrisese: „Cu totul al d-tră, Dick (Battling) Smail, New-York, august 27".

— Paznicul său era un boxeur, — murmură Bencolin.

Mâinile lui se strânseră și în ochi i se aprinse o lumină revelatoare pe care i-o cunoșteam foarte bine; dar fulgerul acela de luciditate supraumană trecu numaidecât, ridică nepăsător din umeri și surâse. Eu știam însă că problema fusese în întregime rezolvată pentru el.

— Am să iau obiectele acestea cu mine, — declară Talbot, învelindu-le în batista de mătase roșie. — Asta înseamnă că criminalul îl are pe El Moulk în puterea lui, dacă a putut intra aici. Ah! dacă am fi venit cu câteva clipe mai devreme...

Bencolin făcu semn că nu-i de aceeași părere.

— Nu-i încă sigur că nu am ajuns la timp, d-le inspector...

Se apropie de sarcofag și dădu la o parte capacul.

— E gol, — spuse. — Știam asta cu siguranță, dar am vrut să vă liniștesc și pe d-tră. Imaginația e foarte activă când te găsești în fața unui asemenea lucru.

Surâzând ironic, Bencolin începu să examineze încăperea; privirea i se opri asupra uneia din lămpile de aramă bătută care atârnau din tavan.

— N'ai cumva la îndemână o scară, Joyet? — întrebă.

— Poftim? — întrebă valetul.

Arătând lampa, Bencolin explică:

— Obiectul acesta e unul dintre cele mai rare și mai interesante pe care le-am văzut până acum. Ași vrea să-l examinez mai de aproape. Adă-mi o scară.

— Dragă prietene, dar asta depășește limitele oricărui fel de glumă, — se neliniști sir John. — Am suportat toate capriciile dumitale. Acum vrei să...

— Eu nu glumesc deloc, — replică polițistul. —

Pe mine mă interesează foarte mult obiectele de aramă veche.

Joyet tocmai venea cu o scară. O puse sub lampă; Bencolin se urcă. Sus la 15 picioare deasupra capetelor noastre, în umbră, îl auzirăm cum pipăia lampa. Apoi anunță:

— Un exemplar foarte rar, — și continuă să ne țină o adevărată conferință de artă. — Coborî cu o figură foarte gravă. In timp ce Joyet ducea scara înapoi, el începu să răscolească toate sertarele. Găsi printre altele câteva foi de papirus fixate între două plăci de sticlă. Apoi cerneală albastră, o lupă, un mic cap de cămilă în fildeș sculptat, brîcege, condeie, și, aruncat la întâmplare printre niște programe de teatru, un pandantiv de aur și de email, împodobit cu lapis-lazuli. Iar în fundul unui sertar, Bencolin descoperi o servietă de piele, din care scoase câteva foi manuscrise

— S'ar spune că prietenul nostru El Moulk traducea papirusuri, — remarcă el. — Asta e traducerea engleză...

Noi ceilalți nu dădeam prea mare atenție descoperirilor lui. Dar nu știu ce mă îndemnă să mă uit peste umărul lui și să citesc următoarele, pe pagina a doua:

„Aici, e povestea lui Nezam Kha, em. uast; și a lui Uba-Amer. Și asta descoperă blestemul morții prin spânzurătoare, care a fost aruncat asupra lui Nezam Kha. em. uast. nepotul puternicului rege User mas. ra. Soris în luna Tybi de către Anena,

posesorul acestui papirus. Tahuti să pedepsească pe oricine va vorbi contra acestui manuscris".

— Vreau să păstrez asta, — murmură el. — Dar iată, e şi o carte în servietă.

Scoase într'adevăr un volum îngust, legat în piele de culoare albastră închis, cu titlul de aur:

„Povestiri depe pământul pierdut"
de J. L. Keane.

Bencolin mă privi fix şi îmi făcu semn cu capul; îmi amintii pe dată cuvintele Colettei Laverne: „Keane era pseudonimul său literar"...

Cartea data de prin 1913 şi fusese tipărită în afară de comerţ, ceeace făcea inutilă orice încercare de-a afla pe adevăratul ei autor. „Povestirile din pământul pierdut" conţineau traduceri depe papirusurile dela British Museum.

— Incă o amintire trimisă de Jack Ketch, presupun, — comentă Bencolin. — Iată însă...

In timp ce Talbot lua în primire servieta, Bencolin descoperise un mic sfeşnic de bronz, aprinsese lumânarea din el şi ţinând-o deasupra capului, ieşi pe coridorul care da spre scara interioară. Când l-am ajuns din urmă el era la jumătatea etajului; cobora încet, luminând din plin balustrada care era în partea stângă. Coborî până jos. Eu rămăsei pe loc. Văzui lumina scăzând din ce în ce. Când ajunse jos, auzii un râs caustic. Apoi intrai în camera cu sarcofagul. In timp ce-l aşteptam să se reîntoarcă, gândurile mele începuseră să vagabondeze...

Nezam Khan em. uast, nepotul puternicului User.

mse. ral Deci toată povestea aceasta se întâmplase sub domnia lui Ramses cel Mare. Revăzui inscripția în piatră și cerul înflăcărat depe drumul minelor de aur din Nubia.

„Bogat în ani, îmbelșugat în victorii, Prințul diamantelor, Regele Egiptului de Jos și de sus, Ramses cel drag lui Amen...". Revăzui deasemeni ruinele dela Karnak, căldura infernală de acolo, liliecii, apusurile, portocalii și torțele aprinse pe malul Nilului...

Dar cum putea Nezam El Moulk, care trăia în anul de grație 19..., să se regăsească în Nezam cel din papirus? Și totuși, cărțile, ornamentele, sarcofagul însuși aminteau blestemul aruncat asupra fiului celui dintâi Nezam, care era menit să moară strangulat. Ce idei nebunești se ascundeau atunci în mintea lui El Moulk?

Tot gândind așa ochii mei întâlniră o colecție de arme pusă deasupra sarcofagului. Mă apropiai de vitrină și le examinai cu atenție. Dar ce lucru ciudat mă neliniștea în felul în care erau așezate armele acestea?...

Intre pumnal și măciucă, era un spațiu gol; trebuia să fi existat și acolo ceva, pentru restabilirea simetriei. Lumina era slabă așa că mă urcai pe un scaun; aprinsei bricheta, plimbai flacăra pe zid și putui distinge conturul unei arme care trebuie să fi ocupat locul acesta pe panoplie; trebuie să fi fost o sabie scurtă cu lama lată, cu un mâner destul de lung și curbat. Chiar deasupra acestui contur observai și cuiul de care trebuia să fi fost atârnată

arma. Dacă deducţiile mele erau juste asta trebuia să fi fost o armă cu dublu tăiuş, pe care scribul Meremapt o numeşte „spintecător-de-gâturi". Viziunea gâtului nenorocitului şofer negru, îmi reveni imediat în minte...

— Ce dracu înseamnă asta? — murmură un glas lângă mine.

Mă întorsei şi rămăsei înmărmurit când îl zării în pragul uşii pe locotenentul Graffin. Ochii lui injectaţi alergau dela mine la Talbot; nu-l zărise încă pe sir John. Mă întorsei ca şi cum nici nu l-aşi fi văzut şi continuai inspecţia.

Talbot i se adresă cu severitate:

— Nici nu ne-ai ajutat măcar, d-le locotenent. Dar trebuia să inspectăm apartamentul acesta chiar şi fără învoirea dumitale. Te sfătuesc să fii liniştit: asta în interesul dumitale.

Celălalt începu să strige:

— Cum, mă şi ameninţi acuma? Ai să vezi d-ta.

Dar amuţi deodată; atinsese clapele pianului din greşeală şi acestea făcuseră un sgomot neaşteptat; se îndreptă repede spre uşa care dădea în coridor şi începu să strige:

— Înapoi imbecilule! Înapoi!

Bencolin intra tocmai atunci cu lumânarea în mână. Graffin făcu o mutră înfricoşată.

Talbot se apropie plin de furie de secretarul lui El Moulk.

— Da e chiar d. Bencolin! Pe cine te aşteptai să vezi? Aşi vrea să ştiu numaidecât ce înseamnă asta...

Graffin se uită la el de sus.

— Din cauza nervilor mei slabi, dragul meu. E o adevărată nenorocire să fii aşa de nervos...

Se aşeză imediat pe taburetul din faţa pianului.

Talbot se uita la Bencolin cu un aer care voia să spună: „ Ştiu că minte, dar n'am ce face".

Bencolin stinse lumânarea; abea în momentul acela îl zări Graffin şi pe sir John. Voia tocmai să spună ceva, când uşa dormitorului se deschise şi apăru Joyet.

Locotenentul se tulbură din nou şi începu să strige:

— Aşa deci! iată-te din nou! Nu... nu mă aşteptam să te văd Joyet! Te credeam încă la Paris.

— Am venit după cum vedeţi, — răspunse înţepat valetul. — Asta vă surprinde, nu?

— Spune-mi Graffin, — întrebă Bencolin luând servieta depe birou, — cine dintre cunoştinţele dumitale se servea de scara asta?

Graffin sughiţă puternic, apoi întrebă:

— Vă gândiţi probabil la amintirile pe care, le lasă Jack Katch, nu-i aşa?

Ochii lui de bufniţă îl priviră caustic pe Joyet.

— ...Nu ştiu absolut nimic. Poate că ştie el ceva. Căci avea curiosul obiceiu să mă încuie seara în cameră...

— Ce spune! — izbucni valetul. — Sigur că trebuia să-l încui; se îmbăta aşa de tare, că nici nu mai ştia ce face...

— Serios? nu mai spune! Atunci e în regulă !—

murmură Graffin, cu o nepăsare afectată. — Nu țin să contrazic un servitor...

— Pe dracu! — urlă Joyet. — Am să-ți arăt eu odată și odată!

— Liniștește-te, — făcu Bencolin, apucând brațul lui Joyet.

—Ce vulgaritate, — continuă Graffin. — Ceea ce pot mărturisi e că am auzit glasuri în seara asta aici...

— Glasuri?

— Da, glasuri! Și acuma, domnii mei, am terminat...

Se întoarse și fără să mai dea atenție la ceva, începu să cânte câteva selecțiuni din Aida; avea niște degete suple și cânta minunat. Talbot mai încercă să scoată câteva lucruri dela el, dar fu în zadar.

— E inutil, — comentă acesta, — suntem într'o adevărată casă de nebuni.

Plecarăm, întovărășiți de marșul cel mare din Aida.

— Nu cred că am descoperit cine știe ce, — comentă Talbot. — Dacă l-am aresta pe individul acesta și l-am sili să vorbească, ar fi mult mai bine. Dar ce-ai căutat pe scară, d-le Bencolin? Ai descoperit cel puțin ceva?

Bencolin șovăi.

— Da, am găsit un obiect pe care nici nu-l căutam. Și asta îmi explică o mulțime de lucruri. Ți-ași sugera o mică întrevedere cu miss Laverne, d-le inspector.

Își scoase mâna din buzunar și i-o întinse lui Talbot. Urmă câtva timp de tăcere; se auzeau numai acordurile marșului din Aida.

— Ah! — făcu Talbot.

Deși lumina era foarte slabă, văzurăm în mâna lui Bencolin o brățară subțire, împodobită cu turcoaze. Talbot desfăcu batista de mătase roșie unde-și avea și celelalte trofeie și puse și brățara la un loc cu ele.

Nu vorbi nimeni.

CAP. XI

O LUMINA PE SCARA

După ancheta care avu loc pe loc ora unu, Talbot fu convocat de inspectorul general Mason.

Știm că Bencolin voia să-și păstreze independența, așa că fu asociat numai cu titlu auxiliar, nu oficial. Cererea îi fu satisfăcută imediat, căci Bencolin era cunoscut tot așa de bine la Scotland Yard ca și pe Quai des Orfèvres.

Talbot continua să caute celebra Ruination Street. Avu din cauza aceasta o lungă întrevedere cu d-rul Pilgrim, care, deși nu era convins, îi promise să-l ajute. Talbot și cu Bencolin plecară la Scotland Yard; sir John ieși și el. Eu rămăsei la bar cu Pilgrim. Talbot îi povestise o bună parte din afacerea asta iar eu îi mai dădui o serie de amănunte pentru a-l lămuri mai bine.

Mă ascultă cu interes apoi mă întrerupse:

— Nu sunt bineînțeles un detectiv, dar un om care încearcă să reconstitue evenimente din trecut, posedă şi el facultăți deductive foarte desvoltate. Şi de asta nu aprob deloc teoria lui Talbot. Ruination Street... Nu, sunt convins că nu o voiu găsi în planurile mele vechi... Dar v'aşi putea ajuta totuşi. Ai un plan oarecare pentru după amiaza asta, domnule Marle?

— Să-mi iau doar ceaiul, dar asta mai târziu.

— Vrei să intri puțin în biroul meu? E chiar în fața străzii St. James.

— Cu plăcere. Hărțile dumitale sunt acolo?

— Hărțile mele... da. Dar nu e vorba de ele. Una dintre ferestrele biroului meu dă chiar în aleea din spatele clubului; şi din întâmplare aleea asta e chiar în fața apartamentului lui El Moulk.

Tresării.

— Asta nu înseamnă că am descoperit ceva; până acum nu ştiam ce apartament ocupă. Abea după ce te-am auzit povestindu-mi o seamă de lucruri, am făcut anumite legături... Mergem, nu?

Ceața ne învălui imediat. Urcarăm până la etajul al patrulea al unui foarte liniştit imobil.

— Iți voiu prezenta biroul meu, — anunță el cu un glas curios.

Trecurăm prin mai multe camere întunecoase; aprinse înfârşit lumina electrică şi închise uşa în urma lui. Eram într'o cameră aproape goală, mobilată cu obiecte desperecheate. Pe etajerele de lângă pereți erau o serie întreagă de sticle şi de

aparate de chimie. Mai departe un morman impresionant de cărţi şi de hărţi.

Pe o masă asemănătoare celor de arhitecţi; ardea o lampă cu apărătoare... în jurul lămpii o sumedenie de penițe, lini sticle de cerneală de diferite culori.

— Cabinetul meu de lucru. — Anunţă gazda mea. — Ce vrei să bei?

Acceptai un whisky. Apoi Pilgrim trase perdelele dela fereastră.

— Şi acum, d-le Marle, vreau să sting lumina. Dacă ceaţa nu e prea deasă, poţi vedea foarte bine...

Camera se cufundă în întuneric. Văzui destul de clar ferestrele casei din faţă; mai ales cele trei ferestre dela camera cea mare a lui El Moulk.

Ferestrele acestea erau la înălţimea biroului lui Pilgrim şi la o distanţă de numai 20 de picioare. La două din ele erau trase perdelele; prin a treia putui zări silueta sarcofagului şi o parte din panoplia de deasupra lui.

— Lucrez de foarte multe ori aici, dar de cele mai multe ori cu perdelele trase. Intr'una din seri, sunt de atunci exact cinci zile, mă pregăteam tocmai să plec, când îmi veni în minte să deschid geamurile să se aerisească.

„Era ora unu noaptea; deşi era ceaţă, puteam vedea bine din când în când. Casa din faţă era complect întunecată. Auzii pe cineva mergând pe aleea de jos; dar nu putui distinge nimic. Paşii se apropiară de Club; auzii apoi cheia care se învârti

în broască apoi o poartă care se deschide și apoi se închide. Mi-ai spus mi se pare că ferestrele acestea suprapuse luminează un fel de scară particulară, nu? Ei bine, am văzut o lumânare aprinzându-se, apoi urcând încet-încet, și trecând prin fața tuturor ferestrelor acestora. Ceața devenise mai subțire așa că vedeam foarte bine. La un moment dat flacăra deveni nemișcată și pe zid se proiectă o figură subțiratecă, ireală aproape.

„Dar în momentul acela îmi atrase atenția o altă lumină. Era lampa verde din camera din fața noastră. Perdeaua fiind trasă, observai silueta unui om care stătea la pândă. Dar asta nu dură decât o secundă, căci perdeaua căzu. In timpul acesta lumânarea urca.

„Era ceva peste măsură de fascinant în jocul acesta făcut al celor două umbre. Imi făcea impresia că asist la o reprezentație de marionete; dar la o reprezentație de marionete sinistre, care se pregăteau să joace cine știe ce comedie îngrozitoare. Dar am început să-mi bat joc de mine și de imaginația mea aprinsă, am tras perdelele la loc și le-am ținut trase până eri după amiază.

— Până în ziua care a precedat asasinatul, nu? — întrebai tulburat.

— Da, exact. Am venit aici pe la ora cinci. Și mi-am spus: „Deși marionetele mele nu apar decât noaptea, e bine să studiez mai în amănunt locul. „Era ceață deasă, eri, îți aduci aminte. Dar; după cum vezi distanța nu e prea mare. Privește te rog. Iată ce mai zării: aceeași fereastră care se

vede era ca şi acuma, cu perdeaua dată la o parte. Vedeam, ca şi acuma sarcofagul mumiei şi panoplia de arme de deasupra. Mă pregăteam tocmai să plec dela fereastră când zării o mână.

— O mână?

— Da o mână de femeie mi s'a părut, deşi nu pot garanta. Am crezut la un moment dat că mă înşeală privirea. Mâna însă, tatona şovăitoare, deasupra sarcofagului; era ceva diabolic. După câteva momente, proprietarul ei, care trebuie să se fi urcat pe un scaun,se hotări şi mâna apucă..

— O sabie cu lama scurtă şi cu mânerul încovoiat?

Doctorul tresări puţin .Nu-i puteam vedea faţa, dar eram sigur că mă studiază. Apoi întrebă liniştit:

— Cum de ştii asta?

— Am observat conturul săbiei pe zid. După cum vezi nu-i niciun mister nici aici.

— Ştii, m'ai înspăimântat aproape. Da, e chiar aşa cum spui; o sabie scurtă sau, dacă vrei un pumnal lung. La distanţa asta n'am putut distinge şi forma mânerului. Persoana a observat însă că perdeaua e ridicată, căci a tras-o imediat... a căzut exact ca o cortină după reprezentaţia mea de marionete. Aşi vrea tare mult însă să nu le mai văd dansând... Ce crezi de asta?

Apoi d-rul Pilgrim începu să desvolte o întreagă teorie din care reieşea că însuşi El Moulk pusese la cale toată afacerea aceasta îngrozitoare.

— In noaptea aceea, când am văzut lumânarea

urcându-se pe scara interioară, am rămas încă un ceas să văd dacă mai iese cineva; și te pot asigura că n'a ieșit nimeni. Ceeace înseamnă că misteriosul personaj locuia chiar acolo și că unul din ocupanții apartamentului îl aștepta. Nu putea fi chiar El Moulk care se întorcea târziu acasă? Mi-ai spus chiar d-ta că Graffin l-a luat pe Bencolin care tocmai venea depe scara aceea, drept altcineva și că i-a strigat: „Inapoi imbecilule!" Ori, cuvintele acestea arată complicitatea dintre el și cel care obișnuia să întrebuințeze scara în chestiune. Și dacă am presupune că chiar El Moulk a combinat presupusa răpire, lucrurile se simplifică!

D-rul Piligrin avea o memorie foarte bună ținea minte tot ce-i povestisem; chiar și cele mai neînsemnate amănunte.

— Da, dar nu înțeleg ce rost are mistificarea asta care se bazează pe teroare. In cazul ăsta, dacă persecuția asta se face chiar cu concursul lui El Moulk, atunci nu există nici Jack Ketch și nici Ruination Street! Și șofeurul a fost ucis în cazul ăsta chiar de El Moulk care se ascunde în momentul de față chiar în propriul lui apartament. In rezumat, toată afacerea asta nu-i decât o țesătură de minciuni...

Ochii lui Pilgrim străluceau; era foarte interesat, deși părea calm.

Turnă cognac din nou.

— Da, se ascundea poate chiar în apartamentul său; foarte aproape de el, în tot cazul.

— Imposibil, am răscolit apartamentul lui în întregime.

— Atunci poate în unul din cele 3 apartamente de sub apartamentul lui; trebuie să dea și acelea tot pe coridorul scării secrete. Și sunt aproape sigur că unul din ele e liber.

— Nu sunt în realitate decât două. Sir John îl ocupă pe cel dela parter iar cel de sub cel a lui El Moulk e gol.

— Foarte bine! Acum îți dai seama la ce servește scara secretă? Are o ascunzătoare chiar sub apartamentul lui, din care poate comunica foarte bine cu exteriorul, fără să fie văzut. Așa se explică și cum au fost puse în sertarul mesei bijuteriile, șofeurului, și tot astfel și consternarea lui Graffin când l-a văzut pe Bencolin venind depe coridorul secret. Asta e și secretul groazei de care fusese apucat bietul Teddy. Iar ideea cu răzbunarea și cu spânzurătoarea, i-a fost sugerată lui El Moulk de lectura papirusurilor.

Pilgrim se uita cu atenție la mine în timp ce eu cântăream argumentele sale. Deși erau foarte seducătoare, era ceva în mine care mă silea să le resping.

— Foarte ingenios d-le doctor, dar nu pricep încă dece avea nevoie El Moulk să recurgă la toate extravaganțele acestea? Pot admite că Jack Ketch l-a ucis pe șofeur pentru a pune mâna pe El Moulk, dar nu pot pricepe ca El Moulk să-l fi ucis pe Smail ca să se distreze.

Pilgrim începu să râdă.

— Bine înțeles că nu pot explica totul d-le Marie. Toată teoria mea e o simplă ipoteză. Și te

rog să mă crezi că El Moulk are motivele lui să procedez aşa. Nu crez că teoria mea... e demnă de luat în seamă?

Mă ridicai.

— Aşi vrea să-i telefonez lui Talbot să examineze imediat apartamentul acela gol.

Pilgrim deschise uşa şi-mi arătă telefonul care era pus pe o masă. Imi răspunse inspectorul general Mason care-mi spuse că Talbot şi Bencolin plecaseră de câteva minute dela Scotland Yard şi că se duseseră probabli la Colette Laverne; cerui imediat numărul ei.

— Pot vorbi cu miss Laverne? — întrebai.

— Miss Laverne a ieşit, — îmi răspunse o voce de femeie .— Vorbeşte camerista.

— Nu ştii unde a plecat?

— Ba da, domnule. A eşit de... cu un domn, şi s'a dus la Scotland Yard.

Povestii doctorului totul.

— Cine ştie unde sunt; dar iei masa la club, cred că-i vom găsi pe amândoi. Şi dacă mai vezi ceva...

— Contează pe mine. Aşi fi încântat să vă pot ajuta.

Mă conduse până la uşă.

Inainte de a pleca spre Saaron, trecui pe la Birmstone să las câteva cuvinte prietenilor mei. Eram foarte curios să aflu declaraţiile Colettei Laverne.

Mi-am întâlnit însă prietenii în hall.

— Te duci s'o vezi pe miss Grey, — întrebă Bencolin.

— Da, dar am iarăşi ceva interesant... pentru d-ta.

— Să mergem împreună atunci; noi ne ducem la Colette Laverne.

Il privii mirat.

— Cum, nu v'aţi întâlnit cu ea la Scotland Yard?

— Ce tot spui acolo, Jeff?

— Cum n'aţi trimis de acolo pe cineva care s'o conducă la Scotland Yard? camerista ei n'a spus...

— Oh, Dumnezeule, — murmură Talbot.

Deveni alb ca un mort. Mi se făcu frică şi mie...

— N'am trimis la ea pe nimeni. De altfel nici n'aşi fi adus-o la Scotland, ci pe Vine Street. Hai repede... dar când s'a întâmplat asta?

— Nu ştiu precis. Camerista ei spunea că imediat după amiază...

Talbot făcu un gest desperat.

— A răpit-o şi pe ea Jack Ketch! Şi eu care pusesem un om s'o păzească! Ce s'o fi întâmplat cu el?

Inainte de-a deschide Bencolin gura, Pearson, anunţă:

— Vă caută cineva la telefon domnule inspector...

Talbot alergă nerăbdător; Bencolin şi cu mine aşteptarăm.

Inspectorul reveni după câteva momente, mai mult mort decât viu.

— „Colette Laverne a fost spânzurată la spânzurătoarea depe Ruination Street".

Apoi izbucni furios:

— Un taxi! Repede! Pe strada Mount!...

CAP. XII.

VESELIE DE UCIGAŞ

Automobilul ajunsese pe strada St. James, când începu să-şi revină Talbot.

— Telefonul acesta a fost dat abea acuma cinci minute în Vine Street, — explică el. — S'a stabilit că telefonul a fost dat dintr'o cabină publică de pe lângă Burlington Arcade. Cred că e tot...

— Jack Ketch, fără îndoială domnule inspector. Mă întreb însă cu ce argumente a putut-o convinge necunoscutul acela pe Colette să-l însoţească. E inutil să mai discutăm însă...

Impresionat încă de povestirea lui Pilgrim, rămăsesem complect înmărmurit în faţa noului episod al dramei. O nouă victimă fusese atrasă deci în ceaţă; şi fusese pomenit din nou numele misterioasei Ruination Street.

— Aşi da nu ştiu cât să aflu ce s'a întâmplat cu Bronson, unul dintre cei mai buni oameni ai mei? întrebă Talbot. — Pe el îl însărcinasem cu paza casei Colettei Laverne şi-i dădusem ordine să nu lase pe nimeni să intre mai înainte de-a şti precis despre cine e vorba.

Taxiul ajunse în faţa imobilului depe Mount Street; în faţa casei ardea un felinar.

— Să-l găsim mai întâi pe Bronson! — spuse Talbot.

Înainte de a suna, Bencolin se îndreptă spre scara

care ducea la subsol; nu era nici-o lumină. Il auzirăm coborând scările de piatră.

— Coborâţi cu toţii, — ne strigă. — Am dat de un picior.

Ne cuprinse frica din nou. Dădui şi eu peste un picior ţeapăn; bricheta lui Bencolin se aprinse imediat şi lumina ei începu să se plimbe pe dalele de piatră dela subsol. Se opri peste un cadavru.

Omul era culcat pe spate şi avea capul sprijinit de zid. Era îmbrăcat intr'un pardesiu de culoare deschisă; în dreptul inimii se vedea o pată întunecată ,cu marginile arse. Ne fu imposibil să-i găsim pălăria. Când Bencolin îi ridică capul, citirăm pe faţa mortului o expresie de înfiorată surpriză.

— Un foc de revolver, — declară Bencolin. — E mort de mai multe ceasuri.

Asasinul trebuie să-l fi ucis sus, în capul scării; cadavrul alunecase apoi pe scările umede şi se oprise jos.

— E Bronson, nu? — întrebă Bencolin.

Talbot se uita ca hipnotizat la cadavru; făcu un semn că da.

— Bietul de el, — spuse cu glas scăzut, urcând scările.

Apoi apăsă cu violenţă butonul soneriei.

Ne deschise o tânără fată oacheşe, în rochie neagră şi şorţ alb.

— Sunt inspectorul Talbot, depe Vine Street. E un om mort la subsol. Vino cu mine şi vezi dacă-l cunoşti.

Femeia ne privi un moment nedumerită.

— Vino, ce aștepți! — ordonă Talbot.

Când zări cadavrul femeia începu să țipe și vru să urce scările și să fugă; dar Talbot o apucă de mână și o sili să stea pe loc.

— Lăsați-mă, — hohoti ea, — nu pot, nu...

— Il cunoști? L-ai mai văzut?

— Nu...

Ne urcarăm cu toți ; casa era foarte elegant decorată. Camerista era însă înspăimântată.

— Unde e telefonul? — întrebă Talbot.

— In fundul... hallului, domnule. Vă arăt imediat.

— Il găsesc și singur. Condu pe domnii în salon și vrem de vorbit cu dumneata.

Ne introduse într'o mică încăpere cu mobile de stil.

— Doriți să-mi dați pălăriile?

— Nu, lasă-le. Cum te cheamă? — vorbi Benbolin.

— Selden, domnule.

— Bine Selden, fii bună și ne povestește tot ce s'a petrecut astăzi.

— Nu... nu înțeleg domnule. Despre ce e vorba?

— Vrem să știm tot ce-a făcut d-ra Laverne de când s'a sculat!

Fata își revenise. Dar se uită la noi foarte alarmată.

— Bine, domnule; aseară... am avut voie să ies, și m'am întors cam târziu d'dimineața. Am găsit-o pe miss Laverne cam tulburată.

— La ce oră te-ai întors?

— Pe la nouă și un sfert. Mi-a povestit că a dormit la miss Grey, că a venit acasă de dimineață și că s'a îmbrăcat imediat deși nu avea acest obiceiu. I-am adus apoi micul dejun. Era... foarte preocupată.

— Nu cunoști cauza acestei tulburări?

— Oh, nu, domnule. Pe la ora zece și jumătate a venit un oarecare doctor Pilgrim și a stat mai mult timp cu d-ra.

Se opri căci tocmai atunci intră Talbot. Moartea lui Bronson îl tulburase foarte, căci avea o față mai mult decât pământie.

— Continuă, — spuse.

— Apoi m'a trimis să-i cumpăr toate jurnalele de dimineață și s'a închis în camera dumneaei să le citească. Era... cam supărată pe mine și se plângea c'o doare capul. O auzeam umblând nervoasă prin cameră; la un moment dat a început chiar să plângă. Bucătăreasa îi pregătise o masă foarte bună, dar nici n'a vrut să se atingă de ea. Sper... că nu i s'a întâmplat nimic rău, domnule? Oh, da uitasem; imediat după masă a primit un telefon...

— Dela cine?

Fata părea jenată; ținea ochii în pământ:

— Nu și-a spus numele dar eu i-am recunoscut vocea imediat; era domnul El Moulk.

Urmă un apăsător răstimp de tăcere.

Talbot se uită nedumerit la fată.

— Ești sigură că era vocea lui? — întrebă liniștit Bencolin.

— Oh, sigur, domnule; l-am auzit de atâtea ori doar!

— Selden, ai citit ziarele de azi dimineață?

— Nu, domnule.

— Nici n'ai mai vorbit cu nimeni astăzi?

— Nu, domnule; afară de bucătăreasă, bineînțeles.

— Foarte bine! Și spui că miss Laverne a vorbit cu domnul El Moulk. Nu știi ce-au vorbit?

— Oh, nu, domnule; am auzit doar câteva cuvinte, căci miss Laverne era foarte agitată și vorbea tare.

— Și ce-ai auzit?

— Nimic din ce-ar putea interesa poliția. La un moment dat miss a spus: „Da, voiu veni cu el, sigur!" Asta e tot ce-am auzit domnule. După telefonul acesta d-ra a început să cânte și părea foarte mulțumită... exact altfel de cum fusese înainte.

— Continuă.

— Puțin mai târziu a venit un oarecare domn Dallings, dar miss n'a vrut să-l primească.

— Și ce a făcut atunci domnul Dallings?

—A rămas câtva timp în hall, uitându-se curios în toate părțile; avea un aer foarte ciudat. Apoi a spus: „Foarte bine"... și a plecat. Dar s'a oprit din nou pe prag cu un aer din ce în ce mai neobișnuit și m'a întrebat: „Spune-mi, de cât timp locuește aici miss Laverne?" „De câteva luni", i-am răspuns. A făcut un aer foarte mirat și a plecat.

— Și după asta?

— In timp ce-o ajutam pe miss să se îmbrace,

mi-a spus: „Selden va veni cineva să mă caute, un detectiv dela Scotland Yard şi voiu pleca imediat cu el". Ideea asta o făcea să râdă ca un copil. Mi-a mai spus că dacă va suna să nu viu, căci va dechide chiar ea. Şi tocmai în momentul acela auzii soneria şi alergai la uşă...

Pumnii lui Talbot se strânseră. Eram tulburaţi cu toţii. Selden ne privi ezitând.

— Ei bine? — zise Talbot.

— Era miss Grey, vecina noastră. Miss Laverne a coborît imediat şi le-am lăsat pe amândouă în camera asta. Asta e tot ce ştiu, d-le.

— N'ai mai revăzut-o pe miss Laverne?

— Nu, d-le. I-am dus haina în hall, apoi m'am dus la sub-sol, la bucătărie. N'am văzut când a plecat, dar găsind uşa din faţă închisă, am înţeles că a plecat.

— Ai auzit soneria?

— Oh, da, d-le dar d-ra mi-a spus că va deschide chiar ea.

— La ce oră s'a auzit soneria asta?

— După ora trei, d-le. Dar nu sunt sigură. Poate că ştie mai bine bucătăreasa.

— Ai auzit deci uşa închizându-se? — întrebă Talbot. — Nu cumva ai auzit şi alt sgomot, ceva ca un foc de revolver?

— Un revolver, d-le!

Selden înfricoşată, ezită, apoi faţa i se destinse, ca şi cum abea atuncea înţelegea anumite lucruri.

— Faceţi aluzie la băiatul acela mort? Nu, nu,

Nu... deşi am auzit ceva... şi Mary, bucătăreasa a spus chiar: „Iar s'a dus dracului un cauciuc".

— Foarte bine. Cheam-o te rog şi pe bucătăreasă! — porunci Talbot. — Spune-i să vie imediat!

Dinspre stradă se auzi sgomotul câtorva claxoane; un automobil se opri chiar în faţa casei, paşi răsunară pe peron şi soneria dela intrare începu să sune. Venise poliţia.

— Du-te la miss Grey, — spuse Bencolin, — vino cu ea aici.

Scara dela subsol era plină de poliţişti.

Shanon deschise numaidecât. Avea o foarte frumoasă rochie albastră. mă privea însă înspăimântată, căci observase şi ea venirea poliţiei.

— S'a întâmplat ceva, Jeff?

O pusei imediat în curent. Păli şi începu să şi frângă neputincioasă mâinile:

— Când se vor termina toate acestea?

Auzirăm o uşă deschizându-se în casa vecină şi o voce care recomanda: „Ridicaţi-l încet, băieţi".

— Ştii ceva? — o întrebai.

— Da, l-am văzut... pe omul cu care a plecat.

— L-ai recunoscut?

— Cum l-aşi fi putut recunoaşte eu? De altfel nici nu i-am văzut faţa... Ce spui? Frumoase ocazii pentru întâlnirile noastre! adăogă ea cu amărăciune.

Plecarăm în casa de alături. Găsirăm în salon o femeie grasă, bucătăreasa probabil, care dădea din picior, cu furie. Bencolin se uita cu multă atenţie

la bastonul său, pe care şi-l trecea dintr'o mână în alta. Talbot era lângă cămin şi lua note. Selden era lângă uşă, timidă.

Sharon îşi revenise şi graţia ei măreaţă impuse imediat. Işi aprinse calmă o ţigară şi începu să râdă :

— Văd că am luat obiceiul să ne întâlnim numai la căpătâiul morţilor, d-le, — i se adresă ea lui Bencolin.

— Aveţi dreptate, miss. Permiteţi-mi să vă prezint pe inspectorul Talbot. Fiţi bună şi povestiţi-i tot ce s'a întâmplat după amiaza asta aici.

Sharon se aşeză pe un scaun.

— Foarte puţine lucruri, în tot cazul. Am venit aici pela ora trei şi jumătate, poate puţin mai înainte chiar. Colette cobora tocmai scara, aşa că ne-am aşezat aici, în salon şi am început să vorbim. Apoi a venit cineva şi ea a plecat cu tipul acela. Asta e tot... Ah, da, la uşă fusesem oprită de un om, un detectiv dela Vine Street, care m'a întrebat ce caut la miss Laverne.

— Fiţi vă rog mai clară, — preciză Bencolin. — Miss Laverne era tot tulburată ?

— Din contră, era chiar foarte veselă. N'am văzut-o de mult timp aşa de veselă pe Colette. A făcut de mai multe ori aluzie la un lucru misterios pe care tocmai îl aflase.

— Şi nu v'a spus despre ce e vorba ?

— Oh, nu ! Dar am înţeles că preţiosul ei egiptean e sănătos şi acesta era un motiv destul de puternic ca s'o dispună. Conversaţia noastră a fost

întreruptă de sonerie... Pardon, uitasem. Puțin mai înainte de sonerie, am auzit un sgomot surd, așa ca o detunătură. Am sărit repede: „Un foc de revolver !". Dar Colette mi-a răspuns râzând: „Ce nervoasă te-ai făcut, dragă !" Imi amintesc ora exact. Era patru fără 25.

Simulând nepăsarea, Sharon își ascunse un oftat.

— S'a dus să deschidă chiar prietena mea și am auzit-o vorbind cu cineva. Dar n'am putut distinge nimic. Apoi și-a vârât capul printre perdelele ușii și m'a anunțat că trebuie să plece...

„Când am ajuns pe peron, ea ajunsese pe trotuar și mi-a strigat să închid bine ușa. Lângă felinarul din fața ușii stătea un inidivid... Era un om înalt; avea gulerul ridicat, așa că nu i-am putut zări fața. Chemă apoi un taxi. Cum începusem să cobor treptele peronului, prietena mea îmi făcu un semn vesel cu mâna, râzând; individul începu și el să râdă. Apoi luă de braț și o conduse la taxi. Colette se uită jos și zări o pălărie bărbătească la picioarele ei. „Oh, — făcu ea, — cineva și-a depus pălăria la ușa mea !" Tovarășul ei îi răspunse în franțuzește, cu glas scăzut: „Probabil că nu mai are nevoie de ea, d-ră !". Colette începu să râdă din nou, dădu cu piciorul în pălărie, care sbură tocmai departe, și se sui în taxi.

CAP. XIII

Brățara cu turcoaze.

Gluma asta macabră era tipică pentru omul care proceda cu atâta diabolism, ca și pentru femeia care era în momentul de față victima lui. Mă gândii mult timp la asta, cu mare groază.

— Trebuie să ținem un consiliu de războiu imediat și chiar aici, — propuse Bencolin. — Ți-ași sugera Jeff, să-ți dai o întâlnire cu miss Grey pentru masa de seară și să nu te mai gândești la ea cel puțin două ore...

O condusei imediat pe Sharon acasă, apoi revenii în salonul Colettei Laverne; Bencolin închise cu grijă ușile și ne făcu semn să luăm loc;

— Fiindcă ucigașul a mai dat două lovituri, va trebui să lămurim unele lucruri chiar depe acuma.

Teoria lui Pilgrim îmi apăru în minte ca ceva complect incoherent. Povestii însă tot ce aflasem dela doctor, ca și punctul său de vedere de altfel. Iar acuma când aflasem că El Moulk telefonase Colettei, ipotezele doctorului păreau destul de seducătoare.

Bencolin mă ascultă fără să mă întrerupă. Numai când pomenii de felul în care fusese luată arma depe panoplia de de-asupra sarcofagului, se animă puțin.

— Arma, — exclamă el, — da, bine înțeles... nu putea fi decât o armă de felul acesta. Bine Jeff, perfect: iată un amănunt care-mi scăpase.

— Şi ce crezi de teoria lui Pilgrim?

— Oh, minunată, dragul meu... și complet eronată.

Talbot, care începuse să fie cucerit de teoriile mele, deschise ochii mari, mirați.

— Bine d-le, dar acuma când am aflat că El Moulk e în viață!

Ochii lui Bencolin aruncară fulgere. Lovi cu nerăbdare în brațul fotoliului.

— Bine înțeles. Am spus eu vre-odată altfel? Nu încerc să-ți demonstrez asta de azi dimineață? Asta face parte din planul lui Jack Ketch; el vrea o răsbunare subtilă. Și logica după care procedează e extrem de strânsă. E drept că a telefonat chiar El Moulk, dar a vorbit sub amenințarea revolverului lui Jack Ketch, obligându-l în felul acesta s'o atragă chiar el în cursă pe Colette. Și cum au căzut amândoi în cursă, Jack Ketch va începe să-i pregătească pentru supliciul monstruos depe Ruination Street. Amintiți-vă că gâdele de odinioară nu se mulțumea numai să-și spânzure victimele, ci le supunea în prealabil unor cazne de nedescris.

Fruntea lui Talbot era acoperită de sudoare.

— Dumnezeule! — spuse, ca și cum ar fi recitat o rugăciune. Când mă gândesc că sunt aici, în Londra și că noi nici nu bănuim măcar în ce parte se găsește strada aceea blestemată.

— Poftii! — făcu Bencolin. — Eu știu foarte bine unde este.

—D-ta... știi?

— Sigur.

Şi ai răbdare să stai pe loc, ca o momâie ?

Talbot era un monument de indignare ; dar se stăpâni.

— Imi.. cer iertare domnule, — murmură. — Dar totuşi...

Bencolin se încruntă şi se uită la inspector cu o privire de nepătruns.

— Ţineai foarte mult la bietul Bronson, nu-i aşa ? — întrebă ei într'un târziu.

— Il iubeam cu toţii, d-le.

— Şi vrei atunci ca criminalul să-şi ia pedeapsa, nu ?

— Evident.

Bencolin dădu din umeri.

— Atunci chemă poliţia şi vă voiu conduce imediat în Ruination Street... Dar dacă vei face asta, nu-l vei prinde niciodată pe Jack Ketch şi nici nu-l vei putea acuza de crimă, chiar după ce-i vei cunoaşte identitatea. Fiindcă el n'a cauzat încă nici un prejudiciu celor care-ar putea depune contra lui, înţelegi ? S[illegible]rii cărora le-a făcut rău sunt bietul şofer negru şi Bronson. Şi sunt sigur că vieţile lui El Moulk şi a Colettei Laverne nu sunt în pericol pentru încă câteva ore. In noaptea asta e a 14-a aniversare a asasinatului lui Jean de Lavateur ; v'a spus-o chiar Jack Ketch Şi el va strânge laţul chiar în ceasul şi minutul acela ; nici cu o clipă mai de vreme. Vă cer să aveţi încredere în mine. Depind de asta trei vieţi.

— Trei ?

Bencolin începu să râdă.

— N'ai înțeles încă nimic, Talbot? — întrebă el gânditor.

Da sigur, trei vieți, fiindcă va mai fi o victimă.

Talbot își scoase din nou carnetul cu note.

— Ne-ai anunțat că ne vei lămuri câteva puncte mai obscure. Ei bine... sunt gata!

— Foarte bine, — spuse Bencolin înclinându-se. — Cred că n'am întâlnit niciodată o afacere așa de clară ca asta; adică o afacere în care amănuntele să se îmbine așa de bine. Și cu toate astea, tocmai amănuntele acestea ne-au încurcat puțin la început. Rezultatul a fost un adevărat coșmar, căci fiecare făcea alte presupuneri. Să luăm mai întâi ipoteza destul de ingenioasă a lui Pilgrim. O putem reduce în bucăți chiar cu aceleași argumente pe care a clădit-o Pilgrim.

Luă o țigară, dar n'o aprinse încă.

— In primul rând știm că El Moulk și Colette Laverne lucrau împreună pentru a descoperi identitatea lui Jack Ketch. Și pentru asta au încercat să se servească de Dallings.

„Lunea trecută, sunt exact cinci zile de atunci, Dallings e părăsit în stare de beție de Colette; amintiți-vă că era o ceață neobișnuit de deasă. Vă amintiți că, după rătăcirea lui prin ceața asta, s'a trezit de-odată în Ryde Street și când l-am întrebat cam cât timp crede că a rătăcit așa, mi-a răspuns că vre-o zece minute. Ori credeți că e posibil ca în starea în care se găsea și pe o noapte cu ceață a putut străbate numai în zece minute distanța de aici până în Ryder Street? O dis-

tanță de o milă în mai puțin de zece minute? Distanță care, dacă ar fi străbătut-o cu adevărat, ar fi întâlnit atunci lume multă și sumedenie de felinare, căci e artera cea mai bine luminată din Londra. Asta înseamnă că șireata Colette nu l-a adus aici.

Bencolin își aprinse țigara și trase câteva fumuri.

— Chiar și Dallings a înțeles absurditatea acestor supoziții astăzi, când a vizitat-o pentru prima dată e Colette. De asta a întrebat-o pe camerista acesteia: „De cât timp locuiți aici?" Adevărul e că Dallings a fost condus într'un loc foarte apropiat de Ryder Street, unde femeia a și dispărut. Iar doctorul Pilgrim ne spune că chiar în noaptea aceea a auzit pe cineva care mergea pe aleea din spatele clubului, cineva care a deschis poarta care ducea spre Brimstone Club.

Talbot se lovi repede peste frunte.

— Era Colette Laverne, natural, căci am găsit pe scară brățara ei cu turcoaze. Vă amintiți cred că Dallings îi atrăsese atenția că i se deschisese o brățară și că o va pierde; fapt care s'a și întâmplat de altfel. Colette promisese că va veni la El Moulk să-i facă raportul; dar nu trebuia să-i dea a înțelege lui Dallings unde se duce. Cum cred că ați înțeles, Dallings a parcurs mica distanță care separă colțul străzii St. James de Ryder Street, adică vreo opt sute de metri. Și dacă vă mai îndoiți de asta, chemați-o pe Selden și întrebați-o dacă stăpâna ei a venit noaptea asta acasă.

Selden confirmă spusele lui Bencolin. Când femeia plecă, Talbot începu să râdă.

— Foarte ingenios, adevărat... și am fost un mare imbecil...

— Nu e nimic ingenios, în afacerea asta, — afirmă Bencolin.

Greutatea a fost să-mi dau seama care a fost ordinea adevărată a întâmplărilor pe care le cunoșteam.

— Dar, — mă aventurai eu, — dece n'a mărturisit eri seară Colette că nu l-a condus pe Dallings acasă la ea?

— Dragul meu Jeff, nu cunoști încă mentalitatea simplistă a acestei femei. Ea nu acorda nici o importanță faptului că petrecuse noaptea în apartamenul lui El Moulk sau aici. Dece ți-ar fi mărturisit atunci asta? Pentru noi e un amănunt interesant, iar pentru ea e ceva normal.

— Și mâna care lua arma din panoplie? — întrebă Talbot.

— Asta e ceva cu totul deosebit. Cred că d-ta ai tras concluzia că persoana care a intrat la El Moulk în noaptea aceea, tot ea a luat și arma, nu? In afară de teoriile poetice ale lui Pilgrim, nu e nici un argument care să te facă să crezi asta. Nu, nu, vizitele nocturne ale Colettei făceau parte din planul de auto-conservare au lui El Moulk, pe când mâna care a luat arma depe panoplie lucra pentru îndeplinirea unui plan cu totul contrar...

Se ridică și făcu câțiva pași. Apoi se opri în fața lui Talbot.

— Ai început să vezi acuma care-i adevărul? Nu te ma igândi la teoriile lui Pilgrim. Admite că Dallings a condus-o până la aleea din spatele clubului și că el a ajuns în Ryder Street urcând puțin pe St. James Street. Ce decurge de aici? Punctul important devine deci viziunea, pe traiectul destul de scurt al străzii St. James, umbra spânzurătorii; și cum ai remacat chiar d-ta, oamenii din Londra nu se amuză cu asemenea lucruri pe la ora unu noaptea.

— Asta înseamnă, — articulă rar Talbot, — că Ruination Street se găsește pe acelaș traiect, adică într'o suprafață de câteva sute de metri, nu?

Bencolin făcu un salt adânc.

— Bravo d-le inspector și concluzia care se impune e... dar nu, trebuie s'o tragi chiar d-ta.

Talbot căzu pe gânduri.

— La dracu! și când mă gândesc ce simplu e! Și d-ta ai știut asta dela început?

— Natural.

— Și atunci dece n'ai spus nimic, domnule? De ce m'ai lăsat să caut strada asta blestemată în toată Londra?

— Pentrucă nu voiam să dau de bănuit ucigașului. Voiam să-l fac să creadă că noi căutăm încă cu desperare strada aceasta în toate cartierele posibile, cu excepția celui adevărat, bineînțeles.

— Cum, dar atunci d-ta știi și cine-i asasinul?

Bencolin părăsi fereastra.

— Singura probă pe care-o am contra lui e aici, — spuse el bătându-se peste frunte. De asta trebue să-i atrag în cursă în momentul în care va veni să-şi ia şi a treia victimă.

— Ai mai vorbit de asta, dar care e a treia victimă?

— Locotenentul Graffin... n'ai ghicit încă?

Talbot scrâşni iarăşi din dinţi, agasat.

— Dacă ar fi aşa de evident cum crezi, sigur că aşi fi ghicit. Dar mărturisesc că... Graffin! Şi dece Graffin?

— Pentrucă Graffin ştie cine e Jack Ketch, şi chiar mai mult decât atâta, el e... Dar e mai bine s'o iau dela capăt.

— Sigur că da! — răspunse Talbot, trecându-şi batista pe fruntea plină de sudoare.

— Ţi-am pus în dimineaţa asta o serie de întrebări în speranţa că te vor pune şi pe d-ta pe drumul cel drept, d-le inspector. In privinţa lui Graffin erau mai multe semne de întrebare destul de suspecte. In primul rând pentru ce-l angajase El Moulk ca secretar şi dece continua să-l păstreze, căci Graffin nu era bun la nimic; era mai tot timpul beat, îşi bătea mereu joc de patronul său, îl insulta... îţi aminteşti de declaraţiile lui Joyet, nu? Şi am găsit imediat soluţia acestei ciudate probleme. Şantajul!

Bencolin lovi cu pumnul în braţul fotoliului.

— Şantaj! Bine, dar pentruce? Pentru o crimă, nici mai mult nici mai puţin. Şi cum egipteanul ţine la reputaţia sa, se teme de cel mai mic scan-

dat. El Moulk s'a făcut vinovat de o crimă şi Graffin ştie foarte bine. Şi are probabil probe foarte puternice, care au valoare chiar şi în mâinile unui ofiţer dat afară din armată. Şi probabil că Graffin le-a depus în mâinile unei a treia persoane, cu menţiunea: „Să se deschidă în caz de deces". Căci fără această precauţie, Graffin n'ar fi îndrăznit să locuiască cu El Moulk. Te întreb din nou: Dece a minţit Graffin în privinţa datei la care a fost angajat de El Moulk? Fiindcă a băgat de seamă că-l putem înfunda, a mărturisit în cele din urmă, că l-a întâlnit pe El Moulk la Paris şi că a devenit secretarul lui exact acuma 14 ani. Şi ce voia să ascundă trecând sub tăcere data asta şi oraşul acesta? Dacă ne amintim de faimosul duel de atunci, vedem numai decât ce voia să ne ascundă şiretul Graffin.

Talbot făcu un semn aprobator, oftând adânc.

— Da, — spuse — Graffin ştie foare bine cine l-a ucis pe Lavateur.

— Exact. Iţi aminteşti cum a pălit când l-am întrebat dacă El Moulk „n'a regretat nici-odată această cheltuială suplimentară?" Lovitura a mers la ţintă. Locotenentul nostru apare într'o ipostază din ce în ce mai sinistră... Dar să vedem mai întâi unde duc aceste supoziţii.

Bencolin, aşezat pe braţul fotoliului, îşi îndreptă ţigara către Talbot.

— El Moulk a început să fie persecutat imediat după sosirea sa la Londra, adică acuma 9 luni. Deci abea atunci a aflat Jack Ketch secretul morţii lui Keane. Până atunci îl crezuse mort în războiu şi nu

bănuise nici-odată că englezul acela necunoscut, care se spânzurase în închisoare era tot una cu omul pe care-l credea căzut pe câmpul de luptă. Ori, Graffin era singurul care cunoştea adevărul!. Şi nu poate fi nimeni altul care-a desvăluit lui Jack Ketch adevărul. Şi la asta l-a îndemnat atât lăcomia sa cât şi ura pe care-o avea contra lui El Moulk. Îl şantaja de atâta timp pe El Moulk, atunci dece n'ar vinde secretul şi altuia, ca să tragă foloase duble.

„Şi locotenentul nostru se întâlneşte destul de des cu Jack Ketch; amintiţi-vă eri seara când traversam hallul după ce examinasem cadavrul şofeurului... l-am întâlnit pe Graffin, nu ? Ori după propriile lui mărturisiri nu părăsise nici-o clipă apartamentul lui dela etajul al patrulea. L-am întâlnit în hall în halat de casă şi când ne-a întâlnit ne-a întrebat imediat unde-i detectivul; ceeace a fost o gravă eroare pentru el, căci hallul era complect liniştit şi nici-un semn exterior nu-l îndreptăţea să bănuie drama. Aflase deci despre evenimentele întâmplate chiar în apartamentul său şi, împins de curiozitate ca şi de frică de altfel, coborîse să afle amănunte; poliţistul pe care-l întâlnise în hall îi făcuse să-şi dea seama că faptul era consumat şi din cauza asta a lăsat să-i scape fraza aceea care l-a trădat.

Talbot se bătu peste frunte.

— Da, acuma înţeleg perfect. Da, Graffin ştie cine e Jack Ketch...

Bencolin surâse, cu o expresie de veselă cruzime.

— Natural, Şi dacă ţinem seamă de faptul acesta, îi putem motiva şi purtarea lui. Glumele răutăcioase când vedea că El Moulk primeşte pachetele acelea cu peceţi de ceară albastră. Insistenţa cu care voia să ne convingă că nu ştie nimic de lucruri cusute cu aţă albă. Aminteşte-ţi strigătul acela îngrozit când m'a văzut venind depe scară cu lumânarea în mână: „Inapoi imbecilule!"; nu mă putea confunda în nici-un caz cu El Moulk, cum crede d-rul Pilgrim căci eu sunt mult mai înalt ca egipteanul. In momentul acela m'a luat drept Jack Ketch... Mai gândeşte-te apoi la declaraţia Colettei Laverne, care pretindea că identitatea lui Jack Ketch e cunoscută de o singură persoană; ea ştia foarte bine că Graffin cunoştea adevărul, dar ştia tot aşa de bine, că nu i-l va putea smulge nici-odată.

Pendula bătu ora şase şi jumătate; Talbot, cu capul plecat, căzuse pe gânduri.

— Da, — trase el concluzia, — Graffin îl şantaja şi pe El Moulk, dar şi pe Jack Ketch!

— Un joc foarte periculos de jucat cu Jack Ketch, — întări Bencolin. — Vezi atunci că, în mod logic, Graffin va fi a treia lui victimă. Şi asta va complecta un trio faimos; El Moulk care a comis crima, Colette Laverne care a favorizat o şi Graffin care a ascuns-o atâta timp...

Talbot se sculă.

— Vreau să am o mică conversaţie cu Graffin.

— Stai jos domnule inspector. Dacă nu-mi vei

urma sfatul, nu vei ajunge la nimic. Graffin e momeala care ni-l va aduce pe Jack Ketch. Vreau să-ți arăt, în linii generale, planul pe care l-am elaborat, și care va fi executat chiar în seara asta; să luăm masa împreună și în timpul acesta îți voiu explica; Jeff, tu te poți duce la miss Grey, dar, bagă bine de seamă la miezul nopții să fii la Brimstone. Căci vei avea de lucru. Vă asigur că Jack Ketch va încerca să răpească în noaptea asta și pe Graffin.

Pornii imediat la Sharon; voiam să uit totul pentru câteva ore măcar..

— Și în timpul acesta — spuse Bencolin lui Talbot, — prietenul nostru Graffin se dă de ceasul morții că a făcut prostia să-i vândă secretul lui Jack Ketch. Fiindcă e sigur că va veni și rândul lui.

— Aveți dreptate, domnule. Dar dacă ași comite și eu o crimă, aș prefera să fiu urmărit de diavolul în persoană decât să fiu hărțuit de Henri Bencolin!

CAP. XIV

MANUȘA ALBA

Tremuram de frig când, la ora 12 fără un sfert, urcam scările clubului Brimstone. Ceața se risipise, iar din când în când ningea.

Camera era ca o ghețărie, căci nu se îngrijise nimeni de foc. Sunai furios, apoi mă așezai într'un fotoliu.

Dar de unde veneau loviturile acestea de ciocan, la o oră aşa de neobişnuită? Ascultai cu atenţie; sgomotul acela înfundat ajungea până la mine destul de clar. Era ca şi cum cineva bătea cuie într'o scândură. Sgomotul era intermitent. Câteva lovituri, apoi un răstimp de tăcere, ca şi cum nocturnul meseriaş ar fi stat câtva timp în compararea operei sale; apoi, din nou, alte lovituri. Dar sgomotul venea aşa de departe încât era ca şi cum l-aşi fi auzit în vis. Mă apropiai de fereastră, dar îmi fu imposibil să privesc afară, căci geamurile erau acoperite de-o pojghiţă groasă de ghiaţă.

Cineva bătu în uşă şi mă înfiorai:

Era Teddy.

— Bună seara domnule; d-voastră m'aţi chemat?

Inutil să mă înfurii; mă mulţumii să-i ordon să-mi aprindă focul. Bietul idiot ieşi, lăsând în urma lui o dâră de parfum. Reveni şi aprinse imediat focul; mă bucuram de căldura lui binefăcătoare, când loviturile de ciocan începură din nou.

Deschisei uşa dulapului şi privirea mi se opri asupra unei cravate strident colorată; o luai şi i-o arătai lui Teddy; rămase mut de admiraţie. Il întrebai neglijent:

— Ai văzut vreodată strigoi, Teddy?

Coşul îi căzu din mână şi mă privi îngrozit:

— Nu, n'am văzut niciodată, pot să jur. Nu, n'am văzut... — începu să strige tremurând.

Apoi începu să plângă.

— Bine, foarte bine. Nu te speria degeaba; nu

vor veni la fine niciodată. Vrei cravata asta şi încă câţiva silingi pe deasupra?

— Hm! — mă privi el pe furiş. — Dar dacă n'am văzut aşa ceva! Eu fac tot ce mi se cere, domnule. Dar spuneţi că nu vor veni niciodată strigoii la bietul Teddy, nu? Când mă trimite cineva să fac vre-un comision, eu vin întotdeauna aici la Club; întotdeauna! Iar când trebuie să aduc şi rest, îi aduc întotdeauna.

— Bine Teddy, ştiu că n'ai văzut nimica acolo, astăzi.

— Cum n'am văzut nimica, domnule! — strigă el, schimbându-şi brusc atitudinea. — Dar s'a uitat la mine, uite aşa, ridicându-şi ochii spre mine!

Teddy începu să clănţăne din dinţi. Apoi îşi culese de jos coşul cu cărbuni.

— Atunci se uita la fine de jos? — îl întrebai. — Erai pe scară?

El alergă repede spre uşă; nu aşteptă nici măcar să-i dau cravata.

Cu atâta mai rău! Mă apropiai de cămin. Ce plăcere extrordinară să te poţi încălzi!

Auzii uşa; mă întorsei: în cadrul uşii, îmbrăcat într'un halat negru, care-i accentua sveltețea, stătea Bencolin în persoană; avea capul plecat înainte şi în ochi îi strălucea o lumină stranie. Se apropie de cămin şi scoase din buzunar un revolver automat, un fignal poliţienesc şi câteva foi manuscrise şi le puse pe cămin. Deşi părea calm, simţeam că fierbe.

— Ei bine, Jeff?

Surâse; se aşeză şi el într'un fotoliu în faţa focului, întinse mâna după sticla de cognac de pe măsuţa de alături şi după un pahar.

— Ce se petrece?

— Graffin colindă cafenelele şi cluburile de noapte, pe cele mai aglomerate de preferinţă, încercând să capete curajul reîntoarcerii la club, Te asigur însă că e urmărit pas cu pas de oamenii lui Talbot ; căci nu vrem să riscăm un atac prematur.

— Care sunt proiectele dumitale pentru noaptea asta?

— Aşteptând ca Jack Ketch să încerce să-l răpească pe Graffin, am pregătit totul.

— Nu crezi că s'ar putea întâmpla ca Jack Ketch să-l cruţe pe Graffin? Sau cel puţin să nu încerce să-l răpească chiar în seara asta?

— Asta nu schimbă nimic. Dacă renunţă la Grafin noaptea asta, noi tot îl vom prinde. Sunt gata pentru orice eventualitate... Pot conta pe d-ta; adică pot conta pe ascultarea dumitale chiar şi în cazul în care nu-ţi dau nici-o explicaţie?

— Natural.

— Chiar dacă te voiu expune unei primejdii mari?

— Dece nu? Deşi aşi vrea să ştiu totuşi despre ce e vorba. Dar văd că eşti foarte misterios de câtva timp! A propos, unde e Talbot?

— Ascultă şi el ordinele mele...

Faţa lui Bencolin se întunecă.

— ...Jeff, dacă am greşit cumva cu o singură

confirmă calculele mele, atunci ne putem aştepta la lucruri groaznice. Nu e vorba numai de-o teorie; mă joc în momentul de faţă cu vieţi omeneşti. Dumnezeu să mă ajute! Dacă dau greş Talbot va avea cel mai mult de suferit, căci mi s'a încredinţat cu totul mie.

Loviturile de ciocan începură din nou. Mi se păru că aud chiar şi paşi.

— Ascultă ! a reînceput! Auzi?

— Ce să aud? — mă întrebă el cu paharul în mână.

— Ascultă atunci...

Nu era numai o iluzie.Tot, toc, toc, tăcere; toc; toc; toc; şi aşa mai departe. Orice om normal ar fi putut auzi. Dar Bencolin surâdea...

— Dagul meu Jeff, nervii dumitale sunt la capătul forţelor. Sper că nu...

— Ştiu precis că auzi şi d-ta sgomotele acestea, dar te prefaci. Dacă vrei să pui la încercare nervii ucigaşului foarte bine, dar atunci spune-o...

— Cum vrei, — răspunse el oftând. — Dar s'ar putea întâmpla să fim nevoiţi să mai aşteptăm câtva timp Graffin nu s'a întors încă. Intre timp, ca să nu te plictiseşti ţi-aşi putea propune câteva probleme...

Işi turnă un nou pahar de cognac, apoi mă întrebă:

— Jeff, unde s'a dus El Moulk în seara aceea când a plecat de aici în maşina verde?

— Ştiu eu... poate în Ruination Street, sau poate că în iad direct... sau poate...

— Nu aşa, gândeşte-te puţin. Ce ştim noi în privinţa asta?

— Ştim că a pornit spre miss Laverne. Iar în drum a fost atacat...

— Acestea sunt singurele două fapte pe care voia Jack Ketch să le aflăm, dar numai ca să ne încurce.

Ridicai din umeri descurajat. Bencolin continuă:

— Bastonul şi mănuşile i-au fost găsite pe scaunul din spatele maşinii; de unde deducem că El Moulk n'a ajuns acolo unde avea intenţia să se ducă. S'a mai găsit şi cutia aceea cu orhidee, ceeace lăsa să se înţeleagă că avea intenţia să se ducă la miss Laverne.

— Da, dar i-a telefonat chiar el că se duce la ea.

— Spune mai bine că Colette Laverne a primit un mesaj telefonic prin care a aflat că El Moulk se va duce la ea pela ora şapte, şi-apoi se vor duce amândoi în oraş să ia masa. Cel care a telefonat a explicat că vorbeşte aşa fiindcă e răguşit... L-ai văzut pe El Moulk în seara aceea, nu? Era răguşit? Avea guturai?

— Nu.

— Exact ceeace credeam şi eu. Mesajul acesta a fost telefonat pe la ora şase; ori, cu mult mai înainte de-a da acest telefon, adică fără să ştie dacă o va găsi acasă pe Colette, a comandat orchideele la florărie. cel care a primit comanda spune că d-l care a comandat florile vorbea răguşit. Acuma spune-mi Jeff, în caz că ai avea de

gând să iei masa cu o femee în oraş, ţi-ar trece prin gând să-i duci flori? I-ai trimite prin amploiatul florăriei, nu? Florile au fost luate din magazin de un domn înalt, în nici-un caz de El Moulk. Am aflat apoi că nimeni din personalul clubului sau din personalul particular al lui El Moulk n'a făcut comisionul acesta. Joyet nu corespunde descrierii, iar Graffin nu a ieşit în ziua aceea din casă. Lucrurile devin din ce în ce mai bizare... Cine a luat atunci cutia cu orhidee? Maşina a fost curăţată cu grijă la garaj şi când a ieşit de acolo nu conţinea nici un fel de cutie. Când l-ai văzut ieşind pe El Moulk, ai observat la el vre-un pachet?

— Nu, cred că nu avea nimic în mână.

— Bine înţeles că nu. Asta înseamnă că cele două telefoane au fost date de „omul cu guturai". Acesta nu putea fi în nici un caz El Moulk, căci el nu ştia nimic nici despre flori nici despre întâlnirea cu Colette. In concluzie, necunoscutul acesta voia să probeze că El Moulk avea intenţia să se ducă la o femeie; de asta a pus cutia cu orhidee pe scaunul maşinii; ca să ne încurce.

Lucrul devenise mai mult decât evident pentru mine. Bencolin continuă.

— Am stabilit deci, că Jack Ketch voia să ne îndrepte pe un drum greşit. Bastonul şi mănuşile trebuiau să ne convingă că El Moulk a fost atras în afară de maşină şi atacat... Dar iată ce s'a petrecut în realitate. Adu-ţi aminte de înfăţişarea mănuşilor. Mănuşa dreaptă avea degetele pline de

praf, iar de-alungul palmei urma unei bare. Chiar d-ta mi-ai spus însă că mănuşile lui El Moulk erau de o albeaţă imaculată în momentul în care a părăsit clubul. Maşina fusese foarte bine curăţită înainte, aşa că mănuşile egipteanului nu s'au putut murdări în maşină.

„Cu toate astea, misteriosul necunoscut voia să ne convingă că El Moulk a fost atacat în momentul coborîrii acestuia din maşină şi luat cu forţa. Dar faptul acesta e imposibil. El Moulk, în cazul în care ar fi fost atras în afară din maşină, nu mai avea timpul să-şi scoată mănuşile şi să le pună lângă el, pe scaun. Asta e una din cele mai mari erori ale lui Jack Ketch. El Moulk a coborît de bună voie din maşină; avea mănuşile şi bastonul la el; vârful bastonului murdar de noroi o dovedeşte cu prisosinţă. Iar şofeurul stătea liniştit la volan, fără cea mai mică bănuială. Şi El Moulk, foarte lucid... a ajuns la destinaţie.

Vocea lui Bencolin devenise slabă ca o şoaptă.

— Adu-ţi aminte, Jeff; mănuşa era murdară de praf, nu de noroi. Ori, lucrurile acestea s'au petrecut pe un timp foarte umed. Ceeace înseamnă că praful a fost luat în casa în care a intrat El Moulk.

„Imaginează-ţi-l pe elegantul egiptean, părăsind maşina în ceaţă, traversând o stradă şi intrând într'o casă întunecoasă; şi acolo, în întuneric, pe ce ar fi trebuit să pună mâna ca să-şi murdărească mănuşa în felul acesta?

Mă gândii un moment, apoi răspunsei;

— Pe rampa unei scări!

Urmă câtva timp o tăcere adâncă. Un pahar de cognac, apoi Bencolin începu să râdă.

— Tocmai de asta voiam să mă conving când m'ai văzut cu lumânarea în mână, examinând scara particulară a lui El Moulk. Şi iată adevărul : El Moulk a făcut în maşină inconjorul clubului, apoi a coborît pe alee şi s'a urcat pe scara care ducea chiar în apartamentul său.

CAP. XV.

STRADA SUGRUMATORILOR

In mintea mea se făcu de-odată lumină... Bencolin, care se ridică se uită la mine cu aer amuzat.

— Şi am găsit urma mănuşilor pe rampă, bine inţeles. Asta căutam doar şi credeam că d-ta ai înţeles ; am dat apoi în după amiaza asta peste indicaţii foarte clare cu privire la locul celebrei Ruination Street. Concluzia se impunea.

— Şi Ruination Street, atunci ?

— Aleea care duce la scara particulară. Iţi voiu explica imediat şi de unde vine numele acesta curios.

— Da, dar atunci dece a făcut El Moulk asta ; Dece s'a suit în maşină în mare ţinută, numai pentruca să facă înconjorul clubului ?

— Iată, Jeff ? pentruce ? Şi faptul acesta v'a încurcat pe toţi. Cui i-ar fi venit în cap că El Moulk s'a întors tot acasă la el, peste cinci minute numai,

şi încă pe o scară secretă ? Şi chiar El Moulk a vrut să nu se ştie asta ?

— El Moulk ?

— Dar ai uitat ce ne-a spus Joyet ? Că, înainte de-a pleca la Paris stăpânul său îi anunţase următoarele ; „Dacă planul meu reuşeşte, îl voiu prinde pe Jack Ketch asupra faptului... Am găsit pe cineva chiar în club care mă va ajuta".

„Jeff, El Moulk a întins o cursă lui Jack Ketch în seara aceea, dar a căzut el singur în ea.

„Şi iată ce s'a petrecut ; ucigaşul, pe care El Moulk nu-l bănuia sub nici un motiv, se împrieteneşte cu el. Şi probabil că i-a povestit egipteanului că a observat o mulţime de lucruri bizare care se petreceau în apartamentul lui El Moulk. Poate că i-a povestit că l-a văzut chiar pe Jack Ketch. Şi chiar el sugerează ideea cu cursa ; „Dece să nu ieşi într'o seară în limuzină, ca şi cum ai pleca într-o cursă lungă, apoi să te întorci imediat pe scara particulară ? Şi atunci Jack Ketch, crezând că vei lipsi mai mult timp de acasă, va încerca să-ţi facă o nouă vizită. Te vei ascunde cât mai bine şi-l vei putea vedea...

Bencolin făcu un gest dispreţuitor.

— Un plan destul de puţin ingenios, dar egipteanul era aşa de înfricoşat, încât a acceptat imediat... Nici nu s'a gândit să se ducă la Colette Laverne în noaptea aceea, căci el avea de gând să-l spioneze pe Jack Ketch. Ai înţeles acuma şiretenia asasinului. A convins prin asta şi pe ceilalţi că El Moulk a părăsit clubul... Poliţia îl va căuta pe egip-

lean în toată Londra, numai acasă la el nu va încerca să-l caute. Jack Ketch a dat aici dovadă de o mare şiretenie şi de o mare inteligenţă!

In vocea lui Bencolin deosebii o nuanţă de admiraţie.

— Iţi imaginezi tabloul, Jeff? In timp ce El Moulk urcă scara secretă, asasinul îl aşteaptă în umbră. Poate că-i propusese să facă de gardă împreună. Iar musca, fericită, s'a aruncat cu entuziasm în plasa pe care i-o întinsese paiangenul.

— Dar unde credea El Moulk că-l va întâlni pe Jack Ketch? Ni s'a spus că acesta îşi lăsa amintirile într'un mod cât se poate de misterios!

— Aici stă genialitatea planului lui Jack Ketch. Cred c'ai auzit vorbindu-se că ar exista în imobilul acesta o cameră secretă întrebuinţată altădată pentru orgiile lordului Rayle...?

— Da, dar asta e pură legendă!

Bencolin mă privi cu îndoială.

— Eu cred însă că nu-i numai o legendă, Jeff. Cred c'ai notat faptul că Jack Ketch putea intra când voia la El Moulk, deşi uşile erau încuiate nu? Trebuie totuşi să intre pe undeva, printr'o uşă secretă poate.

Incepui să mă gândesc şi eu la asta.

— Şi apartamentul lui El Moulk e chiar cel ocupat odinioară de lordul Rayle...

— Exact. Acuma pricepi? Asasinul a mărturisit atunci lui El Moulk că ştie de existenţa unei camere secrete care e în legătură cu apartamentul său şi i-a propus să se urce acolo şi din camera

aceea să supravegheze sosirea călăului fantomă. Ingenios, nu?

„Şi fără să ezite nici un moment, victima s'a dus direct în ghiarele lui Jack Ketch. O lovitură puternică în creştet, un burete îmbibat cu cloroform şi totul e în ordine.

— Asta înseamnă că El Moulk şi cu Colette Laverne sunt ţinuţi prizonieri chiar în clădirea asta şi chiar în momentul acesta...

— Da.

— Şi d-ta ştii fără îndoială unde e camera secretă, nu?

— Sigur. D-ta nu?

Simţii că e iritat din cauza încetinelii cu care înţelegeam noi lucrurile acestea; dar era imposibil ca cineva să se pună pe acelaş plan cu el. Se uită la mine cu un aer neîncrezător.

— Văd că vorbeşti serios, deşi posedând indicaţii precise în legătură cu asta... Dar puţin importă. Am hotărît deci că victimele sunt închise acolo şi că în noaptea asta...

— Un moment, — protestai eu. — Am înţeles foarte bine că intrarea în camera secretă comunică cu apartamentul lui El Moulk, dar nu ştiu încă unde să localizez intrarea.

— Intrarea asta nu dă în apartamentul lui El Moulk, — spuse liniştit Bencolin.

— Bine, dar ai spus...

— Nu, Jeff, n'am spus nimica de felul acesta...

— Atunci renunţ. Continuă te rog.

— In noaptea asta, aşa cum începusem să-ţi

spun, vom pune mâna pe Jack Ketch, fie în momentul în care va intra în ascunziş, fie în momentul în care va veni să-l ia pe Graffin. Dar nu eşti curios să afli de unde vine numirea de Ruination Street? Iată.

Luă depe cămin o carte îngustă şi mi-o întinse.

— „Povestiri din pământul pierdut" de J-L. Keane. E chiar exemplarul pe care i l-a trimis Jack Ketch lui El Moulk. El a subliniat cu cerneală albastră o traducere, la care lucra şi egipteanul, şi a cărui manuscris l-am şi găsit în biroul său. Iti atrag atenţia asupra acestui text care începe de altfel în felul obişnuit:

„Puternicul rege User. maat.ra avea un nepot pe care-l chema Nezam.em.uast, scriitor foarte renumit. Acesta avea un prieten, Uba-Aner, căpitan de oaste care era foarte ascultat de războinicii timpului".

— Să luăm acuma traducerea lui El Moulk şi s'o începem de aici.

Imi indică un anumit paragraf. Apropiai lampa şi începui să citesc:

„...revine din ţara Gutinului plin de glorie, încărcat cu prăzi bogate şi ghirlande de flori în jurul gâtului. Dar imediat ce şi-a ridicat ochii asupra prietenului său, Nezam fu cuprins de-o mare furie. In Teba trăia o femeie foarte frumoasă, pe care Nezam o dorea de mult; dar ea îl preferă pe Uba-Aner, care frângea arcul în două.

„Uba-Aner se prezentă în faţa Consiliului Marelui Rege şi a nobililor săi, şi Nezam îl acuză

de trădare față de rege și față de armată. Fu apoi tras în fața judecății. Cine ar fi îndrăznit să pună la îndoială cuvântul nepotului regelui User-maat-ra? Uba-Aner fu condamnat la moarte. Zeul Ra îi ascultă însă ruga și se mânie foarte. Și într'o noapte cu lună plină, pe când Nezam mergea pe o stradă numită Ruination...

Lăsai să-mi scape o exclamație de uimire și mă uitai repede la Bencolin.

„...pentrucă e strada Trădătorilor și e plină de strigătele dușmanilor regelui. Și cum Nezam mergea așa, veni din spatele lui, asemenea unui șarpe, un laț de piele pe care nu-l aruncase însă nici-o mână omenească și se strânse în jurul gâtului lui Nezam până ce acesta muri. Iar urmașii lui au fost blestemați pentru vecie...

Ii dădui foile înapoi lui Bencolin.

— După cum vezi, poliția căuta în vechea Londră o stradă care a existat în vechea Tebă. Fără documentul acesta n'am fi înțeles nici-odată.

— Da, dar amănuntul acesta n'are în fond nici o importanță.

— Pardon; drama se bazează în mare parte pe superstiția lui El Moulk; căci altfel n'ar fi fost așa de înspăimântat. D-ta, în situația lui te-ai fi adresat imediat poliției. Inchipuește-ți însă teroarea lui când a citit pentru prima oară papirusul care reproducea exact povestea lui și care pronunța o sentință înfiorătoare... cu patru mii de ani înainte ca el să se fi născut! Deși plângea și se lamenta era ferm convins că va muri spânzurat.

— Ceeace e gata să se și întâmple!

— Lucru straniu e că noaptea asta ne vom convinge de puterea vechilor zei egipteni... E miezul nopții; Graffin trebuia să se întoarcă acasă.

— Nu mi-ai indicat însă unde e camera secretă a lui Jack Ketch.

Bencolin își încrucișă brațele și se uită cu atenție la mine.

— N'ai o perspicacitate prea remarcabilă, Jeff. Te las însă să te descurci singur; știi doar că Jack Ketch avea obiceiul să-și depună obiectele pe biroul lui El Moulk. Și obiectele acestea au o particularitate; cărți, bucăți de sfoară și păpușa aceea de lemn.

— Nu văd nimic deosebit...

— Ascultă mai întâi. Obiectele acestea au fost depuse pe birou, în timp ce mica spânzurătoare, pistoalele de cristal și urna au fost expediate prin poștă.

— Ei bine?

— Iată, Jeff, o indicație de mare preț.

— Da?

— Aici stă cheia afacerii acesteia. Și e doar o ghicitoare pentru copii. Ce asemănare e într'o carte și o bucată de sfoară? Și ce asemănare e într'o spânzurătoare în miniatură și o pereche de pistoale de cristal? Răspunde la asta și ești în posesia secretului lui Jack Ketch.

In momentul acela sună telefonul; era semnalul așteptat de Bencolin. Inima mi se opri când acesta puse mâna pe receptor. Ascultă, răspunse printr'un

simplu „Foarte bine!" şi puse receptorul la loc. Când se apropie de foc avea o înfăţişare radioasă.

— Acuma iată instrucţiile, Jeff. Graffin se va întoarce în câteva minute; e beat, dar mai poate încă merge. Barul de jos e închis. Dacă vrea să mai bea, va trebui să se urce la el şi nu cred că va mai întârzia.

Imi întinse revolverul şi ţignalul.

— Pune-le în buzunar. Când îl vei auzi trecând pe coridor, acostează! şi găseşte un pretext oare-care ca să-l însoţeşti în apartamentul lui El Moulk. Ajuns acolo, aşează-te şi stai de vorbă cu el; nu ţi va fi prea greu, căci Graffin îţi va fi recunoscător să stai câtva timp cu el, mai ales că nu i-ai devenit suspect. Ai grijă să bea cât mai mult; până devine inconştient adică. Fă aşa fel încât să stea tot timpul în partea cea mai luminoasă a camerii. Inţelegi?

— Sigur...

— Caută apoi un pretext să dai la o parte toate perdelele. El va adormi repede... In momentul acela apleacă-te spre el ca şi cum ţi-ai lua rămas bun, flutură mâna în semn de adio şi îndreaptă-te spre uşă, ca şi cum ai avea intenţia să te întorci în camera dumitale. Lampa de pe birou nu luminează decât centrul camerii; imediat ce ieşi din cercul ei luminos, devii invizibil. Aşează-te cât mai aproape de uşă şi aşteaptă în tăcere. Şi orice ai vedea, nu trage decât în caz extrem. Eu nu pot preveni totul, dar dacă la un moment dat se în-

tâmplă să-l ai pe Jack Ketch într'un colț oarecare, lucră. Ai înțeles ?

— Sigur.

Șovăi.

— Cred că nu e nevoe să te mai previn că Jack Kertch e un om care nu se dă în lături dela nimic.

Făcui semn că accept. El făcu la fel.

— Atenție !

Auzii câteva frânturi de înjurături și pași care urcau șovăind scara. Apoi cineva începu să cânte; iar cântecul se termină într'un sughiț urmat de un zgomot ciudat ; Graffin nimerise cu nasul în perete.

Bencolin, în vârful picioarelor, stinse lampa. Graffin se apropia. Pusei mâna pe clanță și mă mai uitai odată la Bencolin care, cu degetul pe buze, mi recomandă tăcere.

Deschisei ușa.

CAPITOLUL XVI.

CLANȚA UȘII SE MIȘCĂ..

Când mă văzu, Graffin se sprijini de perete să nu cadă. Purta clac și un palton elegant ; fața îi era albă ca ceara.

— Ah... d-ta erai...

— Oh, îmi pare foarte rău că te-am speriat ; veneam tocmai spre d-ta. Am o insomnie curioasă și din întâmplare n'am nici o carte cu mine. m'am gândit că poate îmi poți împrumuta d-ta una...

Se uită foarte mirat la mine, apoi fața i se lumină și mă apucă strâns de braț.

— Oh, desigur... sunt încântat că te ai gândit la mine... am mii de cărți... le pun pe toate la dispoziția dumitale. Vrei să bem și un pahar de whysky?

Mă luă aproape pe sus și mi vorbi cu volubilitate de miile de volume din apartamentul său. Când ajunserăm la ușă, văzui trecând pe fața lui o umbră de șiretenie; poate că... d l... am uitat cum te cheamă... nu vrei să fii așa de bun să treci înaintea mea și să aprinzi lampa?

— Cu plăcere, răspunsei.

Nu simții însă nici un fel de plăcere când traversai uriașa încăpere pe întuneric. Găsii în cele din urmă lampa și o aprinsei. Graffin mă urmă imediat și încuie ușa repede.

— Mulțumesc... vreau s'o încui și pe cealaltă. Din cauza hoților! explică el și se îndreptă către ușa care da spre scara secretă. Il lăsai să facă ce vrea, deși trebuia s'o descui mai târziu, pentru a lăsa trecerea lui Jack Ketch liberă.

— Să tragem perdelele, spuse.

— Nu crezi că e mai plăcut să avem puțin aer proaspăt?

— Nu, urlă el și începu să tragă catifeaua grea.

In timp ce se desbrăca, îi veni altă idee.

— Unde e Joyet?

Crezui că-i poruncise poate Bencolin să-și petreacă noaptea în altă parte..

— Curios! — murmură el — Joyet!

Dar nu răspunse nimeni. Strigă din nou; iarăşi nimic.

— Ia loc te rog; cred că nu eşti grăbit... iată cărţile... dar să bem întâi un pahar de whisky.

Scoase dintr'un sertar o sticlă de whisky; nuanţa aceea de şiretenie îi trecu din nou prin privire.

— Ce idiot sunt! Aici nu-i decât un singur pahar. Dacă vrei... vezi... ai să găseşti încă unul în sala de baie. Ieşi pe aici, ia-o la stânga, apoi drept înainte. Ai să nimereşti...

Ieşii; vârâi mâna în buzunar şi apucai revolverul... Mă izbii de câteva lucruri, dar dusei la bun sfârşit misiunea.

Graffin mă primi răsuflând uşurat şi mă întrebă vesel:

— N'ai întâlnit nici un hoţ, nu?

Îmi devenea din ce în ce mai nesuferit. Pusei paharul pe masă şi răspunsei rece:

— Nu, dar mi s'a părut că-l zăresc pe Jack Ketch.

Mâna care ţinea sticla de whisky începu să-i tremure şi făcu ochii mari.

— Oh... glumeşti nu? Dar a fost o glumă reuşită!

Se forţă să râdă şi începu să mă ameninţe cu degetul:

— Nu mai glumi aşa prietene; am inima cam slabă! Era o glumă, nu?

— Natural.

Umplu amândouă paharele. Ciocnirăm şi dădu paharul imediat peste cap. Chiar în momentul acela reîncepură loviturile de ciocan. Tresări şi mă întrebă în şoaptă:

— Ce e asta?

— Nu aud nimic.

— Oh! atunci m'am înşelat. In sănătatea dumitale!

Incă un pahar şi se întunecă. Mă făcui că mă ridic.

— Oh, nu, nu pleca încă. Doar nu te grăbeşti... Iţi place muzica? Vrei să-ţi cânt ceva la pian?

Se lăsă greu pe taburel.

— Ce preferi?

— Cântă ce vrei. Incă un pahar?

— Oh, sigur, să bem...

Incă un pahar, apoi începu să şi plimbe mâinile pe claviatura pianului; avea nişte mâini lungi, albe şi fine; mâini inspirate.

Cântă ceva de Chopin; interpretă totul cu un fel de demenţă rafinată...

Toc, toc... toc, toc, toc.

Cântecul se opri brusc, iar eu exclamai tare:

— Superb, mai cântă ceva, te rog!

Toc, toc, toc, toc...

Graffin se ridică, reveni la masă şi murmură:

— Nu mai pot... nu mai pot suporta asta. Ridică o spânzurătoare pentru mine!

Vorbea încet, abea şoptit.

— Dece nu mă arestezi... ştiu că eşti dela poliţie.

Se ridică şi dădu cu pumnul în masă.

— Voiu spune totul, înţelegi? Totul! Prefer să stau închis decât să mă mai chinui aşa... Nu mă va lua şi pe mine. Dacă povestesc tot, nu i aşa că nu mă veţi lăsa să mă ia?

„L'am cunoscut pe băiatul acela, era într'un re

giment cu mine. A fost pus din greşeală pe lista celor morţi. Pe mine — şi începu să plângă — m'au trimes la consiliul de războiu; dezertare la inamic, aşa mi au spus. Dar minţeau. Trebuia să fiu împuşcat. Dar a venit armistiţiul. Am fost scos din cadrele armatei. Am venit la Paris şi l-am întâlnit pe băiatul acela la El Moulk... N'a fost nici un duel! El Moulk l a ucis pe Lavateur, înţelegi? A' tras asupra lui şi eu am dovezi!

Lovi din nou cu pumnul în masă.

— Vino mai aproiape. El Moulk a trebuit să mi plătească mult ca să tac. Când am ajuns la Londra, am aflat că băiatul acela era băiatul lui.., glasul îi devenise aşa de slab, încât nu mai înţelegeam nimic.

— Iată cine e Jack Ketch! se animă iarăşi. I am vândut proba pe 5000 de lire... Ce nebunie din partea mea! Voiam să-l exploatez şi pe el ca şi pe El Moulk... Pe amândoi, înţelegi?

Se opri din nou.

— El Moulk nu ştia cine-i trimite pachetele acelea. el nu ştia cine e Jack Ketch...

— Dar cine e? întrebai.

— Lasă mă... ce spuneam?..: Ah, da..., Jack Ketch...

Sughiţă şi tăcu. Căzu cu capul pe masă şi o clipă mai târziu începu să horcăe. Am tras repede perdelele la o parte. Ningea. Ne spiona oare cineva? Poate că a auzit şi ce am vorbit? Dar au terbuia să joc comedia aceea a rămasului bun...

Ii spuse cât mai tare cu putinţă „bună seara", îl

bătui peste umăr și intrai în porțiunea neluminată. Trăsei un scaun lângă ușă și mă ascunsei în dosul lui. In felul acesta, stând lângă o ușă încuiată, le puteam supraveghia de minune pe celelalte două.

Veghea începu. Era foarte frig și începui să tremur.

Totul se mișca greu. Gândurile mi se tulburară. Adormii. Nu știu cât timp însă, dar când mă trezii, inima începu să-mi bată cu tărie. Oare cât timp dormisem? Ce oră era?

Dinspre coridorul secret se auzeau pași!

Eram foarte emoționat. Căutai în buzunar și dădui cu mâna de ceas... cadranul luminos arăta ora două și jumătate...

Pașii continuau să urce scara... Jack Keich trebuia să apară din moment în moment... Dumnezeule!... Și eu care uitasem să descui ușa! El trebuia să intre, să pună mâna pe Graffin. Atunci, un singur fluerat, și...

Urcușul acela leneș al scării era peste măsură de impresionant, dar îmi dădea timp. Ajunsei lângă ușă din câțiva pași și trăsei zăvarul încetișor. Pașii se apropiau. Mă ascunsei în umbra perdelelor, în dreapta ușii.

Pașii se opriră, iar imaginația mea înflăcărată putu distinge până și răsuflarea omului din dosul ușii; apucai revolverul. Graffin dormea agitat.

Necunoscutul bătu încetișor la ușă.

Nici-un răspuns.

Bătu apoi din nou și fiindcă nici de data asta nu primi un răspuns, clanța ușii începu să se mișe...

CAPITOLUL XVII

FAȚA LUI JACK KETCH

Așteptam...

Dar nu mai auzii nimic, iar clanța ușii nu se mai mișca. Ce se întâmplase? Poate că asculta în dosul ușii. Auzise poate ceva? Se temea oare? Începusem să mă enervez...

Plecase? In cazul acesta trebuia să-i fi auzit pașii din nou. Să iau eu inițiativa? Pusei mâna pe clanță și deschisei ușa repede...

Pe coridor nu era nimeni. La stânga, scara se urca în pod; la dreapta cobora spre etajele inferioare. Inebunisem oare? Auzisem foarte bine sgomotul de pași care urca. Dar nu auzisem și când cobora. Doar nu se putuse evapora ca o umbră! Imi amintii abea atunci de povestea camerii secrete. Poate că exista cu adevărat camera aceea? Și Jack Ketch trecuse prin zidul din fața ușii și intrase acolo?

Stăteam nedumerit pe pragul camerii; simții un curent rece de aer venind din pod. Mă uitai cu atenție în susul scării dar nu puteam zări trapa; dar grație curentului de aer rece, știam pe unde dispăruse Jack Ketch. Vizuina lui era deci acolo sus!

Dar mă văzuse oare? Probabil că nu, altfel ar fi închis trapa. Curaj deci! Știam că Graffin nu mai e în pericol, fiindcă Jack Ketch era sus. Fără să ezit, pusei cheia pe dinafară și-l încuiai. In felul acesta îmi tăiasem singur retragerea și eram în

perspectiva de-a mă întâlni în întuneric cu Jack Ketch...

Incepui să urc scara cu mii de precauții. Pe măsură ce înaintam, curentul de aer devenea din ce în ce mai rece, iar loviturile de ciocan din ce în ce mai clare. Mi se păru că disting la un moment dat o dungă subțire de lumină în plafon.

Picioarele mi se tăiară și o sudoare rece mă cuprinse...

Insfârșit, capul meu depăși trapa; mă așteptasem la o lovitură groaznică, dar nu se întâmplă nimic Nici-o mișcare. Mă ridicai în mâini; întuneric beznă. Pipăii în jurul meu și-mi dădui seama că podeaua presupusului pod era un parchet ceruit.

Abea în momentul acela îmi dădui seama de purtarea mea nebunească.

Apăru de-odată o lumină. Mă lipii de zid.

Frigul crescând îmi indică prezența unei ferestre deschise... Din nou lumină! Probabil venea din peretele din față, care corespundea cu cel ocupat, în apartamentul de desubt de piano și de sarcofag.

Lumina se dispuse într'un evantai și emana din interiorul zidului; văzui imediat o ciudată siluetă de om, decupată pe un imens cămin lângă care se deschidea o ușă Umbra era diformă și foarte alungită. Omul părea că râde, dar nu ajungea până la mine nici-un sgomot...

Auzii apoi un imens hohot de râs și lumina se stinse. Nu era momentul să mă înfricoșez... Mai făcui câțiva pași în întuneric. In timpul veghei mele din camera de jos, mă amuzasem calculând

distanța dela un zid la altul ; 15 pași plus patru lărgimea coridorului. Știam deci, cu aproximație, natural, momentul în care voiu atinge zidul camerii de unde pornea lumina.

Mergeam cu atenție, înumărând pașii... la 14, mâinile mele atinseră un zid. Greșisem oare numărătoarea? Totuși, la stânga mea, simțeam prezența căminului care avea o grosime de vre-o șase picioare. Asta făcea un decalaj de vre-o 16 picioare, punând la socoteală și zidul de dedesubt. Găsisem explicația camerii secrete ! La lumina zilei, diferența nu lovea. Dar în întuneric, și înumărând pașii, șiretenia ieșea la iveală. Camera în chestiune ocupa toată lărgimea din partea asta a casei și era închisă printr'un zid fals și un cămin tot așa de fals. Incepui să caut în jur pentru a da de ușă ; dar îmi atrase atenția un sgomot ciudat ; cineva cobora scara.

Imi explicai atunci și secretul acestei camere Jack Ketch ieșise din vizuină și ne încrucișasem probabil în întuneric Imi scăpase o ocazie dintre cele mai frumoase ! Se ducea să-l răpească oare pe Graffin ?

Bencolin nu era doar așa de nebun încât să lase casa nepăzită !

Pașii se îndepărtau. Nu știam ce să fac. Tot umblând prin jurul căminului, dădui cu mâna într'o deschizătură... Jack Ketch lăsase ușa deschisă. Spera să revină doar, iar eu eram în pragul marelui secret.

Mă izbi un puternic miros de mucegai ; (aerul era călduț și mi-se păru că zăresc o lumină roșiatică ; mirosea apoi a fier încălzit și a cloroform.

Intrai. Mâna mea întâlni un sfeşnic. Aprinsei lumânarea.

Eram într'un vestibul foarte înalt, tapisat cu catifea neagră împodobit cu arabescuri de aur. Covorul era de-asemeni negru, cu motive de aur. Pe măsură ce înaintam, mirosul de cloroform devenea mai puternic, ca şi cel de fier înroşit.

Flacăra lumânării se frânse de o oglindă şi mi văzui faţa albă ca moartea. La stânga era un divan lângă care se deschidea o trapă disimulată în parchet. La dreapta o uşă acoperită cu o perdea.

Pusei sfeşnicul pe masa pe care l găsisem, scosei revolverul şi pornii spre uşă, când mă ţintui pe loc un geamăt.

Nu puteam localiza încă de unde pornise geamătul acela sinistru. Dincolo de uşă? chiar în camera în care eram? Dădui draperia la o parte; acoperea un fel de coridor umed şi auzii foarte clar paşi pe coridorul acela.

Jack Ketch avea deci un complice! Căci aveam intuiţia că nu erau paşii lui... Paşii se apropiau şi cineva repeta un refren: „Unde eşti? Unde eşti?" Vocea aceea plângăreaţă mă înfioră. Mă lipii de zid. Chiar în momentul acela uşa se deschise. In cadrul ei apăru un individ micuţ care ţinea în mână un obiect a cărui extremitate de un alb roşiatic, strălucea lugubru. Şi din nou, vocea slabă şi plângăreaţă îşi începu nălucitorul refren: „Unde eşti!" Unde...

Ii sării în gât şi-l imobilizai lângă perete: îi pu-

sei revolverul în piept; făraşul cu jar îi scăpă din mână şi căzu jos

— Nu te mişca Teddy ! strigai.

Piticul, căci era el, se lupta din răsputeri; îl ţinui strâns, mirosul de covor ars care se răspândi repede . . .

— Nu te mişca, Teddy, căci...

Deci idiotul acesta era complicele lui Jack Ketch şi se pregătea tocmai să înroşească instrumentele de tortură ! Ieşii repede din coridor cu el.

Era şi timpul; trapa podului tocmai se închidea. Jack Ketch revenise...

In dosul perdelelor întredeschise, cu prizonierul meu lângă mine, aşteptare. Paşii lui Jack Ketch se apropiau.

Din covor începuse să iasă un fum gros... Insfârşit, intră...

Intâi o siluetă înaltă; faţa rămase în umbră. Văzui degetele lungi şi albe, crispate pe piept. Şovăia şi părea că se uită cu atenţie în jur.

Deodată mă ridicai şi strigai.

— Sus mâinile!

Fluerai cu putere, dar gestul acesta permise lui Toddy să scape. Apucă făraşul cu jar şi-l aruncă spre mine. Camera începu să se învârtească cu mine...

Dar continuam să fluer... Revolverul îmi căzu din mână şi nu mai avui forţă nici să-l strâng de gât pe Teddy, nici să-l amenint pe Jack Ketch... Lumina căzu însfârşit pe faţa acestuia... Nu ! Nu!... eram nebun, eram în delir, nu era el...

Scosei un urlet. Auzii mai multe sgomote. Prin ușa secretă ieșiră mai mulți oameni, îl apucară pe Jack Ketch, care se lupta ca un demon, și-i puseră cătușele... Căzui leșinat.

Fața lui Jack Ketch era fața lui sir John!

CAP. XVIII.

CATUȘELE.

Sir John Landervorne!

Când îmi revenii, primul pe care-l văzui fu chiar el.

El era Jack Ketch ! Ce nebunie ! Probabil că continuam să visez. Îi surâsei, dar fața lui rămase imobilă și rece; era îmbrăcat în haine cenușii, avea mâinile încrucișate pe genunchi și respira greu.. Își schimbă la un moment dat poziția și văzui că are cătușe.

Mă durea capul îngrozitor, ași fi vrut să dorm, dar trebuia mai întâi să desleg enigma aceasta. Îl zării atunci și pe Talbot care spunea tocmai :

— ...vă previn că tot ce veți spune va putea servi drept probă contra d-tră.

Sir John făcu un gest de nerăbdare.

— Nu fii ridicol, Talbot, — spuse el cu un surâs palid. — Scutește-mă de formulele acestea. Mulțumește-te că m'ai prins.

— Atunci nu negați?

— Dece să neg? Ai martori, nu? Voi fi spânzurat cu siguranță; de altfel mi-e absolut indiferent.

Mă ridicai. Lângă mine stătea, cu un aer rătăcit, Talbot. In spatele scaunului lui sir John un polițist îl ținea pe Teddy. Pe divanul din stânga stătea Nezam El Moulk și vederea lui mă trezi deabinelea. Era palid și se forța să nu tremure; din ochii lui galbeni emana o ură feroce.

Intră și Bencolin; rece și de nepătruns. Se uită puțin la sir John, care roși.

Un lung răstimp de tăcere...

— Aveți ceva de spus? — întrebă Talbot.

Sir John se ridică.

— Vă voiu face imediat o declarație scrisă: duceți-mă însă în apartamentul meu. Nu vreau să fie nici o neînțelegere.

Apoi se întoarse spre Bencolin:

— Cred c'ai câștigat rămășagul.

— Da, așa cred și eu.

— Va trebui să-ți trimet un cec pentru masa promisă... Și când mă gândesc că aveai pretenția că ești prietenul meu.

Bencolin se înclină. Sir John își examină cătușele.

— Cred c'ai putea să mă scutești de astea, Talbot.

Talbot se grăbi să-i execute dorința. Sir John îl întrebă pe Bencolin:

— Știai totul chiar dela început, nu?

— Bănuiam numai. Ofițerul care purta pseudonimul de Keane...

— Era băiatul meu — răspunse sir John.

Strânse pumnii și fu gata să se repeadă pe divan; El Moulk scoase un strigăt.

— Mizerabile, — urlă sir John, — era băiatul meu!

— Calmaţi-vă sir John, — spuse Talbot luându-i braţul.

Sir John rămase câtva timp nemişcat, apoi întinse mâinile şi spuse:

— Pune-mi din nou cătuşele, Talbot... Aşa, mulţumesc..: Il iubesc aşa de mult pe fiul meu... era totul pentru mine... Eram mândru că murise pe câmpul de luptă... Nu ştiam că un mizerabil ca acesta îl obligase să se spânzure pentru o crimă pe care n'o comisese nici odată. Când am aflat asta...

Se stăpâni cu greu.

— Fii bun şi condu-mă jos, Talbot, — spuse. — Şi vă rog nu fiţi aspri cu Teddy, căci n'a făcut decât să mă asculte. Şi acum o ultimă rugăminte. In sertarul biroului de după perdea veţi găsi probele vinovăţiei lui El Moulk, care l-a ucis pe Jean de Lavateur la 16 Noembrie 1918, exact acum 14 ani; am cumpărat documentul acesta dela Graffin. E acolo şi o fotografie. Te rog pe d-ta, Bencolin, ai grijă să trimiţi pe omul acesta la ghilotină. In camera din fund veţi găsi pe femeia Laverne legată şi închisă într'un dulap; poate că s'a şi asfixiat până acuma. Veţi găsi deasemenea o sabie scurtă cu care l-am ucis pe şofeur, ca şi pistolul care mi-a servit pentru Bronson. Toate acestea vă vor trebui... la proces. Cred că n'am uitat nimic. Bună seara, domnilor.

Sir John Landervorne se înclină.

După plecarea lui urmă un lung răstimp de tă-

cere; Talbot cu fața descompusă, umbla nervos prin cameră.

— Mai bine am elibera pe femeia aceea, — murmură el.

— Am și făcut-o ; e suprasaturată de coloroform, dar cred că-și va reveni.

Ne întoarserăm către El Moulk. Cât timp fusese de față sir John, egipteanul stătuse lipit de zid, înfricoșat; mâinile sale purtau urma frânghiei cu care fusese legat. In jurul gâtului mai purta încă un fel de laț de oțel, al cărui capăt era prins de tavan... Isbucni deodată într'un torent de înjurii, sbătându-se ca un câine legat.

— Liniștește-te, — îi strigă Talbot.

— Crede că mă va putea trimite la ghilotină! — se bătea egipteanul cu pumnii în piept. — Să vedem dacă va putea...

— Taci odată!

El Moulk voia să-și smulgă sgarda de oțel, dar nu putea.

— Liberați-mă! Nu mai pot sta așa...

— Sgarda e sudată și nu poate fi scoasă decât cu ajutorul unui specialist; am trimis chiar acuma după unul... Ai răbdare...

— Oh, mâinele mele! picioarele mele? Nici nu mă pot scula..., — gemea egipteanul.

— Atenție la trapă, — îl preveni Bencolin, când văzu că egipteanul vrea să se scoale

El Moulk căzu din nou pe divan. Bencolin examina tocmai un anumit loc depe parchet, pe care îl remarcasem și eu; avea câteva picioare patrate

și era compus din două canaturi; în fiecare canat era fixat câte un inel de fier, prin care era trecută o bară de lemn, care ținea trapa închisă; bara părea foarte puțin rezistentă.

— Dacă calci deasupra, —explică Bencolin, — poți cădea în camera de dedesupt. Cred... dar iată că se trezește și Jeff!

Veni la mine și mă bătu prietenește pe umăr.

— Ai un craniu foarte rezistent. Hai ia de aici și bea!

— Oh, capul meu! Ajută-mi să mă scol!

— Trebuie să-ți mărturisesc Jeff, că nu-ți destinasem un rol de primul ordin; trebuia să-l supraveghezi numai pe Graffin. Și te asigur că mi-ai dat niște emoții când te-am văzut că te urci în pod și mai aprinzi și lumânarea...

— M'ai văzut?

— Sigur! Talbot și cu mine stăteam ascunși în pod. Aventura ta putea să ne strice tot. In fine, bine că a trecut!

— Sigur, d-ta știai unde e camera secretă...

— Vino, — spuse Bencolin. Ingenunchie lângă mine, scoase bara de lemn și ridică canturile. — Uitați-vă și spuneți-mi ce vedeți!

Talbot și cu mine ne apropiarăm. El Moulk ridică și el capul. La 25 de picioare sub noi văzui masa, lampa, cu abajur verde și capul chel al lui Graffin prăvălit pe masă; iar alături sticle de whisky.

— V'am mai explicat doar, — spuse Bencolin închizând trapa, — că am fost intrigat chiar dela

început de persoana aceea care intra în apartament fără să fie văzută și numai când erau toate ușile și ferestrele închise. Am crezut mai întâi că există o trecere secretă prin perete, dar mi s'a spus că obiectele erau găsite numai pe masa din mijloc. Concluzia era foarte clară; Jack Ketch nu le putea pune decât acolo. Și obiectele acestea erau aruncate de sus; cele găsite pe birou erau solide, ar cele trimise prin poștă erau de obiceiu foarte fragile și nu puteau fi aruncate de sus.

— Atunci în după amiaza asta când te-ai urcat să examinezi așa numita lampă de aramă bătută...

— Am examinat în fond plafonul. Trapa e foarte bine camuflată, dar nu putea fi decât acolo. Odată descoperită trapa, nu era prea greu să stabilesc poziția camerei secrete... Imi era imposibil să vă spun ce caut, căci începusem să-l suspectez pe sir John...

— Da, a avut o atitudine foarte curioasă când ai inspectat lampa din plafon, abea acum îmi dau seama de ce...

— Il suspectai! Și pentru mine era ultima persoană care...

— Cu toate astea culpabilitatea lui era aparentă; a comis niște greșeli grosolane chiar dela început. Din momentul în care a apărut în scenă Teddy mi s'a lămurit totul.

— Iți mărturisesc că nu înțeleg tocmai bine, — murmură Talbot.

— Ce-ai văzut suspect în felul de a fi al lui Sir John?

— Bine! Uitați pentru moment identitatea criminalului; și eu vă voiu reaminti felul în care au decurs evenimentele. Cunoașteți foarte bine drama, așa că nu va fi nevoie de toate amănuntele:

„In primul rând Jack Ketch nu putea fi decât un om care ținea foarte mult la Keane; nu putea fi vorba numai de-o simplă prietenie, ci de legături mult mai adânci. Și Jack Ketch după ce l-a plâns pe Keane atâta timp, află deodată adevărul. Revenindu-și din primul șoc, începe să se gândească la răzbunare... și elaborează planul cu o grijă plină de dragoste... Meditează tot timpul la mijloacele prin care își va chinui victima...

— Taci! — începu să urle egipteanul, trăgând cu desperare de sgarda de oțel.

— Și auzind vorbindu-se de apartamentul lordului Rayle, imaginația lui începu să se înflăcăreze. Și după ce și-a torturat victima luni întregi, ia hotărârea să celebreze într'un fel cu totul deosebit aniversarea morții lui Keane. Știm cum l-a cunoscut pe El Moulk și știm și cum a făcut ca să-l atragă aici. E exact, prietene, nu?

— Mi-a dat asigurări că-l vom putea supraveghea de aci pe Jack Ketch. Nu știam de existența trapei. Am intrat în camera asta și pe urmă...

— Ce oră era?

— Șapte și un sfert. Era foarte explicabil! Spusesem șofeurului să mă aștepte în fața aleei... ba nu, el i-a spus asta. Eu am vrut să-i dau drumul lui Smail, dar el m'a împiedicat. M'a urcat aici și pe

urmă, surâzând, m'a... Dar ce s'a întâmplat cu Smail? Dece n'a venit şi el?

— Pentrucă el trebuia să moară. Jack Ketch, după ce s'a asigurat de d-ta, a coborît scara secretă. Smail îl aştepta în ceaţă. Câteva lovituri cu sabia scurtă... Şi vedeţi foarte bine că avea nevoie de un complice; maşina trebuia condusă de altcineva, căci altfel n'ar fi putut avea un alibi. Iar maşina nu putea fi lăsat pe alee, căci în felul acesta s'ar fi ştiut imediat unde se dusese El Moulk. Trebuie să fie dusă în altă parte... Dar planul, în punctul acesta nu era reuşit. Jack Ketch voia ca maşina să fie garată pe o stradă mărginaşă, cât mai departe de club şi de aceea a indicat complicelui lui s'o conducă undeva, departe.

„Examinând maşina în seara aceea, mi-am dat numai decât seama că Jack Ketch, în cazul în care nu era nebun, avea un complice. Nu putea fi în nici un caz el cel care a smuls nasturii de cristal dela tunica şofeurului şi nici epoleţii auriţi. Nu fusese el cel care făcuse asta şi maşina n'o adusese el în faţa clubului. Apoi el nu era aşa de mic încât să conducă maşina lângă cadavrul şi să treacă totuşi neobservat. Cu, care dintre persoanele cunoscute de noi avea o deosebită predilecţie pentru obiectele lucioase? Cine ar fi fost în stare să fure un ceas de nichel aurit şi un revolver nichelat dar să lase o tabachere de platină pentru că aceasta era mată? Cine era aşa de mic încât să conducă maşina fără să fie văzut? Când l-am întâlnit pentru prima dată

— Teddy în coridor, eram sigur că el e ajutorul lui sir John!

— Da, evident, — spuse cu amărăciune Talbot. — Dar dece a fugit atunci din apartament urlând?

— El venise să aducă prada; şi probabil că l-a forţat chiar sir John, fiindcă e un om foarte scrupulos. Şi a fost foarte simplu să-mi dau seama că el pusese ceasul şi revolverul în sertarul biroului...

— Cum de-ai putut ghici şi asta?

— Din cauza prafului, prietene, din cauza prafului negru care nu putea proveni decât dela cărbuni. D-ta n'ai observat urmele acelea negre pe batista roşie? Teddy îşi pusese prada în batista lui şi ascunsese pachetul în fundul sacului cu cărbuni. Şi tot el fusese şi cel care fuma ţigara care mai fumega încă.

— Da, dar cartea? cred că n'o citea tot el?

— Oh, nu! Sir John care se temea să nu fie ghicit rolul lui Teddy, a găsit cartea pe birou şi a deschis-o şi a pus-o în faţa scrumierii în timp ce Jeff era cu spatele la el. In momentul acela noi eram în dormitor. Apoi a atras atenţia lui Jeff asupra cărţii şi ţigării. Şi mai ales asupra titlului cărţii. Dar eu v'am asigurat imediat că nimeni nu putuse citi cartea aceea, căci era încă netăiată.

— Cum, Teddy a adus prada în biroul lui El Moulk şi n'a fost înspăimântat deloc?

— Din contră, îi era o frică de moarte. A intrat în birou, a aprins focul, a scos apoi pachetul din sac, a aprins o ţigară de-a lui El Moulk şi apoi a deschis sertarul... Şi vă amintiţi ce a văzut în ser-

tar? Fotografia lui Smail, a mortului care începuse să-l tulbure. Conştiinţa începuse să-l tulbure, deşi cu o seară mai înainte condusese maşina lângă cadavru; şi vederea fotografiei l-a scos din minţi. A început să alerge ca un desperat şi să urle. Sir John, atunci când l-am întâlnit pe Teddy pe coridor, a înţeles imediat ce se întâmplase şi în timp ce părea că-i sileşte să spună ce s'a întâmplat, îl ciupea de umăr ca să tacă. Ştia că lui Teddy îi e frică de el şi că-l va asculta.

In timp ce Bencolin îşi aprinse o ţigară, îmi veniră în minte cuvintele lui Teddy:

„Ridica ochii spre mine..."

CAP. XIX.

TRAPA CADE.

— E inutil să mai spun că Teddy a fost acela care a desorganizat planul, — reluă Bencolin. — I s'a spus să ducă maşina pe o stradă mărginaşă şi s'o lase acolo. Dorinţa lui cea mai mare, vă amintiţi, era să aibă un automobil. Şi atunci nebun de bucurie că poate conduce, deşi cu un cadavru alături, a început să alerge prin mijlocul Londrei, uitând toate instrucţiunile primite.

— Dar dece a adus maşina la club? — întrebă Talbot.

— Cred că vă pot explica eu asta, — mă aventurai eu. — Are o idee fixă, pe care şi-a exprimat-o

cam în felul următor: „Ori unde m'ar trimite, eu mă întorc tot la club!"

— Da, şi în nebunia lui nu şi-a mai amintit de instrucţiunile lui Sir John. Iar Jack Ketch nu conta pe o eventuală neascultare a ordinelor sale. Asta a stricat însă totul. Şi gândiţi-vă la emoţiile lui sir John, în timp ce urmăream maşina verde pe Pall Mall; căci el era şi mai mirat decât noi de nemaipomenitul spectacol.

— Asta nu explică însă cum de l-ai bănuit chiar dela început pe sir John, — îşi pierdu răbdarea Talbot.

— Mai întâi m'a izbit faptul că asasinul te cunoştea?

— Mă cunoştea?

— Sigur. Ţi-a telefonat doar dumitale personal la comisariatul din Vine Street şi te-a anunţat că El Mouik a fost spânzurat. Telefonul acesta misterios a fost dat în timp ce noi toţi eram la teatru; şi cel care-a dat telefonul, adu-ţi aminte, a vrut să vorbească cu inspectorul Talbot. Asta m'a surprins foarte mult; câţi oameni din Londra cunosc numele inspectorilor dela comisariatele respective? Ori, noi ajunsesem la concluzia că ucigaşul locuia la Brimstone Club; ori, dacă personajul acesta era în curent cu secretele poliţiei, cine putea fi altul decât sir John Landervorne? Apoi am aflat imediat că te cunoştea, căci chiar el a sugerat să fii chemat pentru cercetarea morţii şofeurului.

„Dar asta nu era, bineînţeles decât o simplă supoziţie. Mi-am amintit apoi că păpuşea aceea de

lemn fusese ataşată de laţul spânzurătoarei în miniatură în salon ,în timpul în care sir John intrase în club şi telefonase la poliţie. Ori, cel care pusese păpuşa în lanţ nu putea fi decât asasinul, căci păpuşa fusese văzută de Jeff în mâna lui El Moulk.

— I-am arătat-o în timp ce eram pe scara secretă, — ne lămuri El Moulk, — şi el mi-a luat-o...

— Asta explică atunci totul. Noi am ieşit din salon pela ora şase, după ce am pus spânzurătoarea într'un sertar. Cineva a scos-o din sertar şi a pus-o la vedere, pe masă adăugând şi păpuşa. Dar numai trei oameni ştiau unde pusesem spânzurătoarea : dumneata Jeff sir John şi cu mine. Şi cine avea acces în salon în mod obişnuit aşa fel în cât nici nu ma era măcar remarcat? Desigur că sir John, fiindcă el intrase acolo sub pretext că vrea să-i telefoneze lui Talbot. Şi pentrucă...

— ...pentrucă cabina telefonului e chiar în faţa salonului.,

— Exact. M'am gândit apoi dacă era posibil ca tot sir John să ti telefoneze că El Moulk a fost spânzurat şi am ajuns la concluzia că da; la teatru am stat separat aşa că i-a fost destul de uşor să se streccare afară, să se ducă până la o cabină publică şi să telefoneze. Ş tot el i-a dat şi lui El Moulk ideea să-l supravegheze pe Jack Ketch, tot el l-a ucis pe şofeur 20 de minute după ce maşina a pornit din faţa clubului şi tot el l-a expediat pe Teddy cu puţin înainte de a ne întâlni pentru dineu. N'avea în realitate nici un alibi, căci a fost întotdeauna absent când s'au petrecut evenimentele impor-

lante. N'a fost cu noi nici în ziua în care a răpit-o pe Colette Laverne şi asta a făcut-o cu mare uşurinţă, căci n'avea decât să-i arate actele lui de comisar adjunct.

— Bine, dar telefonul dat de El Moulk.

Bencolin se uită întrebător la egiptean.

— Am fost forţat să vorbesc, — făcu acesta, — i-am spus Colettei că sunt teafăr, că mă ascundeam din motive bine precizate şi că va veni s'o ia un detectiv; să nu se sperie şi să vină cu ei.

— Şi i-ai spus să spună tuturor că s'a dus la Scotland Yard? — întrebă Talbot.

— Da şi am adăogat chiar că asta e un fel de-a atrage în cursă pe asasin. Iar ea trebuia să vină şi să mă ajute pentru a pune mâna pe Jack Ketch.

— Dar de unde ai telefonat?

— Vă voiu arăta imediat telefonul, — i-o luă Bencolin înainte, — imediat ce vom vizita acest interesant apartament. Există un aparat foarte vechi cuplat cu cel al lui El-Moulk. Şi dacă Colette ar fi cercetat de unde i s'a dat telefonul, ar fi văzut că telefonul i s'a dat dela Brimstone Club şi orice bănuială i s'ar fi destrămat. Mai sunt o serie de fapte pe care le bănuiesc numai dar care nu trebuie să fie prea departe de realitate: Graffin şi cu tânărul John Ladervorne trebuie să fi făcut parte din acelaş regiment în timpul războiului. Mi-aduc aminte că avionul lui Landervorne a căzut şi pilotul a fost crezut mort. Şi tot în epoca aceea Graffin a fost dat afară din armată. Şi, care e adevărul nu ştiu, dar au nimerit amândoi în acelaş spital dela Paris ; tă-

nărul Landervorne se pare că l-a cunoscut pe El Moulk chiar la spital. Şi faptul că şi el se ocupa cu egiptologia cum ne dovedeşte şi cartea sa, a fost un motiv în plus pentru ca ei să devină prieteni...

Bencolin se opri; observase că egipteanul ne asculta cu interes. Talbot întrebă :

— Cum de-a aflat sir John despre existenţa apartamentului acesta?

— Trebuie să fi aflat despre el dela Teddy, care umbla peste tot.

— O ultimă întrebare — zise Talbot ;— cum îţi explici umbra spânzurătoarei pe care a văzut-o Dallings în noaptea aceea?

— E un fenomen la care am asistat şi noi, în salon; aminteşte-ţi, umbra aceea gigantică proiectată de mica jucărie pe tavan. Dallings a văzut acelaş lucru, numai că umbra fusese proiectată pe storul unei ferestre; adaogă la asta şi mâna cuiva care se amuza urcând păpuşa pe scările spânzurătoarei. Incidentul acesta l-a turburat foarte mult pe sir John, fiindcă Dallings a văzut umbra asta la o fereastră dela parter, care dădea spre alee. Ori, apartamentul acela era al lui sir Ichu !

— Dumnezeule ! dacă am fi putut ghici asta dela început!

— Da, atunci aţi fi înţeles totul. Sir John lucra în timpul nopţii la mica spânzurătoare, ca de altfel şi la celelalte jucării pe care i le trimetea lui El Moulk; apartamentul lui e singurul apartament din club care are legături cu scara secretă. Nimeni nu

putea intra în camera asta fără să fie văzut, în afară de el.

— Un singur lucru mă mai intrigă; cine a bătut la ușa Colettei Laverne la ora unu noaptea și a lăsat pe prag cartea de vizită a lui Jack Ketch?

— Cred că era Teddy, — replică Bencolin, — căci cartea de vizită era pătată de sânge, probabil c'a pătat-o în timpul în care conducea lângă cadavru. Și probabil că și-a adus aminte cam târziu de comisionul acesta, căci altfel n'ar fi întârziat atâta.

— Un copil, — murmură Talbot, — un copil capabil să facă așa ceva!

— Te pot asigura că nu-i chiar un copil. Nu te lua după înățimea lui.

„Și după cum vedeți, domnilor, totul se înlănțue de minune... Și singurele victime ale dramei acesteia sunt bietul negru și Bronson. Iar de El Moulk și de încântătoarea sa prietenă voiu avea eu grijă; una va fi trimisă la închisoare pentru mărturie falșă, iar altul la ghilotină pentru asasinat.

Se ridică. El Moulk se uita cu multă atenție la el..., apoi fața i se lumină ca de-o mare bucurie, începu să glumească:

— Ah! Iți închipui poate că...

— Sigur, Sir John, după ce ți-a sudat colierul acesta încântător în jurul gâtului, avea de gând să te atragă deasupra trapei care ar fi cedat imediat. Ai fi căzut în gol dela o înălțime de șapte metri și coarda de oțel și-ar fi făcut datoria. Și Jack Ketch te-ar fi lăsat agățat acolo până când te-am fi descoperit; în timpul acesta ar fi distrus tot ce l-ar fi

putut compromite... Moartea care ţi-e în prezent rezervată, nu e tot atât de pitorească, dar îşi va atinge tot aşa de bine scopul. Ghilotina e mai sigură însă decât spânzurătoarea. Nici un criminal nu mi-a scăpat în cariera mea, înţelegi? De asta eram aşa de nerăbdător să te salvez din mâinile lui Jack Ketch; doream să te duc la Paris şi să-i dau de lucru prietenului meu Deibler...

El Moulk tremura, dar nu de frică. Expresia de triumf de pe figura lui se accentuase.

— Vreau să-ţi spun ceva, — mormăi. — Nu mă vei putea duce la Paris. Am fost cloroformizat, legat, e adevărat, dar ştiţi ce am făcut? In timp ce Teddy era aici, am reuşit să mă liberez puţin. N'aţi auzit când loveam în uşă? Ei bine, înainte ca să fiu adormit din nou, am dat piticului o piesă de aur şi el ars hârtiile din ascunzătoare ca şi fotografia pe care câinele de Graffin o luase în moment ce... Hârtiile au ars şi nu-mi mai poate face nimeni nimic!

Fu scuturat de-un hohot de râs convulsiv. Părul îi căzu în ochi.

— Nu mai există nici-o probă, Jack Ketch a fost prins, iar eu sunt liber! Nimeni nu mă poate acuza şi blestemul nu mai are nici o putere!...

In privirea lui apăru o flacără de fanatism.

— Zeii au murit! I-am ucis eu! Ra e mort, Anubis e mort, iar Sakhemt răzbunătorul de asemeni! Zeii Egiptului nu mă vor mai urmări niciodată!

El Moulk sări în picioare şi începu să strige ca un nebun la Bencolin. In exaltarea sa făcu un pas

și calcă pe trapă... Un strigăt oribil și bara se rupse. Avui abea timpul să-i văd fața congestionată și brațele agitându-se în gol. Firul de oțel se desfăcu în toată lungimea sa... auzirăm cu toții sgomotul pe care-l făcu lațul de oțel în momentul în care îi frânse gâtul...

În tăcerea lugubră care urmă, Talbot și cu mine ne apropiarăm de marginea trapei; trupul lui El Moulk se balansa, cu capul căzut pe umăr, chiar deasupra lămpii verzi. Și sub el, cu capul pe masă, Graffin își dormea somnul lui de bețiv.

Rămaserăm încremeniți în fața înfiorătorului spectacol până ce mi se înfipse în urechi un sunet vesel și melodios.

Bancolin surâzând fredona o melodie...

— SFARȘIT —

IMPRIMERIILE „INDEPENDENȚA"

Editura „EXPRESS"
București I. — Str. Brezoianu Nr. 8